TỦ SÁCH VĂN HỌC MỸ

nói dối và hẹn hò trực tuyến

SEX, LIES AND ONLINE DATING

RACHEL GIBSON

Tiểu thuyết gia văn học lãng mạn hiện đại ăn khách nhất tại Mỹ

CHIBOOKS vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

TÌNH DỤC ...

Đàn ông là như thế nào? Những chiếc xe tồi, công việc tồi, thậm chí những cái răng sâu, không có điều gì chắn chắn rằng họ không thể bẫy được một cô em bé nhỏ với bộ ngực cỡ D. Và sau nhiều cuộc hẹn hò trực tuyến với những người đàn ông có tên như "luvstick" và "Bigdaddy182", Lucy Rothschild sẽ biết được về điều đó.

NHỮNG LỜI NÓI DỐI ...

Nhưng đang ngồi đối diện với cô là Hardluvman, và anh ta dường như khác hẳn mọi người – nhạy cảm, chân thật và cực kỳ đẹp trai! Anh ấy bảo mình là một thợ ống nước, trong khi cô khẳng định mình là một y tá! Thật ra cô là một nhà văn viết truyện trinh thám, đang hẹn hò trực tuyến để tìm kiếm tài liệu cho cuốn sách tiếp theo. Mọi người ai cũng nói dối một ít, đúng không?

VÀ HẸN HÒ TRỰC TUYẾN …

Nhưng Quinn thực ra là một cảnh sát chìm, đang tìm kiếm dấu vết của một kẻ giết người hàng loạt, và anh xem Lucy như một trong những nhân vật tình nghi hàng đầu. Và anh biết nếu thực sự muốn có được người phụ nữ thông minh, gợi tình này, anh cần phải khám phá ra sự thật.

MỤC LỤC

MỞ ĐẦU

Từ: Lucy@mysterious.com

To: clare@finis.com; adele@biteme.com; maddie@crmepays.com

Chủ đề: ngày hẹn hò singles.com

Chào các cậu,

Tối nay là ngày hẹn hò qua Interner cuối cùng của tới. Tên anh ấy là hardluvnman. Tớ cầu nguyện anh ấy đừng rụng răng.

Chúc tớ may mắn nhé.

Lucy.

****

Từ: clare@finis.com
To: Lucy@mysterious.com; adele@biteme.com; maddie@crimepays.co
Lucy,

Chúc cậu may mắn với nghiên cứu của cậu. Hy vọng anh ta còn răng, tóc thật và còn nhớ đánh răng, chải tóc.

Clare
****

Từ: adele@biteme.com
To: Lucy@mysterious.com; clare@finis.com; maddie@crimepays.com
Tớ mong sớm được nghe tất cả về anh chàng hardluvnman của Lucy

Adele
Tái bút: Loại con trai nào tự gọi mình là hardluvnman nhỉ? Có phải anh ta đang muốn bù đắp gì?
****

Từ: maddie@crimepays.com

To: adele@biteme.com; Lucy@mysterious.com; clare@finis.com

Lucy,

Vì chúa, đừng làm điều đó. Những kẻ giết người hàng loạt đang ẩn nấp trên các trang hẹn hò trực tuyến đó. Nó giống như việc giết cá khi đã nằm trong lưới. Điều tiếp theo mà cậu biết được là, một gã nào đó đã lấy đi cái đầu của cậu.

Mến

Maddie.

CHƯƠNG I

Cô gái bí ẩn: Tìm kiếm người đàn ông bí ẩn…

Lucy Rothschild lái chiếc BMW vào chỗ đậu kế bên cửa ra vào tiệm café Starbucks. Mưa rơi trên mui xe cô và bắn lên từ nhựa đường khi cô tắt máy xe. Ánh mắt cô liếc nhanh đến phía trước khu mua sắm nhỏ. Cô thấy bảng hiệu xanh da trời và trắng của tiệm café Starbucks nằm kế bên bảng hiệu vàng chói của tiệm video Blockbuster. Ánh sang bên trong hắt ra ngoài lối đi ướt át. Mưa vẫn rơi, chảy xuống cánh cửa xe của Lucy pha trộn màu sắc sặc sỡ và bóng tối đen như mực thành một bức tranh tương phản.

Điều tiếp theo mà cậu biết được là, một gã nào đó đã lấy đi cái đầu của cậu. Lucy tắt máy và rút chìa khóa xe, cho vào túi chiếc áo cộc tay hiệu Ralph Lauren màu xanh nước biển. Cô ghét khi Maddie nói những điều như thế. Khi cô ấy biến người khác trở thành hoang tưởng và quái đản như mình. Công việc kiếm sống của Maddie là phỏng vấn những người tâm thần. Nhưng điều đó không có nghĩa là tất cả đàn ông đều là những kẻ quấy rối trẻ em, những kẻ hiếp dâm hoặc là những kẻ giết người hàng loạt. Lucy cũng viết về những vụ án mạng. Nhưng cô viết tiểu thuyết hư cấu và có thể tách biệt những gì mình đã viết và đời thực. Maddie dường như rắc rối với những điều đó.

Lucy với tay lấy chiếc dù từ ghế dành cho khách và mở cửa xe. Điều này không có nghĩa là cô sẽ lên kế hoạch cho lần hẹn hò thứ hai với hardluvnman hoặc sẽ rời khỏi tiệm café Starbucks cùng anh ta. Điều này cũng không có nghĩa là cô sẽ xem cuộc hẹn gặp này nghiêm túc hơn so với những cuộc hẹn khác mà cô đã thực hiện trong vài tháng qua.

Ngón cái cô bấm nút trên chiếc dù, và tán dù màu đỏ mở bung ra khi cô bước ra khỏi xe. Cũng giống như những lần “hẹn hò” khác, cuộc hẹn tối nay nhằm tìm kiếm ý tưởng cho công việc. Trong túi cô là một cuốn sổ nhỏ và một cây bút, kế bên là bình xịt tự vệ. Cô mang theo bút và giấy phòng trường hợp cô cần phải viết những dòng nhỏ thú vị về hardluvnman sau khi anh ta rời đi. Cô mang theo bình xịt tự vệ phòng trường hợp anh ta muốn giết chết cô.

Maddie chết tiệt.

Lucy ngừng lại để đóng cánh cửa xe phía sau cô, sau đó đi vòng qua

bãi đỗ xe, nhẹ nhàng tránh những vũng nước mưa nhỏ trên đường. Cô sẽ không dùng tới bút và giấy nếu hardluvnman không đủ thú vị tới vậy. Hoặc nếu anh ta quá khác biệt so với người khác, khi họ đứng xếp hàng để chờ ly café, anh ta sẽ không nhìn cô từ trên xuống dưới như thể cô là chú chó săn Airedale trong show trình diễn chó Westminster Kennel Club. Nếu cô vượt qua được màn đánh giá này, anh ta sẽ trả tiền cho ly Skinny Latte(xin vui lòng đánh tơi lên) của cô, và hỏi rằng cô làm gì để sống(mặc dù rõ ràng là cô đã khai man lý lịch mình, tự nhận là một y tá). Sau đó anh ta sẽ nói về mình(anh ta là một chàng trai tuyệt vời như thế nào) và người vợ/ bạn gái cũ của anh ta(và cô ta sẽ là một ả ngớ ngẩn). Nếu cô không vượt qua được, cô sẽ trả tiền cho ly café của mình. Điều này chỉ xảy ra với cô một lần.

Bigdaddy182 thật sự là một gã khốn nạn rẻ tiền với hàm răng bạc và mái tóc đuôi ngựa. Hắn nhìn cô và nói, "Sao cưng gầy thế?" như thể đó là điều đáng ghét hơn so với cái bụng bia của hắn ta. Cô đã tự mua café, rồi lắng nghe hắn nói về mình trong mấy giờ liền. Trong khi hắn huyên thuyên về cuộc hành trình đến Sturgis và cô vợ cũ quỷ quái, Lucy đã nghĩ về các cách khác nhau để giết chết hắn. Những cách tồi tệ và tàn ác nhất. Cuối cùng, cô biết rằng mình phải gắn bó với nữ giết người hàng loạt MO của mình, nhưng chết ngạt trong lúc quan hệ dường như là cách tốt để giết chết hắn.

Cách vỉa hè chỉ chừng hai bước, Lucy đã giẫm chân vào vũng nước nhỏ. Nước lạnh bắn tung tóe khắp mũi đôi giày ống dài đến mắt cá chân màu đen và bắn lên phía sau chiếc quần jean màu đen của cô.

"Chết tiệt!", cô nói và bước lên lề đường. Cô mở cửa và bước vào trong. Mùi hương café đen đậm đà tràn ngập. Tiếng nói chuyện đều đặn xen lẫn với tiếng máy xay café và máy pha espresso. Ở bất cứ thành phố nào mà Lucy có thể đi đến, các tiệm café Starbucks vẫn luôn có hương vị và phong cách y nhau. Cùng một kiểu như các tiệm sách Barnes and Noble hoặc Border's. Thật dễ chịu khi ngồi trong đó.
Lucy gập dù lại, liếc nhìn những bức tường màu vàng và các vị khách quen đang ngồi bên những chiếc bàn màu nâu cũng những chiếc ghế làm bằng gỗ cứng. Không có người đàn ông nào đội chiếc mũ bóng chày màu đỏ. Hardluvnman đến trễ.

Lucy đặt chiếc dù lên trên giá gần cửa ra vào và đi đến quầy hàng. Khi anh ta gửi mail và yêu cầu gặp gỡ, anh ta đã viết rằng anh ta tên làQuinn. Lucy thích nghĩ về anh ta như là hardluvnman hơn. Cô không muốn nghĩ về anh ta hoặc bất cứ những cuộc hẹn nào như là người thật. Điều đó làm cô

cảm thấy dễ chịu hơn khi giết họ.

Cô gọi một ly café latte, không đánh tơi, rồi đến ngồi bên một cái bàn trong ở góc quán. Cô mở nút áo khoác và vuốt thẳng chiếc áo cổ lọ màu xanh nước biển.

Cô cho rằng đó là một lời giải thích buồn chán về đời sống tình yêu. Bởi những cuộc hẹn hò gần đây chẳng có lần nào là thật. Lý do duy nhất cô chinh phục một người như bigdaddy182 vì cô cần tư liệu cho cuốn tiểuthuyết trinh thám mới, dead.com.

Lucy đưa tách latte lên môi và thận trọng nhấp nháp từng chút một. Cô chỉ cần thêm một nạn nhân cuối cùng cho cuốn sách của mình. Ngay cả khi hardluvnman hóa ra là một anh chàng tử tế, một người không đáng chết. Lucy cũng sẽ chấm dứt các buổi hẹn hò kiểu này. Cô đã gặp đủ các loại đàn ông, những người cư xử như thể công việc của cô là phải đeo đuổi họ. Như thể cô phải thuyết phục họ mời cô đi chơi với họ lần nữa. Nếu như lần hẹn cuối cùng này không tạo được bất ngờ, cô cũng sẽ hiểu được một vài điều khác nữa. Như việc gom tất cả các lời nói dối, sự lừa gạt và tính cách nghèo nàn của tất cả bạn trai trước đây vào thành một nhân vật. Nhưng trước đây cô đã làm điều đó. Và cô sợ rằng các độc giả có thể phát hiện ra rằng các nạn nhân trong tất cả các cuốn sách của cô đang bắt đầu có sự tương đồng với những gã thất bại được tái sinh.

Không, đã đến lúc tìm kiếm các gã thất bại mới. Thế nên cô mới đồng ý gặp hardluvnman, trái ngược với một vài ứng viên khác, vì một vài lý do kích thích. Đầu tiên, bức ảnh của anh ta trên trang web hẹn hò quá mờ nên thật khó để xác định thực sự anh ta trông như thế nào. Nhìn tổng quát, bức ảnh khiến cô có cảm giác anh là một người buồn rầu, rất chán chường mà cô cho là hơi bí ẩn. Thứ hai, trong phần lý lịch của mình, anh ta nói rõ là một thợ ống nước, và làm chủ chính mình. Nó có thể là một lời nói dối nhưng chắc chắn đó là thật. Vì tại sao mọi người lại nói dối về việc mình là thợ ống nước nhỉ? Thứ ba, thay vì thuộc vào mẫu hình đàn ông ba mươi lăm đến bốn mươi chưa bao giờ kết hôn hoặc ly dị, hardluvnman nói rõ là đã góa vợ. Liệu đó là sự thật hay chỉ là một cách bẩn thỉu để có được điểm thương cảm và thủ thuật quyến rũ phụ nữ lên giường? Nếu trường hợp thứ hai xảy ra, Lucy có được nạn nhân cuối cùng của mình. Thế đấy!

Cánh cửa trước bật mạnh, một người đàn ông có mái tóc đỏ mỏng dính bước vào. Lucy nhận ra anh ta ngay lập tức. Anh ta tên là Mike, hay còn gọi là klondikemike. Anh ta là người đều tiên hẹn hò trực tuyến của cô, và là nạn

nhân của vụ án mạng đầu tiên. Anh ta tiến về phía người phụ nữ có mái tóc vàng đang đứng kế bên nơi trưng bày nước giải khát. Họ cùng nhau đi đến quầy tính tiền. Mike đưa mắt lên xuống khắp người phụ nữ đó và trả tiền cho hai tách café cùng một túi hạt café bọc sô-cô-la. Khi cả hai đi đến bàn chỉ cách chỗ Lucy ngồi một vài bước chân, ánh mắt Mike gặp phải ánh mắt của cô, sau đó tránh đi như có lỗi. Anh ta đã không email lại cho cô sau ngày gặp mặt lần đó. Nhưng cô có thể nói anh ta đừng lo về điều đó. Cô không có hứng thú với một gã nói không ngừng nghỉ trong lúc nhai các hạt café như thể chúng là những viên thuốc kích thích. Gã là người mà cô đã giết chết bằng cách trùm đầu bằng một túi chất dẻo ở Chương Một.

Cô chùi vết son đỏ ở miệng ly và liếc sang các bàn khác. Cô rất ngạc nhiên khi các vụ án mạng gần đây ở Boise vẫn không làm giảm đi cảnh hẹn hò này. Ngạc nhiên nhưng thanh thản, vì nó thích hợp với mục đích của cô.

Một vài tháng qua, ba người đàn ông đã bị chết ngạt trong chính nhà của họ. Cô thậm chí đã hẹn hò với một trong số các nạn nhân, Lawrence Craig, hay còn được gọi là luvstick, ở quán Moxie Java và đến giờ cô vẫn hơi hãi về việc đó.

Phía cảnh sát đã không tiết lộ nhiều thông tin, ngoài việc nói rằng nguyên nhân của ba cái chết là do nghẹt thở. Họ không nói ra kiểu nghẹt thở, chỉ nói rằng thủ phạm được cho là một người phụ nữ. Các báo đưa tin đều không nói rõ việc đó xảy ra như thế nào hay nơi mà kẻ giết người gặp gỡ các nạn nhân. Maddie cho rằng người phụ nữ đó chắc chắn đã gặp các nạn nhân ở các quán bar. Lucy cho rằng điều Maddie nói hoàn toàn đúng. Sự thật là Lucy đang viết về việc làm ngạt trong lúc quan hệ tình dục và những gã đàn ông đó bị chết ngạt là một sự trùng hợp rất lớn. Nhưng có rất nhiều cách để làm cho một người bị chết ngạt cơ mà? Vì bộ não người có thể gợi lên rất nhiều điều, và các cơ may của nghệ thuật bắt chước trong cuộc sống là quá lớn để bạn phải cân nhắc. Và ngoài ra, cô từ chối việc nhầm lẫn giữa đời thực với văn chương và trở nên điên khùng như Maddie.

Với số lượng các cặp có mặt trong các quán café Starbucks, cánh đàn ông dường như không phải lo lắng về việc gặp gỡ phụ nữ ở các quán café bar. Dĩ nhiên vì họ cũng giống Lucy, đã gặp những người phụ nữ này thông qua các trang hẹn hò trực tuyến và đã trao đổi email. Và trong tất cả các nơi có thể gặp mặt, các quán café Starbucks luôn là điểm an toàn.

Trước khi quyết định hẹn hò trực tuyến với danh nghĩa là một cuộc nghiên cứu, Lucy luôn nghĩ rằng việc hẹn hò trực tuyến… nói sao nhỉ, có

chút gì đó tuyệt vọng và hơi quá lười biếng. Lucy hoàn toàn hiểu rõ việc tại sao phụ nữ lại tìm kiếm đàn ông thông qua các trang web trực tuyến. Nhưng cô lại không thể nào hiểu được điều ngược lại. Tại sao bất cứ anh chàng khá hấp dẫn nào, có công ăn việc làm, răng chải sạch gọn gàng, và không sống cùng với mẹ lại phải tìm kiếm một cuộc hẹn hò trực tuyến? Thế việc hẹn hò với các phụ nữ trong các quán bar và các nhà hàng hay thậm chí ở quầy rau quả tại siêu thị Albertson không nằm trong bảng miêu tả công việc phải làm của một người đàn ông sao?

Một tháng sau cuộc hẹn hò trực tuyến đầu tiên, cô khám phá được là những anh chàng hẹn hò đó – như bigdaddy182 và klondikemike – đều mong muốn cô theo đuổi họ. Dường như họ được chia thành hai loại: loại cần cô giết chết, và loại còn lại quá chán đến nỗi cô muốn giết chết chính mình.

Ồ, nhưng cô vẫn tin chắc rằng sẽ có một vài anh chàng tuyệt vời ở đâu đó. Những người đàn ông dễ thương chỉ muốn gặp những người phụ nữ dễ thương và những người đó bạn không gặp nhiều trong cuộc sống thường ngày. Những người đàn ông tuyệt vời không lang thang ở các quán bar hoặc các quầy bán rau quả. Cô chỉ chưa gặp bất cứ ai kiểu như thế. Sự thật là cô chưa bao giờ gặp được bất cứ người đàn ông tuyệt vời nào, trực tuyến hay ở trong một kiểu khác, trong một khoảng thời gian dài. Người bạn trai sau cùng của cô là một anh chàng nghiện rượu quyến rũ. Đó là người uống rượu nhiều hơn cả những lần kiêng rượu. Lần cuối cùng khi đóng tiền bảo lãnh cho anh ta, cô phải thừa nhận rằng các bạn cô đã đúng. Cô là một người yêu thích rắc rối với ảo tưởng giải cứu. Nhưng điều đó không còn xảy ra nữa. Cô đã mệt mỏi với việc giải cứu các thằng đần, những người chẳng bao giờ biết ơn cô.

Lucy kéo ống tay áo jacket và nhìn đồng hồ. Bảy giờ mười phút. Đã quá mười phút. Cô cho hardluvnman thêm năm phút nữa. Sau đó nếu anh ta không xuất hiện, cô sẽ rời khỏi quán café.

Cô đã có những bài học về các gã đàn ông không bình thường. Cô muốn gặp một người đàn ông dễ thương, bình thường, người không bao giờ uống quá nhiều, người không bao giờ có thái độ cực đoan trong bất cứ tình huống nào, và không có các vấn đề liên quan đến bố/mẹ. Một người không bao giờ nói dối hoặc lừa đảo chuyên nghiệp. Một người không có cảm xúc hoặc thích dùng vũ lực. Cô cũng nghĩ rằng không có gì quá đáng khi hỏi một người đàn ông về khả năng nói chuyện của người đó. Một người đàn ông trưởng thành phải biết rằng làu bàu thốt ra một câu trả lời không dành

cho một cuộc trò chuyện.

Lucy vừa hớp một ngụm café thì của quán lại bật mở. Cô hướng ánh nhìn từ phía đáy ly café đến người đàn ông đứng chắn ở cửa ra vào như thể anh ta thình lình đến từ một hội nghị "được biết là điên khùng, bất lương và nguy hiểm". Vành mũ lưỡi trai màu đỏ được kéo xuống thấp phía trước trán tạo ra bóng tối bao phủ cả đôi mắt và mũi của anh ta. Đôi má rám nắng ửng đỏ bởi cái lạnh, và đuôi tóc màu đen xoăn tít như những chiếc lưỡi câu bao bọc xung quanh gờ chiếc mũ. Nước mưa làm ướt một mảng lớn trên bờ vai rộng của chiếc áo veston ngắn lưng màu đen. Chiếc áo không cài khóa. Và ánh nhìn của Lucy lướt từ chiếc áo T-shirt màu trắng đến chiếc quần jean Levi's mới nhất. Khi anh đứng đó, ánh nhìn chuyển từ bàn này đến bàn khác, các ngón tay xỏ vào hai túi trước của chiếc quần jean sờn, ngón tay cái hướng đến nút của chiếc quần jean.

Cuối cùng Ông hardluvnman cũng đã đến.

Giống như bức ảnh của anh trên trang hẹn hò trực tuyến, Lucy không thể nhìn rõ, nhưng cô đã biết được ngay giây phút ánh nhìn của anh tập trung vào cô. Cô cảm thấy ánh nhìn của anh như muốn ghim chặt cô xuống ghế. Cô từ từ đặt ly café xuống khi anh kéo hai bàn tay mình ra khỏi các túi trước và đi đến phía cô. Anh di chuyển hông, sải từng bước dài và hướng về phía trước, với sự quả quyết trong từng bước đi. Anh len lỏi qua các chiếc ghế và những người uống café nhưng vẫn tiếp tục nhìn cô cho đến khi anh đứng đối diện với cô qua chiếc bàn nhỏ.

Bóng tối từ chiếc mũ phủ kín đến tận môi trên của anh. Anh đưa tay và từ từ dùng ngón tay đẩy vành mũ lên. Bóng tối đã bị đẩy lùi khỏi sống mũi và vượt qua cả đôi lông mày đen rậm của anh. Anh nhìn xuống với đôi mắt màu café Colombian.

Lucy là một nhà văn. Cô làm việc với các con chữ. Cô viết hàng trăm ngàn chữ trong mỗi cuốn sách. Nhưng bây giờ chỉ hai từ xuất hiện trong tâm trí cô. Quỷ thần! Không mang tính hùng biện, nhưng thật phù hợp.

"Cô là Lucy?"

"Yeah"

"Xin lỗi tôi đến trễ" anh nói. Giọng anh trầm, cuốn hút. "Chú chó của tôi nghịch rác khi tôi tính đi và tôi phải tắm rửa cho nó."

Những gì Lucy mong chờ có thể thành sự thật. Nhưng cô tự nhắc nhở rằng có lẽ nó sẽ không xảy ra. Điều đó không còn quan trọng. Sau đêm nay, cô sẽ không bao giờ gặp lại anh chàng hardluvnman này nữa. Điều đó trông có vẻ thật tệ, vì anh ta là người khá đẹp trai mà cô gặp ngoài các tạp chí dành cho nam giới.

"Tôi là Quinn". Anh đưa tay về phía cô, và hai bên chiếc áo jacket rũ xuống để lộ ra cơ ngực và cơ bụng săn chắc được bao bọc bởi chiếc áo T-shirt bó sát. Cơ ngực và cơ bụng đó không đề cập đến vấn đề: tại sao một anh chàng như anh phải online để tìm kiếm một cuộc hẹn? Cô không mất nhiều thời gian để có được câu trả lời. Bên trong con người mạnh mẽ đó, có một điều gì đó không đúng. Chắc chắn thế.
Lucy bắt tay anh. Lòng bàn tay ấm áp ấn mạnh vào lòng bàn tay cô. Các nốt chai. Mạnh mẽ. Kiểu bàn tay của một người thợ ống nước thực thụ. Cô rút tay lại và bọc nó quanh ly café. "Anh không lấy cho mình một ly café sao?"

"Tôi ổn". Khi anh ngồi xuống, ánh nhìn chăm chú chạm vào mặt, tóc, má và sau đó tiến đến đôi môi cô. Giọng nói anh hơi trầm khi hỏi, "Cô ổn không?"

Mình có ổn không? Cô chớp chớp mắt và hỏi, "Về điều gì?"

Anh ta tủm tỉm cười. "Cô có uống thêm không?"

"Ồ. Không đâu. Cám ơn anh". Cô đặt lòng bàn tay lên bàn sau đó di chuyển và đặt chúng ở vạt áo.

Tôi đã có quá nhiều chất caffein". Hiển nhiên là thế. Cô không phải là kiểu phụ nữ luôn bối rối trước một anh chàng đẹp trai. Thường như vậy. "Đó là rắc rối của những cuộc gặp mặt uống café vào lúc tối như thế này."

"Cô đã có bao nhiêu cuộc hẹn kiểu như thế này rồi?"

Các cuộc hẹn. "Đủ nhiều". Cô nghiêng đầu và cố tập trung vào việc tìm ra một thói quen xấu nào đó của anh. Chỉ vì cô hơi bối rối không có nghĩa là cô đã quên về việc gặp mặt này có mục đích gì. "Còn anh thì sao?"

"Không nhiều lắm. Đã lâu rồi kể từ lúc tôi hẹn hò. Những chuyện như Internet, phòng chat, và việc hẹn hò này đều mới với tôi."

Đây rồi. Anh ta thả mồi ở các phòng chat. Cô đã đúng. Có điều gì đó bất ổn ở con người này. Một điều gì đó được ẩn giấu đằng sau đôi mắt đen

và cặp lông mi dài và đen, và giọng nói dịu dàng, nam tính đó. “Tôi đọc được trong phần lý lịch của anh rằng vợ anh đã mất. Tôi lấy làm tiếc với sự mất mát của anh.”

“Cám ơn cô”. Anh lấy mũ ra khỏi đầu và dùng các ngón tay gỡ các lọn tóc ra. Đuôi tóc uốn lượn quanh các đốt ngón tay anh. “Cô ấy mất cách đây sáu tháng”

Đó dường như là một khoảng thời gian tương đối ngắn cho việc tìm kiếm một sự thay thế. Lucy nghĩ. Điều đó có nghĩa là anh ta đang cô đơn. Hoặc anh ta là kẻ tàn nhẫn. “Sao cô ấy chết?”

“Tai nạn xe hơi. Đó là ngày kỉ niệm mười năm ngày cưới của chúng tôi. Cô ấy vào một cửa hàng để mua một chai champagne. Tôi đợi cô ấy ở nhà với hai mươi bốn đóa hoa cúc. Nhưng cô ấy đã không bao giờ quay trở về.”

Hoa cúc ư? Liệu anh ta có phải là một gã nhẫn tâm ti tiện không?

Anh cười hơi gượng gào và chụp lại mũ lên đầu mình. “Hoa cúc là loại hoa yêu thích của cô ấy!”
Được rồi, điều đó làm cô thấy xấu hổ. Có khả năng anh đang nói thật. Hoặc anh ta là một kẻ bất lương. Một kẻ bất lương với một cơ thể đã cướp đi trí thông minh của một phụ nữ nhạy cảm. “Chắc anh nhớ cô ấy lắm”.

“Nhiều hơn những gì tôi nghĩ. Cô ấy là tất cả đối với tôi”. Anh nhìn xuống bàn, và cô đã không thể nào nhìn thấy được các cảm xúc trong đôi mắt đen của anh do vành mũ. “Đôi lúc nỗi đau đó quá lớn…” Anh ngừng do một vài xúc động trước khi nói tiếp, “Đôi khi nó khiến tôi khó thở”

Ôi, Chúa tôi, Lucy nghĩ. Cô nên viết cái này ra cho Clare. Clare là người chuyên viết tiểu thuyết lãng mạn, và đây là một vấn đề đau lòng. Lucy phải thừa nhận rằng nó thậm chí có tác động mạnh đối với cô – một người hoài nghi về sự lãng mạn tận tụy.

“Cô ấy có mái tóc màu đỏ mềm mại. Nó thường xõa ra như cánh quạt trên gối mỗi khi cô ấy ngủ. Đôi khi tôi thường thức để ngắm nhìn cô ấy đang đắm chìm trong giấc mơ ngọt ngào”

Lucy cau mày như thể ban nhạc Aerosmith đang chơi trong đầu cô. Đó có thể là điều đáng yêu nhất mà cô từng nghe, hoặc anh đang ăn cắp lời của các bài hát. Nếu vế thứ hai xảy ra, anh ta thực sự là một gã tồi. “Cô ấy tên

gì?”

“Millie. Chúng tôi bắt đầu hẹn hò vào năm cuối ở trường trung học.”

“Hai người yêu nhau từ thời trung học ư?”

“Vâng, nhưng chúng tôi đã chia tay một thời gian ngắn sau đó chỉ vì tôi là một thằng đần”. Anh ta nhún đôi vai rộng nhưng không hề ngước lên. “Lúc đó tôi hai mươi ba tuổi và nghĩ rằng mình cần hẹn hò với những người phụ nữ khác. Việc đó kéo dài trong một tháng trước khi tôi nhận ra Millie là tất cả những gì tôi từng mong ước từ một người phụ nữ”. anh ta hắng giọng và nói như thể anh ta rất khó khăn khi thốt ra những lời đó. “Cô ấy là phần còn lại của linh hồn tôi”

Một lần nữa, điều đó hoặc là thật sự lãng mạn hoặc anh ta thực sự là một gã tồi. Lucy nghiêng về khía cạnh thứ hai vì có một điều gì đó bất ổn khi một anh chàng với một cơ thể hoàn hảo lại đi lang thang trên các phòng chat để tìm kiếm một người hẹn hò. “Liệu có quá sớm để anh có một cuộc hẹn hò không?”
“Không”. Anh ta ngước nhìn lên, và đôi mắt màu nâu tiếp xúc với ánh mắt của cô. “Tôi phải cố và tiếp tục cuộc sống của tôi. Tôi không tìm kiếm người thay thế cho vợ mình, nhưng một vài đêm tôi cần phải ra khỏi nhà. Đôi lúc việc ngồi ở nhà xem chương trình Cold Case Files cùng với chú chó làm bạn khiến tôi trở nên ngày càng già cỗi”

Anh ta xem chương trình Cold Case Files sao? Chương trình Cold Case Files là chương trình yêu thích của cô. Và nếu cô buộc phải bỏ lỡ một lần phát sóng, cô buộc phải thu lại phần bỏ lỡ đó. “Cold Case Files ở kênh CBS hay A&E?”

“A&E. Tôi thích những chương trình thực.”

“Tôi cũng vậy. Hôm qua anh có xem không?”

“Đoạn nói về việc phát hiện ra thân hình ở một túi thể thao?” Anh ta ngồi dựa lưng vào ghế, và các đường khâu ở vai chiếc áo jacket bị bung ra khi anh khoanh hai tay trước ngực. “Ừ, tôi có xem.”

“Họ có được một vài điều may mắn chỉ với phát hiện đó.”

Quinn hơi trượt người xuống chiếc ghế và để tầm mắt mình ngang với tầm măt cô. “Cuối cùng khoa học đã bắt kịp tội phạm.”

“Đúng như thế. Điều đó khiến bạn phải tự hỏi làm thế nào mà mọi người trong những ngày này có thể trốn thoát khỏi bất cứ điều gì.” Lucy nhấp một ngụm café và từ bỏ việc tìm kiếm các sai sót của anh ta. Vì cô sẽ không bao giờ gặp lại anh ta nữa, nên điều đó không thực sự là vấn đề nữa. “Nhưng về sau con người có thể thoát khỏi tội ác mỗi ngày. Họ chỉ phải thông minh hơn.”

Đôi lông mày dày của anh cau lại khi suy nghĩ. “Cô có nghĩ rằng có tội ác hoàn hảo không?”

Cô có nghĩ về điều đó không? Trong các cuốn sách của cô, điều bí ẩn luôn được giải quyết vào những trang cuối, các thủ phạm được đưa ra xét xử. Nhưng nó có thực sự xảy ra trong cuộc sống không? “Tôi nghĩ nếu anh thông minh và có nghiên cứu một ít, anh có thể tạo ra một tội ác hoàn hảo. Và thậm chí nếu nó không hoàn hảo, anh vẫn có thể thoát được.”

Anh nhìn cô với nhịp tim đập mạnh, sau đó hỏi, “Làm thế nào?”

“Hầu hết các tội phạm đều bị bắt vì họ buộc phải nói về những gì họ đã thực hiện. Ngoại trừ những kẻ giết người hàng loạt. Những kẻ giết người hàng loạt thoát được vì họ không thường xuyên nói về những gì họ làm”

“Sao cô lại nghĩ như thế?” anh hỏi.

“Chắc chắn do họ không có lương tâm. Hầu hết những người có lương tâm sẽ nói cho một người nào đó về tội ác của họ. Nó giống như một cái hắt hơi vậy. Nó phải được tiết lộ ra để giải tỏa áp lực.”
“Cô nghĩ là những kẻ giết người hàng loạt không cần phải giải tỏa áp lực ư?”

“Chắc chắn. Nhưng đối với họ, việc giết chóc giúp họ giải tỏa áp lực.” Nói chuyện vè tội ác là một trong những thú vui giết thời gian của cô. Khi cô ở cùng các bạn, cùng nói chuyện về văn chương, nó có nhiều hơn cả điều đó. Mỗi người trong số họ viết mỗi thể loại khác nhau, vì thế họ không thể thực sự đi sâu vào các chi tiết. Ồ, ngoại trừ Maddie. Cô ấy có thể nói không ngừng nghỉ các thể loại văn học, luôn quá giờ ăn trưa, và tất cả họ phải bảo cô ngừng. Thật tuyệt khi nói chuyện với một người nào đó về các vụ giết người mà trông anh ta không có vẻ như sẽ bị kích thích bởi nhiệt độ của người sống.

“Cô có xem chương trình của đêm kia không, cái nói về người phụ nữ đã đầu độc năm người chồng của mình?” Quinn hỏi.

“Bonnie Sweet? À, tôi có xem.” Bonnie là cảm hứng dành cho cuốn sách thứ tư của Lucy, Tea By Proxy. Như nhân vật chính trong tiểu thuyết trinh thám của Lucy. Bonnie đã đun các cây hoa lan chuông thành một loại trà độc và phục vụ nó ở Wedgwood . “Người phụ nữ đó rất yêu vườn tược.” Sự thật rằng việc Lucy có cuộc trò chuyện về đề tài này trong một buổi hẹn hò ở quán café có thể khá kì lạ. Nhưng nó giúp cô khỏi phải lắng nghe anh ta chê bai về một chuyến đi săn ở Alaska. Cô sẽ không bao giờ gặp lại Quinn sau khi cô rời khỏi quán Starbucks. Thế thì có vấn đề gì về những gì mà họ thảo luận với nhau? “Anh cần phải cho Bonnie điểm phong cách”

Quinn nhìn vào mắt cô nhưng thể anh ta đang cố để xác định liệu cô có là một kẻ tâm thần điên rồ hoặc một người dành quá nhiều thời gian trước truyền hình. Sự thật là cô là một nhà văn với các trang nghiên cứu có trong đầu. Mọi thứ từ dây buộc đến màu sắc xám xịt.

Anh ngồi thẳng lên và nghiêng về phía trước, đặt hai bàn tay lên bàn. “Vì người phụ nữ lạnh lùng đó từ từ hạ độc người mà cô ấy yêu. Hay vì cô ta xuống tay một lần duy nhất?”

Điều nào hoàn toàn đúng đây. Ả giết người hàng loạt thực sự là một ả máu lạnh. Mỗi một người trong số bọn chúng. Chúng khéo léo hơn. Thông minh hơn. Nhanh hơn, và đến chừng mực mà Lucy quan tâm, thú vị hơn nhiều so với các bản sao nam giới. “Đúng, nhưng điều đó cuối cùng khiến cho họ trở nên quyến rũ.”

“Quyến rũ ư?” Anh ta lắc đầu và cười không chút đùa cợt. “Tạ ơn Chúa là chẳng có nhiều phụ nữ ‘quyến rũ’ như thế quanh đây.”

“Có thể họ có ở quanh đây và chúng ta không biết gì về điều đó thì sao?” Lucy mỉn cười và nghiêng đầu. “Có thể những kẻ giết người là phụ nữ chỉ thông minh hơn là những kẻ giết người đàn ông và không bị bắt…”

“Có thể” Ánh nhìn gay gắt của anh chiếu thẳng vào cô. Và cô có cảm giác anh ta đang tìm kiếm một điều gì đó. Tìm kiếm điều gì, cô không biết được. Quinn mở miệng định nói thêm điều gì nữa, nhưng âm thanh của việc nghẹn gây chú ý nơi anh. Lucy nhìn về phía bên trái, nơi Mike và cô nàng tóc vàng của anh ta đang ngồi. Bàn tay Mike bám chặt vào một phía bàn, mặt và cổ của anh ta đỏ dần lên.

“Ôi, lạy Chúa!” Lucy đứng bật nhanh dậy và chiếc ghế của cô ngã ra sau. “Klondikemike đang bị nghẹn. Có ai đó làm gì đi chứ?”

"Sao cô không làm điều gì đó đi?"

Cô nhìn Quinn khi anh ta cũng đứng lên, "Tôi ư?"

"Cô không phải là y tá sao?"

Y tá? "Cái gì?" Ôi, chết tiệt. Đúng rồi. Cô đã nói dối về điều này trong lý lịch. Vì dường như không có ai tính làm bất cứ điều gì, cô nhanh chóng tiến đến đó. Cô không biết gì về phương pháp Heimlick manevuver. Vì thế cô đã làm điều cô cho là tốt nhất: Cô đấm mạnh vào giữa xương dẹt ở vai. Nhưng không gì xảy ra, và cô đấm anh ta mạnh hơn.

Cô gái hẹn hò của Mike thét lên. Một người nào đó ở góc bên kia quán café kêu lên, "Gọi 911! Một người đàn ông đang ngạt thở đến chết."

Âm thanh bên trong quán Starbucks chuyển từ những tiếng ngân nga đều đặn khe khẽ thành những tiếng hét và tiếng xê dịch ghế.

"Giê-su Ma", Quinn chửi rủa. Anh nắm lấy tay Lucy, kéo cô đứng dậy, và đẩy cô ra khỏi chỗ đó.

Anh ta kéo mạnh Mike lên từ đằng sau, và với một cái xiết chặt bất ngờ, một hột café bắn ra và trúng vào giữa đôi mắt sửng sốt của người hẹn hò với Mike. Mike hít một hơi dài, hổn hển. "Cám ơn", anh ta vừa nói vừa thở khò khè.

Quinn gật đầu. "Không có gì"

Tiếng lộn xộn của những giọng nói cao vút ngày càng lớn khi mọi người tụ tập quanh Mike để xem liệu anh ta có ổn không. Quinn đứng dậy bằng cách dồn sức nặng của mình xuống một chân và hai tay đặt ở hông. Vẻ khó chịu ảnh hưởng đến khóe môi khi anh nhìn đám đông hoảng loạn trước mặt. Khoảng trống giữa khóa kéo của chiếc jacket mở rộng ra ngang bộ ngực rắn chắc của anh. Và Lucy nghĩ rằng cô đã nghe anh lẩm bẩm một điều gì đó như "Y tá cái con khỉ."

CHƯƠNG II

Dick: Tìm kiếm Jane vì niềm vui và những trò chơi...

Quinn McIntyre cho hai tay vào túi trước chiếc quần jean Levi's và thở ra. Hơi thở bay lơ lửng trước mặt anh. Đôi mắt anh nheo lại khi nhìn theo đèn hậu chiếc BMW màu bạc của Lucy đang hướng về phía Fairview. Cô đã mang theo ly cafe của mình. Việc giật lấy nó từ tay cô không phải là điều tồi tệ mà anh đã từng làm.

Mưa đã ngừng rơi lúc anh bước vào quán Starbucks, nhưng những đám mây đen như mực che phủ ba phần mặt trăng tròn. Quinn bước khỏi lề đường và đi về phái khu vực đỗ xe, hướng đến chiếc xe tải Eccnoline màu đen. Lucy không còn là một nữ y tá cũng như anh không còn là một thợ ống nước nữa. Nhưng anh biết được điều đó vào lần đầu tiên anh gửi email cho cô. Ngay từ lần đầu tiên anh đã biết được rằng lý lịch của cô trên Internet hoàn toàn vớ vẩn. Và anh biết chính xác cô làm gì để sống. Vào thời điểm anh gặp cô tối nay, anh đã biết nhiều điều về cô ngoài màu mắt và mái tóc vàng. Anh biết được rằng cô cao một mét bảy, nặng khoảng năm mươi tám ký. Anh còn biết cô được sinh tại một bệnh viện ở khu mua bán và được nuôi dạy ở North End - nơi cô tiếp tục sống. Anh biết được cha cô đã bỏ rơi gia đình khi cô được mười một tuổi và điều đ1o có thể gây cho cô sự oán hận đàn ông. Anh biết cô đã tốt nghiệp, đã bán tiểu thuyết trinh thám đầu tiên cách đây 6 năm. anh cũng biết trong năm năm qua, cô nhận được ba phiếu phạt tốc độ và hai trát hầu toà vì việc vượt đèn đỏ.

Điều anh không biết là màu mắt cô xanh đậm hơn so với màu mắt trong bằng lái xe hay bức ảnh ở phần bìa cánh trong các cuốn sách của cô. Tóc cô có những vệt vàng sáng chói và đôi môi đầy đặn. Khi đi vào quan Starbucks tối nay, anh biết rằng mình sẽ chạm trán với một phụ nữ hấp dẫn. Nhưng anh đã không chuẩn bị cho sự tấn công đầy nữ tính của cô. Từ các tấm ảnh, anh không thể nào biết rõ mọi điều về cô, cái chạm nhẹ từ bàn tay mềm mại vào tay anh đến giọng nói nhẹ nhàng của cô. Chúng hoàn toàn khác so với một người phụ nữ viết về những kẻ giết người hàng loạt và cô có thể là một trong số đó.

Quinn bước đi dưới ánh đèn nhân tạo, không chú ý đến các vũng nước đang bắn nước lên đôi giày ống. Khi anh tiến đến chiếc xe tải, cánh cửa xe từ từ hạ thấp xuống.

"Cậu thu được tất cả đoạn hội thoại chưa?" anh hỏi khi đưa tay về sau kéo chiếc áo T-shirt ra khỏi chiếc quần jean.

"Hết." Khuôn mặt tròn của thám tử Kurt Weber xuất hiện ở cánh cửa xe. "Cậu có lấy được cái ly?"

"Cô ta cầm theo rồi."

"Chó chết thật."

"Đó cũng là những gì tớ nghĩ."

"Thế cuộc náo loạn lúc gần cuối là gì thế?"

"Một gã nào đó đã bị hóc hạt café." Anh dừng để kéo máy thu đã được gắn ở giữa lưng ra. "Tớ nghĩ mình có thể nói một cách chắc chắn rằng Lucy Rothschild không chỉ nói dối về việc mình là một y tá. Cô ta thậm chí không có một chút kiến thức gì về sơ cứu ngạt thở."

"Tất cả thông tin về kẻ giết người hàng loạt đó đều thú vị," chuyên gia thực thi pháp luật Anita Landers bình luận từ phía sau chiếc xe, bên cạnh các thiết bị thu.

Quinn cũng nghĩ như thế. Anh sẽ không ngạc nhiên nếu một buổi sáng Lucy là người bị tình nghi hàng đầu trong vụ *Chết ngạt* này. Họ đã đặt cái tên này cho người phụ nữ gặp gỡ đàn ông trên mạng bởi cô ta đã làm cho những người đàn ông đó chết ngạt trong chính nhà mình. Một sợi dây cực mảnh chạy từ sườn đến một microphone phẳng bé tí được dán vào ngực trái của anh. "Chó chết," anh lên tiếng chửi khi xé toạc chiếc microphone từ miếng băng trên ngực.

"Phản ứng đầu tiên của anh khi gặp cô ấy là gì?" Anita hỏi.

Quinn đưa thiết bị qua cửa sổ và liếc qua Kurt đến hình dáng tối đen của Anita ở cuối xe. Giây phút anh phát hiện ra Lucy đang ngồi ở phía bên kai quán café đông đúc, phản ứng đầu tiên của anh là phản ứng hoàn toàn của đàn ông và tự nhiên. Kiểu phản ứng mà mỗi người đàn ông có khi tập trung vào một người phụ nữ đẹp. Kiểu phản ứng nhắc cho anh rằng đã bao lâu rồi từ lúc anh quan hệ. "Khi tôi ngồi xuống, tôi nghĩ cô ấy đang mổ xẻ tôi, tìm kiếm các sai sót của tôi."

"Có thể cô ta đang lựa chọn anh là nạn nhân tiếp theo," Anita gợi ý.

Anh cụng đã nghĩ về điều đó. “Vâng, có thể.” Với tư cách là hardluvnman, anh có bảy cuộc hẹn hò với những người hẹn hò trực tuyến. Năm cuộc hẹn hò với những người trong phòng chat và ba cuộc hẹn với những người đăng quảng cáo hẹn hò trong hai tuần qua. Kurt, hay còn gọi là hounddod, cũng có cùng các cuộc hẹn hò như thế. Khi đó Quinn lại ngồi trong chiếc Econoline, lắng nghe từng từ. Các hoạt động của hai vị thám tử được luân phiên thay đổi, vì thế họ có thể dành phần lớn thời gian cho vụ án này.

Lucy là người hẹn hò thứ 2 của Quinn trong tối nay. Và anh đã kiệt sức vì phải cố nhớ những câu nào phù hơp với người phụ nữ nào. “Hẹn gặp hai người vào sáng mai,” anh nói khi kéo khoá chiếc áo jacket lên. Vào buổi sáng, cuốn băng về cuộc nói chuyện với Lucy Rothschild sẽ được phân tích như tất cả các cuốn băng khác. Chẳng ích gì khi cứ đứng loanh quanh, cóng lạnh và nói chuyện cho tới chết.

Anh đến chiếc xe Jeep màu bạc đỗ cách chiếc xe tải một vài chỗ và mở cửa.

“Này, McIntyre,” Kurt gọi anh khi anh ta khởi động chiếc Econoline.

Quinn nhìn qua tràn của chiếc xe Jeep. “Gì thế?”

“Người phụ nữ tên là Lucy đó có nóng bỏng như trong hình không?”

“Cô ta trông đẹp hơn trong hình.” Điều đó không loại trừ khả năng cô có thể là kẻ giết người, nhưng nó đưa ra một vài câu hỏi thú vị. Như tại sao một người phụ nữ như Lucy và kiếm được tiền như thế lại hẹn hò với đàn ông trên mạng?

“Hẳn điều đó giúp cho công việc của anh bạn dễ dàng hơn.”

Việc bị làm xao lãng bởi đôi mắt xanh và đôi môi đỏ mềm mại đã không làm cho công viêc của anh dễ dàng hơn. Không, sẽ dễ dàng hơn nếu Chết ngạt hoá ra là người hẹn hò đầu tiên trong tối hôm đó. Maureen. Nhưng ngay khi nghĩ về điều đó, anh đã chùn lại. “Gặp các cậu vào sáng mai nhé,” Quinn nói khi anh ngồi vào xe và đóng sập của lại.

Maureen Dempsey, hay còn gọi là bignsassy, là một trong những phụ nữ ngu ngốc nhất anh từng gặp. Cô ta nói liến láu về bộ sưu tập búp bê và scrapbook như thể anh thực sự quan tâm đến nó. Cô ta cứ gọi anh là “Quint” và làm cho cuộc hẹn chấm dứt khi cô ta khoe đã đọc “đâu đó” rằng những

người ngoài hành tinh đã hạ cánh xuống Sawtooth Wilderness Area chỉ bên ngoài Sun Valley và đóng giả con người. Nghĩ rằng chắc chắn cô ta đang nói đùa, anh đã kể một chuyện đùa và mong chờ một trận cười. Nhưng cô ta rất nghiêm túc về điều đã nói. Và anh cảm thấy IQ của mình giảm xuống mười điểm khi ngồi đối diện với cô ta. Điều buồn cười nhất là Maureen làm việc cho tiểu bang tại Uỷ ban Công nghiệp Idaho.

Anh khởi động chiếc xe Jeep và lái ra khỏi nơi đỗ xe. Luồng gió lạnh thổi vào ngực anh từ lỗ thông hơi. Máy nhiệt chưa được bật vì thế anh tắt lỗ thông hơi. Các ngón tay anh nghịch vớ vẩn đài rađio, sau đó anh tắt nó đi. Trong vòng hai phút gặp gỡ với Maureen, nhiều lúc anh nghĩ mình sẽ loại cô ta ra khỏi danh sách tình nghi. Việc cô ta có một công việc bình thường không làm anh quan tâm. Rất nhiều người ngu ngốc làm việc cho chính phủ, nhưng một người phụ nữ có khả năng giết chết ba người đàn ông mà không để lại bất cứ tung tích nào sẽ không thực sự tin rằn có những người ngoài hành tinh hiện đang sống ở phía bắc Idaho. Quinn dường như đồng ý với báo cáo nhận dạng của FBI rằng Chết ngạt là người có tổ chúc và có trí thông minh cao hơn mức trung bình. Quinn đã không tin rằng sự ngu ngốc của Maureen chỉ là diễn kịch. Không ai có thể diễn tốt như thế.

Theo hồ sơ tội phạm*,* *Chết ngạt* có độ tuổi khoảng giữa ba mươi hai và bốn mươi tám. Vì thiếu bằng chứng về nhân dạng, báo cáo cho rằng ả ta có kiến thức về pháp y và quá trình làm việc của cảnh sát. Ả ta có sở thích điều tra về tội phạm và được tin rằng thông minh hơn cảnh sát. Ả ta sẽ không bị tóm bởi những cách thức bình thường và chắc chắn vượt qua được máy phát hiện nói dối, có thể chịu được các cuộc thẩm vấn mà không bị phát hiện.

Sau khi đọc bản báo cáo, mọi người trong sở đều đồng ý rằng cách tốt nhất để bắt dã thú như Chết ngạt là phải có con mồi. Con mồi đàn ông. Mặc dù Quinn có thể thấy được sự sáng suốt của chiến dịch, nhưng anh vẫn không thích nó. Anh có cảm giác xấu rằng anh sẽ phải vượt qua nhiều trở ngại trước khi có đủ chứng cứ để kết tội ả ta.Anh không sợ hãi về việc mình sẽ lại là một nạn nhân khác. Không, anh không sợ hãi ý tưởng đung đưa "của quý" của mình trước một kẻ tâm thần.

Quinn rẽ về hướng Fairview và hoà vào đường quốc lộ. Những ngọn đèn đường chiếu sáng khu vực đường quốc lộ dẫn đến khu thương mại như một dải ruy-băng trắng. Anh cố thử máy nhiệt một lần nữa, và luồn không khí ấm áp toả ra từ lỗ thông hơi khi anh lái xe về phía đường Broadway để về nhà.

Tất cả những người phụ nữ mà các thám tử đã cung cấp trong hai tuần vừa qua có một vài điểm chung dẫn đến việc họ có tên trong danh sách tình nghi. Tất cả đều hẹn hò trực tuyến và đã tiếp xúc với ba nạn nhân trong ngày họ bị giết. Tất cả đều sử dụng chung một hệ thống giặt khô, và tất cả đều sống một mình.

Cả ba nạn nhân nam đều có một vài điểm dẫn đến việc họ có tên trong danh sách của thủ phạm. Cả ba đều tích cực hẹn hò, như thể họ đang thực hiện nhiệm vụ từ Chúa trời. Tất cả đều có một danh sách dài các phụ nữ mà họ đã lừa bịp; có năm hoặc sáu cuộc hẹn hò trong một tùan - thường là với những phụ nữ khác nhau, những người mà họ gặp thông qua các dịch vụ hẹn hò trực tuyến, các chat room, và các quảng cáo cá nhân. Đánh giá theo số lượng sách mà họ đã mua ở Barnes and Noble, Borders, và Hastings Books and Music, họ là những con mọt sách. Nạn nhân đầu tiên đã ly dị. Người thứ hai là một người goá vợ và người thứ ba đã đính hôn nhưng ự cho mình là một người goá vợ. Tất cả đều bị còng tay vào giường khi chết.

Nạn nhân đầu tiên, Charles Wilson, hay còn được gọi là chuckles, được tìm thấy ở nhà anh ta ở Overland, tay bị trói chặt với còng tay bằng nhựa và một chiếc túi đựng quần áo của cửa tiệm giặt khô Westco được phủ trên đầu. Vụ này được phân loại tự sát, nhưng chắc chắn có điều gì đó không ổn. Xét về vị trí của xác chết, dường như nó cho thấy nạn nhân đã chơi một trò chơi gây chết người - chết ngạt lúc quan hệ tình dục với một người tham gia khá lập dị. Thủ phạm đã trốn thoát khỏi hiện trường chỉ để lại một ít bằng chứng. Nhiệm vụ của Quinn là xác định xem liệu cái chết là do chứng vẹo cổ trở nên xấu đi hay đã được suy tính trước.

Họ đã phỏng vấn gia đình và bạn của Wilson. Tất cả những người đó đã quả quyết rằng anh ta chưa bao giờ nghiêm túc hẹn hò với bất cứ người nào trong một năm qua. Người vợ trước của anh ta đã tái hôn và sống ở một tiểu bang khác. Quinn đã lùng sục từ biên lai thẻ tính dụng và các đoạn băng ghi âm điện thoại của anh ta. Anh loại ra những người mà Charles đã liên lạc bằng điện thoại hay email khi nạn nhân thứ hai được phát hiện. Hai xác chết không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên. Cái chết của những người đàn ông đó không phải do tai nạn. Và vào thời điểm xác chết thứ ba được phát hiện, họ biết được rằng có một kẻ giết người hàng loạt.

Charles Wilson đã bị giết một tháng rưỡi trước đó. Và nếu các thám tử không tiến hành gấp rút, nạn nhân thứ tư sẽ xuất hiện.

Nhanh thôi.

Không ai muốn điều đó. Và không ai muốn các thám tử của phòng Tội phạm Bạo lực có được một kỳ nghỉ nhiều như Quinn mong muốn. Anh không có chút day dứt nào khi phải nói dối với phụ nữ. Và việc bậy kẻ giết người là một phần công việc của anh. Đã một vài năm trôi qua kể từ lúc anh hoạt động nội gián, nhiều lúc anh nhớ nó. Điều anh cực kỳ ghét chỉ là phải nói những lời uỷ mị mà Kurt đã viết sẵn cho anh.

Quinn rẽ chiếc Jeep vào đườn lái xe vào nhà và tắt đèn pha khi chạy xe vào ga ra. Anh đỗ sát bên chiếc xe màu trắng và tắt động cơ. Như thường lệ, Millie nghe tiếng và đang ngồi đợi anh ở cửa sau. Nó là một con chó cái trung thành, nếu không kể đến việc đôi khi biểu lộ sự trìu mến thái quá. Anh bật đèn khi đi vào nhà bếp. Đôi mắt lớn màu nâu ngước nhìn anh với sự yêu mến. Ánh đèn chiếu sáng màu lông đỏ mềm mại của nó.

"Chào cưng". Nó liếm tay anh, và anh quỳ xuống trên một chân. "Mày là một chú chó ngoan." Anh cào nhẹ bên dưới đôi tai dài của nó. Lưỡi nó lắc lư ở một bên miệng một cách vui sướng. Đuôi Millie quất mạnh xuống sàn gỗ khi ánh mắt Quinn hướng đến ánh đèn đang chớp sáng ở máy trả lời và hàng loạt lông vũ đang rơi lả tả khắp phòng.

Một cái cau mày không hài lòng khi anh đứng lên. Bên dưới bàn là phần còn lại của chiếc gối đã bị xé vụn. Đã lâu anh không thể dắt Millie đi dạo hoặc chơi trò 'tìm và mang về'. Nó chán, nhưng ít nhất lần này nó cũng tránh xa thùng rác. Mà giờ cũng chẳng có gì trong cái thùng rác đó.

Đó là rắc rối khi để một chú chó săn lông xù Ireland hai tuổi một mình quá lâu. Chúng thường gây rắc rối, nhưng ít nhất nó cũng chỉ xé nát cái gối của anh.

Anh đặt cái áo jacket lên một chiếc ghế trong nhà bếp, sau đó di chuyển khắm nhà bếp. Người phụ nữ cuối cùng mà anh bỏ rơi là vợ chưa cưới của anh, Amanda. Cô ta đã xé nát cuộc đời anh.. Khi anh ra ngoài kiếm tiền, làm cho thế giới an toàn hơn khỏi những kẻ xấu, cô lại quan hệ với Shawn - người bạn thân của anh từ hồi trung học.

Quinn lôi ra một thùng rác rỗng bên dưới bồn rửa bát và mang nó đi khắp phòng. Chừng nào còn sống, anh không nghĩ mình có thể quên được cái buổi chiều anh phát hiện họ trần truồng quấn lấy nhau trên chiếc giường của anh. Anh không bao giờ quên được cái nhìn trên mặt của họ hoặc những lời buộc tội tuôn ra từ miệng người phụ nữ anh yêu.

"Em luôn cô đơn," Amanda nói khi cô kéo ga trải giường che bộ ngực trần. "Anh luôn làm việc và em luôn ở đây một mình."

Anh chỉ về phía Shawn, người nhảy khỏi giường và bắt đầu mặc quần vào. "Rõ ràng cô luôn không ở một mình." Cán của khẩu H&K 9mm của Quinn đang ép sát vào eo anh khi sự giận dữ đập thình thịch khắp ngực với mỗi nhịp đập của trái tim anh, cào xá bao tử cho đến khi anh nghĩ mình có thể ốm.

"Chúng tôi không có ý định xảy ra điều này," Shawn nói khi anh ta túm lấy cái áo sơ mi.

"Anh không hề có ý định nhét 'của quý' của anh vào người vợ chưa cưới của tôi ư?" Trong giây phút đó, Quinn đã hiểu tội phạm xảy ra do giận dữ. Anh đã hiểu sự hoang mang mù quáng và sự giận dữ đã chi phối và khiến một người đàn ông mất kiểm soát và tìm kiếm sự báo thù như thế nào.

"Anh định làm gì?" Hai dòng nước mắt chảy xuống từ mắt của Amanda khi cô trực tiếp đổ lỗi cho anh. "Đây là lỗi của anh. Anh lạnh lùng và tàn nhẫn."

Anh cười, một nụ cười chua chát hoà trộn giữa sự tức giận và hoài nghi. "Hãy biến ngay khỏi nhà tôi," anh nói. Giọng nói dứt khoát và cứng rắn của anh vang lên khắp phòng khi sự chán ghét và tức giận đang lan toả khắp người anh. Nhiều năm từng trải và kiềm chế đã giúp anh nắm chặt tay lại trước khi anh có thể làm bất cứ điều gì ngu ngốc. "Cả hai người." Có điều gì đó trong mắt anh, hoặc trong giọng nói, cho thấy anh đã tức giận như thế nào. Vì cả hai nhanh chóng nắm lấy quần áo và bỏ chạy.

Quinn không thể tin rằng đêm hôm đó mình đã không chĩa súng về Amanda và Shawn. Nhưng anh không thể nói nếu họ còn quanh quẩn gần đó, anh sẽ không đánh chết Shawn chỉ vì nguyên tắc. Anh nghi ngờ điều đó, nhưng tận sâu trong tâm hồn, anh biết rằng sự buộc tội của Amanda là đúng.

Anh di chuyển cái ghế sang một bên và với tới phần còn lại của cái đã từng được gọi là chiếc gối. Millie chẳng buồn cụp đầu xấu hổ vì việc phá hoại. Thay vào đó, nó bước qua lại khắp đống bừa bộn nó tạo ra. Những chiếc lông vũ văng tung toé theo từng bước chân. Nếu bên ngoài trời không có mưa, anh sẽ bắt nó ra cũi khi anh quét dọn. "Ra ngoài!" anh ra lệnh và chỉ tay về hướng lối đi dẫn đến phòng khách. Cặp mắt to màu nâu ngoái lại nhìn khi nó từ từ rời khỏi bếp. Liệu nó có giống với một phụ nữ đang cố làm cho anh cảm thấy có lỗi vì điều cô ta đã làm không?

Quinn ném chiếc gối vào thùng rác. Những chiếc lông vũ bay lơ lửng, dính vào áo anh. Mới đây mà đã hơn một năm từ lúc anh phát hiện Amanda và Shawn ngủ với nhau. Anh nghe được rằng giờ họ đã cưới nhau và có một đứa con, tài sản thế chấp và một chiếc SUV. Họ sống đúngtheo một giấc mơ Mỹ, trong khi anh vẫn tiếp tục điên rồ. Anh và Millie. Và nó khá ổn đối với Quinn. Có một khoảng thời gian anh nghĩ rằng mình có thể có tất cả. Khi anh nghĩ anh có thể có một người vợ, một vài đứa con, một chiếc xe tải nhỏ nhưng những điều đó chẳng bao giờ xảy ra. Nó không dành cho Quinn.

Anh nhặt những chiếc lông dính trên áo và thả chúng vào thùng rác. rất nhiều cảnh sát mà anh biết đang có cuộc hôn nhân thứ hai hay ba gì đó. Và anh thà ở một mình còn hơn là trở nên một phần bản thống kê buồn bã. Anh có công việc yêu thích, một chú chó, mẹ, hai anh chị em ruột, và bảy người cháu. Đó là gia đình đủ cho bất cứ ai. Và khi anh cảm thấy cần một ai đó, anh biết mình cần đi đến đâu. Nhiều phụ nữ xem anh như biểu tượng tình dục. Nó tốt cho cả hai. Phần lớn thời gian, như thế đã là quá đủ.

Quinn đứng dậy và tiến đến tủ đựng áo choàng cách đó vài bước. Anh lấy ra một cái chổi và dụng cụ hốt rác, nhấn nút mở ở máy trả lời tự động. Vứa quét lông vũ đang vương vãi ở xung quanh, anh vừa lắng nghe âm thanh từ bộ phận bảo hành Sears, đưa ra cho anh những lời khuyên về vấn đề bảo hành chiếc tủ lạnh sắp hư của anh. Cuộc gọi thứ hai là từ mẹ anh.

"Erin vừa mới siêu âm hôm nay," mẹ anh thông báo với anh. Tiếng thở dài của bà vang lên khắp bếp trước khi bà tiếp tục. "Con bé lại có thêm một đứa bé gái."

Quinn tặc lưỡi. Erin là vợ của em trai Quinn, Donny. Cả hai đã có ba cô con gái. Đứa mới nhất sẽ nâng tổng số phụ nữ trong gia đình Donny lên con số năm. Năm người phụ nữ và một người đàn ông. Thật tội cho thằng nhóc. Nó thật bi đát.

Một tiếng thở dài nữa, bà nói tiếp, "Dĩ nhiên chúng ta rất vui. Nhưng ai sẽ là người chịu trách nhiệm về dòng họ McIntyre nếu Donny vẫn tiếp tục có con gái chứ?"

Quinn là người lớn nhất của nhà McIntyre, kế đến là em gái, Mary và cuối cùng là Donny. Tính cả gia đình Mary và Donny, nhà McIntyre có đến bảy cô chái gái. Quinn nhận ra là sao anh phải thêm bất cứ đứa trẻ nào vào mớ om sòm đó nữa chứ.

"Mẹ tình cờ gặp Beatrice Garner tại ngày lễ Chủ nhật," mẹ anh tiếp tục nói khi anh quét những chiếc lông vũ vào dụng cụ hốt rác. Anh không thèm đoán mục đích của bà là gì. "Con gái của bà ấy - Vicky đang làm việc ở Dillards. Phòng trẻ em. Con bé còn độc thân và đi dự lễ ở nhà thờ Mary trên đường State."

"Quên chuyện đó đi!" Quinn nói khi nhặt một ít lông tơ và lông vũ từ đũng và đùi của chiếc jean. Ngày anh chuyển từ Cục buôn lậu ma tuý sang Cục tội phạm, mẹ anh đã tạ ơn Chúa vì Quinn đã từ bỏ việc đuổi theo những kẻ bán ma tuý và bị bắn bởi những kẻ buôn bán kỳ dị. Sau đó bà nhanh chóng xem việc giúp anh "ổn định" như thể nhiệm vụ của cuộc đời bà. Bây giờ bà tin chắc rằng chỉ với tình yêu của một người phụ nữ tốt và một vài chuyến đi đến phòng xưng tội, Quinn sẽ được hạnh phúc. Mỗi khi anh chỉ ra rằng cái được gọi là "tình yêu của một người phụ nữ tốt" đã lấy đi tất cả của anh, mẹ anh phản đối rằng Amanda chưa bao giờ là một "phụ nữ tốt". Trong số những tội lỗi, cô là tín đồ của Giáo hội Trưởng lão. Anh từ bỏ việc cố thuyết phục mẹ mình rằng anh thích cuộc sống hiện tại và rằng anh cũng hạnh phúc như bất cứ ai khác trên hành tinh này.

Bà nói dông dài một hồi về Cha xứ thế này và Người trợ tế thế nọ trước khi bà dịu đi và chiếc máy trả lời tắc hẳn. Anh đẩy thùng rác về lại bên dưới bồn rửa và dựa chiếc chổi vào thành bồn rửa. Anh vứt dụng cụ hốt rác lên bếp lò, sau đó lấy một chai Labatt từ tủ lạnh. Có thể nếu bà lo lắng về tình yêu của chính bà, bà sẽ không quá quan tâm nhiều đến anh như thế này. Anh không biết mình cảm giác như thế nào vê việc hẹn hò của mẹ mình chẳng bao lâu sau cái chết của cha anh. Mặc dầu, mỗi khi anh nghĩ về điều đó, cũng đã ba năm trôi qua kể từ ngày cha anh ngã xuống khi đang cắt tỉa luống hoa hồng Sharon của mẹ anh.

Anh lấy lên chiếc laptop và các tập hồ sơ đã để trước đó trên bàn, tắt đèn trên đường đi ra khỏi nhà bếp. Millie đứng lên và đi theo gót chân Quinn khi anh đi vào phòng khách. Cầm remote bằng tay còn lại, anh bật chương trình bản tin lúc mười giờ. Anh ngồi trên chiếc đivăng bằng da và để máy laptop và các tập hồ sơ trên bàn cafe bằng gương phía trước. Millie ngồi trên sàn kế bên đầu gối anh. Anh vươn tay cào cào bên dưới đôi tai dài màu đỏ của nó.

Trong bóng đêm thoải mái của căn phòng, ánh sáng từ chiếc tivi chiếu lên tấm thảm màu be, phủ khắp bàn cafe lan đến mũi của đôi giày ống. Anh xem chương trình dự báo thời tiết, rằng sẽ có nhiều mưa trong những ngày tới. Những ngày gần đây, giới báo chí cũng không nói gì nhiều đến *Chết*

ngạt. Tất cả những gì mà mọi người đều biết là có ba người đàn ông bị chết ngạt trên giường của chính họ. Cách thức làm ngạc không được tiết lộ, và ngay cả sự thật mà cảnh sát tin rằng sát thủ gặp gỡ nạn nhân của mình qua hìnht hức hẹn hò trực tuyến. Giới báo chí rất hợp tác. Cho đến bây giờ. Nếu một trong số họ nghĩ rằng họ sẽ là người đầu tiên đăng tin sốt dẻo, mọi việc sẽ thay đổi.

Anh sáng lập loè khi chương trình tin tức chuyển sang chương trình quảng cáo bảo hiểm. Quinn đưa lon bia lên miệng và nhìn con tắc kè đang nhảy múa trên màn hình. Anh làm cảnh sát đả được mười sáu năm. Sáu năm đầu tiên anh chỉ làm cảnh sát tuần tra trước khi trở thành thám tử và dành sáu năm tiếp theo ở Cục phòng chống ma tuý. Anh khởi đầu công việc vối sự háo hức và ngây thơ, nghĩ rằng mình có thể cứu thế giới khỏi ma tuý và các tội phạm liên quan. Anh được nuôi dạy trong một môi trường đạo đức mạnh mẽ. Một sự xác định rõ ràng giữa đúng và sai. Tốt và xấu. Đen và trắng. Nhưng chỉ trong vòng một năm lang thang ở các quán bar chui và kết bạn với những kẻ hạ lưu, sự xác định đó đã thay đổi. Ranh giới giữa tốt và xấu trở nên mờ nhạt, đen và trắng trở thành một màu xám bất biến.

Khoảng thời gian anh làm nội gián càng dài, anh càng thay đổi. Anh càng thay đổi, càng có nhiều điều trở nên không thể chấp nhận trong cuộc sống hàng ngày. Cho đến một ngày, anh nhìn chính mình trong gương và không nhận ra được người đàn ông mà anh đã tạo ra. Những gì anh thấy là hình ảnh một người đàn ông với một mái tóc dài và một bộ râu. Một người có một đôi mắt nghiêm khắc và không có cảm xúc. Anh thích những gì mình nhìn thấy.

Cảnh sát của Cục phòng chống ma tuý phải nghĩ nhanh, nói chuyên suôn sẻ, và có ý chí thép. Họ thông minh, kiêu căng và tin chắc vào tính vô địch của mình. Quinn là một trong số những người giỏi nhất đó. Trong sáu năm, anh sống trong một thế giới của ma tuý và bạo lực. Anh đã vứt bỏ sự can đảm và nhổ, nếm nó trong miệng. Việc triệt hạ những kẻ buôn bán ma tuý cỡ bự luôn diễn ra vô cùng gấp rút. Cuộc sống và công việc của anh xoắn vào nhau đến nỗi anh không thể biết được cái nào đang ngừng lại và cái nào mới bắt đầu. Sự thay đổi trong anh đã lên đến mức báo động. Điều đó làm gia đình anh hoảng sợ. Vì thế anh hiếm khi xuất hiện ở các buổi họp mặt gia đình, cho đến ngày anh không đến bất cứ cuộc họp mặt gia đình nào cả. Anh sống, thở và tỏ tình với công việc. Nó trở thành toàn bộ cuộc sống của anh, và từng giây từng phút anh yêu điều đó.

Cho đến khi nó tách ra.

Quinn uống thêm một ngụm nữa, sau đó đặt chai bia xuống đùi. Cô ấy được đặt tên là Merry, với ước muốn cô sẽ được hạnh phúc và vui vẻ. Cô ấy là một cô gái điếm mười chín tuổi với thói quen dùng ma tuý như một chất hỗ trợ. Loại ma tuý mà cô chọn là loại ma tuý đen, nhưng cô đang bất hoà với kẻ bán ma tuý sau khi hắn hãm hiếp và đánh cô chết đi sống lại quá nhiều lần. Lần đầu tiên Quinn thấy Merry, đôi mắt của cô có màu xanh đen và sưng phồng. Lần thứ hai, cô cam kết đồng ý trở thành người cung cấp tin tức mật cho Quinn, đã giới thiệu anh với những gã bán thuốc cho cô và cung cấp thông tin cho anh.

Trong tám tháng tiếp theo, Quinn đã hoàn thành công việc một cách tốt nhất. Anh buôn chuyện nhảm nhí, từ từ kết bạn với đám người du thủ du thực. Sau đó anh nhận được một cuộc điện thoại vào nửa đêm. Nó đã hạ gục anh hoàn toàn. Xác của Merry được tìm thấy trong một xe đẩy mua sắm phía sau Winco. Khi đứng dưới cơn mưa phùn, nhìn xuống cơ thể nhỏ bé và những ngón tay được sơn đen bị tróc, cơn giận dữ bốc lên trong đầu và đốt cháy một lỗ trong não anh. Tám tháng làm việc, phút chốc trở thành công cốc.

Mẹ kiếp.

Anh nhìn những giọt nước mưa chãy xuống phía trước trán và mũi cô. Nó tiếp tục chảy xuống cằm. Và một điều gì đó đã đánh vào nút trả lại trong phạm vi đạo đức đã biến mất khỏi anh trong một thời gian dài. Một phụ nữ bị giết. Thật ra là một cô gái, và ý nghĩ đầu tiên của anh là công việc. Lần này, khi anh nhìn vào gương, anh không thích cái gã tàn nhẫn, không cảm xúc đang nhìn anh. Anh không thích những gì mà anh đã trở nên.

Merry từng là người cung cấp thông tin cho Quinn, và anh đã để mất cô. Anh đã để mất cô với tư cách là một cảnh sát, cũng như với tư cách là một con người. Trên lý thuyết, mọi việc anh làm điều đúng. Anh hoàn toàn làm theo sách vở, nhưng anh cần phải làm nhiều hơn nữa.

Trong cuộc đời ngắn ngủi của cô, anh chỉ là người cuối cùng bỏ rơi cô. Bà cô là người thân duy nhất đến xác nhận cô. Và mặc dù anh đã bỏ rơi cô khi còn sống, có một vài điều anh có thể làm cho Merry sau khi cô chết. Anh trả tiền cho lễ tang, mua cho cô quan tài tốt nhất, và là người duy nhất có mặt ở lễ an táng của cô. Mỗi năm vào ngày cô mất, anh thường đặt những bông hồng màu hồng phấn lên phần bia mộ cô. Anh thậm chí không biết liệu cô có thích màu hồng phấn hay không.

Merry mất đã được bốn năm. Cảm giác dằn vặt vẫn nằm sâu trong ngực anh. Anh cho rằng nó sẽ vẫn còn mãi trong anh. Một cách nhắc nhở không dứt về việc làm người. Và trong công việc nơi anh thấy những điều tồi tệ nhất trong mỗi con người, nó giúp anh không rơi vào hố sâu tinh thần chúng-tôi-chiến-đấu-với-họ một lần nào nữa.

Sau khi khoác lên người bộ vest và chuyển đến Cục tội phạm Bạo lực, anh tập trung lấy lại từng phần con người anh đã đánh mất trước đây. Loại bỏ cái nhìn biến dạng của anh về đúng sai. Tốt và xấu. Đen và trắng. Anh nghĩ mình đã thành công. Anh bắt đầu nghĩ về việc có một cuộc sống khác ngoài công việc. Nghĩ về việc có một người vợ và một đứa con. Nhưng Amanda đã chứng minh rằng những điều như thế không dành cho Quinn. Anh cam chịu điều đó và cho rằng nó ổn.

Anh đưa chai bia lên miệng và đổi kênh. Ánh sáng nhấp nháy phát ra từ chiếc ti vi khi anh uống một hơi dài. Quinn thích làm việc trong đơn vị tội phạm bạo lực. anh thu tập các đầu mối ngẫu nhiên, theo đuổi các hướng dẫn khác nhau, và tổng hợp các bằng chứng dường như không liên quan. Anh thích chắp nối chúng lại cho đến khi chúng tạo thành một bức tranh hoàn chỉnh và đưa ra hướng điều tra. Anh yêu thích việc xoá sổ các tội phạm bạo lực khỏi đường phố. Nhưng nó không còn là cả cuộc đời của anh nữa. Anh có thể giữ được khoảng cách giữa công việc và đời sống. Để công việc tại văng phòng - trừ lần này. *Chết ngạt* phải bị bắt trước khi ả ta có thể giết chết người lần nữa.

Quinn có tài trong việc hồi tưởng và nhìn ra được bức tranh lớn hơn, nhưng lần này không có gì cả. Chỉ một vài đầu mối, các hướng dẫn đích thực, và các bằng chứng không liên quan đã được chứng minh. Không có liên quan.

Vụ án lần này khiến anh phải thức cả đêm. Ai và lý do cho việc đó cứ quanh quẩn trong đầu anh, nhưng không có bất cứ điều gì xuất hiện. Cho dù *Chết ngạt* có là ai đi chăng nữa thì ả ta vẫn là một người phụ nữ thông minh. Và nếu có điều gì đó làm anh ghét cay ghét đắng thì đó chính là gặp phải những kẻ tội phạm lõi hơn mình. Dù kẻ đó là phụ nữ hay là ai đi chăng nữa.

Điều này mang ý nghĩ củaanh quay trở lại với Lucy Rothschild. Anh là một cảnh sát đã được đào tạo để đọc được sự lừa dối qua ngôn ngữ cơ thể của con người - đặc biệt là đôi mắt. Nhưng một vài lần trong buổi hẹn hò đó, anh bắt gặp chính mình đang nhìn chằm chằm vào đôi môi thay vì nhìn vào mắt cô. Anh kiểm tra các đường cong trên cơ thể cô với những lý do không

liên quan gì đến việc lừa dối và mọi điều cần làm với cách bộ ngực của cô căng ra bên dưới chiếc áo len dài tay. Và trong những giây phút xao lãng đó, câu hỏi quan trọng nhất đã xuất hiện trong đầu anh: điều gì đã khiến cho một người phụ nữ như Lucy phải hẹn hò trực tuyến với đàn ông? Anh có thể hiểu được tại sao đàn ông lại hẹn hò trực tuyến. Mời một người phụ nữ đi chơi có thể là một điều cực kỳ đáng sợ đối với một vài gã đàn ông. Nhưng tất cả những gì một người phụ nữ cần làm là đứng lòng vòng đâu đó và trông có vẻ xinh đẹp một chút. Lâu lâu lại mỉm cười để cho một gã đàn ông nào đó biết được rằng cô thích anh ta. Điều đó khó lắm sao? Đặc biệt đối với một người phụ nữ xinh đẹp như Lucy.

Có điều gì đó không ổn. Chắc chắn vậy. Có điều gì dó đang ẩn giấu đằng sau đôi mắt to màu xanh đó. Một điều gì đó có thể vạch rõ tội ác.

Bằng chứng duy nhất liên kết Lucy với *Chết ngạt* là tên cô nằm trong danh sách khách hàng của tiệm giặt khô Westco. Một email được gửi từ cô đến Charles Wilson, còn được gọi là chuckles. Và cô đã có một buổi hẹn hò cafe với nạn nhân thứ ba, Lawrwncw Craig, còn được gọi là luvstick. Không có gì nhiều, nhưng mặt khác, phía cảnh sát cũng không có nhiều bằng chứng để đi đến điểm này trong cuộc điều tra.

Các thám tử đang loại trừ một cách cẩn thận những người khả nghi. Và họ có càng ít hơn so với lúc bắt đầu. Cho đến nay, mỗi người đều đặt ra cùng một câu hỏi: kiểu phụ nữ nào lại đồng ý gặp một người đàn ông tự gọi mình là luvstick? Cảnh sát cũng đang đánh cược về cùng một loại phụ nữ, những người đồng ý gặp những người tự gọi mình là hardluvnman hay hounddog.

CHƯƠNG III

Tò mò: Tìm kiếm nhà thơ kiên trì…

Sáng hôm sau, Quinn nhìn bàn tay mình trong tấm gương ở bàn trang điểm khi đẩy nút thắt chiếc cà vạt có sọc đỏ và xanh. Khẽ nâng chiếc cằm vừa được cạo và di chuyển nút thắt tới lui cho đến khi nó vừa khít với cổ áo sơ mi màu xanh nước biển được gài kín. Anh gài các nút, sau đó với lấy huy hiệu đang nằm trên bàn trang điểm, gắn nó vào thắt lưng và nhét khẩu súng ngắn vào bao súng nằm bên hông phải. Anh gắn thêm băng đạn và điện thoại di động vào bên trái và nhét còng tay vào phía sau quần. Một chiếc áo jacket màu xanh hải quân nằm ở phía dưới chân giường. Anh vừa đi ra hành lang vừa chuồi cánh tay vào ống tay áo để đi đến nhà bếp. Anh cho Milles ăn, và bảo đảm rằng cửa chặn không bị khóa, sau đó uống hết tách café. Trên đường đi ra cửa, anh cầm laptop và các tập hồ sơ. Anh nhảy vào chiếc Crown Victoria và đi đến văn phòng. Khi lái xe xuyên qua thành phố, anh kiểm tra hộp thư thoại và ghi nhanh lên tập giấy đặt trên chiếc ghế kế bên. Anh gọi điện cho văn phòng luật sư của quận về một vụ kiện chưa xử. Và vào lúc chạy xe vào nơi đỗ xe, anh đã gạch xóa khá nhiều việc trong danh sách những việc phải làm chết tiệt của anh.

Anh đi vào phòng hồ sơ, được lập ra đặc biệt dành cho vụ án Chết ngạt và nhận ra rằng Lucy Rothschild nằm ở vị trí đầu tiên trên bảng, phía trên Maureen Dempsey. Anh là người đầu tiên có mặt. Anh đặt laptop và các tập hồ sơ xuống mặt bàn bên cạnh ba cuốn sách nói về án mạng trước mặt anh.

"Chúng ta hoàn toàn loại bỏ Karla Thompson," trung úy Vernon Mitchell nói khi anh ta bước vào phòng. "Chúng ta vừa mới nhận được rằng cô ta không có mặt tại thành phố khi vụ giết người thứ hai xảy xa." Một cặp mắt kính đang treo lủng lẳng phía dưới chiếc mũi của vị trung úy, và mái tóc húi cua màu trắng được cắt ngắn gần sát với đầu khiến anh ta trông như hoàn toàn trọc.

Quinn ngồi xuống và mở một cuốn sách để trên bàn. "Thật nhẹ cả người," anh lẩm bẩm. Karla Thompson còn được gọi là sweetpea, người phụ nữ có mùi như mùi thuốc lá Marlboro và có giọng như giọng đàn ông, đã bóp mông anh khi họ đứng xếp hàng mua café.

Kurt Weber ngồi kế bên Quinn bật cười. "Tớ nghĩ tớ chuẩn bị xông vào giải cứu cho cậu vào lần đó," anh ta nói, nhắc lại về ngày hẹn hò chỉ mới

cách đây vài ngày của Quinn và Karla.

"Ừ, vui chết đi được," Quinn càu nhàu. Có loại phụ nữ mà một chàng trai không màng đến đang bóp mông anh ta. Đó chính là Karla.

"Đó là những gì cậu có được khi cậu là một anh chàng xinh trai đấy."

"Đó là những gì tớ có được khi để cậu viết những bức email ủy mị ngu ngốc đó. Cậu khiến cô ta nghĩ rằng tớ muốn lột sạch quần áo ngay lúc đó và ngay tại đó." Trong hoàn cảnh bình thường, Quinn không ngại dùng thủ đoạn để khiến cho một người phụ nữ lột bỏ áo quần của mình. Thực tế việc làm cho một người phụ nữ trần truồng được xếp hàng đầu trong danh sách của anh. Nhưng không phải với những người phụ nữ anh gặp gần đây. Ý tưởng về việc nhìn thấy Lucy khỏa thân rất hấp dẫn, nhưng không phải vào lúc mọi lời nói đều được ghi lại. Và cũng không phải khi cô có thể là một kẻ giết người.

"Quinn, cậu sẽ tập trung hầu hết sự chú ý vào Lucy Rothschild và Maureen Dempsey cho đến khi chúng ta có thể loại họ khỏi danh sách tình nghi hoặc buộc tội họ." Trung úy Mitchell chỉ vào hai tấm ảnh phía trước Quinn.

Quinn nhìn vào tấm ảnh phóng to từ bằng lái xe và cau mày. Maureen Dempsey có thể là một người phụ nữ ngu ngốc nhất mà anh từng gặp và Lucy Rothschild, một người phụ nữ viết về những kẻ giết người hàng loạt. anh hiểu tại sao Lucy lại có tên trong danh sách. Cô thông minh. Và nếu bất cứ ai muốn biết cách để giết một ai đó và trốn thoát khỏi việc đó, chỉ có thể là một người đã viết về nó để sống. "Tôi nghĩ chúng ta có thể loại Maureen. Cô ta thật ngốc nghếch như một thùng đá."

"Có thể đó chỉ là sự giả vờ." Kurt nhấn mạnh.

Quinn cười và lắc đầu. "Cậu đã nghe cô ta nói về những người hành tinh rồi mà. Không ai có thể diễn giỏi như thế."

"Ả ta hẹn hò với cả ba nạn nhân, và chúng ta vẫn chưa loại trừ được ả ta." Trung úy Mitchell lật mở hồ sơ vụ án lấy ra một vài bức ảnh khác nhau của cả ba nạn nhân. Tất cả đều nằm giang người ra trên giường, như thể họ được sắp đặt ở tư thế đó, đầu rũ ra và đáng thương, miệng mở rộng và cái túi của tiệm giặt khô bị nhét sâu xuống cổ họng. "Có thể Kurt nói đúng. Cô ta có thể giả vờ. Nhưng sau khi nghe đoạn băng của Rothschild, tôi nghĩ cô ta là người có khả năng nhất. Nghe có vẻ cô ta là một người thích khoe khoang.

Trông như cô ta biết cách để giết ba người đàn ông và trốn thoát khỏi việc đó."

Quinn lật một vài trang đến phần hình ảnh dấu vân tay đen dính bẩn ở ô cửa, bàn ở đầu giường và điện thoại.

"Có lẽ cô ta trở nên mệt mỏi với việc chỉ viết về những vụ giết người." Kurt thêm vào khi Quinn lật sang trang khác. Bột đen được bao phủ ở ba bồn tắm, bồn cầu và buồng tắm khác nhau.

"Có thể cô ta muốn thực hiện những điều mình viết" Quinn thừa nhận.

Các chuyên gia đã phóng ảnh nhiệt từ các chiếc túi giặt khô, nhưng các dấu tay trên đó đều trùng khớp với các dấu tay của người làm việc ở tiệm Westco. Anh lật qua các bức ảnh hiện trường vụ án khác nhau. Ba người đàn ông bị giết chết và không có lấy một bằng chứng bạo lực vững chắc nào kết nối bất cứ người nào với ba người bị giết kia.

"Bây giờ tôi muốn nhìn lướt qua những gì cô ta có thể tiếp tục làm." Quinn ngước liếc nhìn viên trung úy. "Có lẽ chúng ta nên bắt cô ta về và tra hỏi. Tất cả những gì chúng ta có thể làm là bắt cô ta sau một vài lời nói dối."

"Chưa đâu. Chúng ta không thể mạo hiểm với luật sư của cô ta." Trung úy Mitchell gãi gãi phía sau cổ. "Kurt", ông ta nói và chỉ một ngón tay về phía một thám tử khác. "Tạo thêm một vài email lãng mạn nữa cho hardluvnman và gởi đến cho hai người phụ nữ đó."

Quinn co rúm lại. Kurt đã đọc nhiều tiểu thuyết lãng mạn và xem các phim nói về các cô gái trẻ. Vì thế cả anh và trung úy đều nghĩ rằng Kurt biết những gì mà kiểu phụ nữ ủy mị chết tiệt thích được nghe. Anh ta đã kết hôn hơn hai mươi năm. Vì thế có lẽ anh ta làm được điều đó. "Không có thêm những điều vớ vẩn như họ trông thật nóng bỏng trong các bức hình" anh cảnh báo "Hay chuyện tào lao như 'đang tìm kiếm bạn tâm giao' nhé."

Vị trung úy tủm tỉm cười. "Lần này lên kế hoạch cho các buổi hẹn hò tại một tiệc cocktail. Hãy để cho những người phụ nữ đó được thoải mái. Khi họ trả lời email, hãy báo cho tôi biết." Ông đứng dậy chuẩn bị rời đi nhưng vẫn nói vọng ra sau, "À, và chúng ta cần hỏi cung các nhân viên ở tiệm Westco lần nữa."

"Kurt và tôi đã lên kế hoạch làm việc đó trong chiều nay" Quinn nói khi nhìn viên trung úy ra khỏi phòng.

Một giờ sau, Kurt đã hoàn thành các bức email "lãng mạn". "Tớ vừa viết xong này," anh ta nói và đưa Quinn một bản sao. "Trung úy Mitchell nghĩ rằng nó thật tuyệt. Có lẽ đây là việc làm tốt nhất của tớ."

Quinn liếc sơ qua những gì Kurt đã viết, và anh cảm thấy não mình như teo lại. "Lạy Chúa tôi!"

Mặc một chiếc xà rông bằng vải Flannel với họa tiết chó xù, Lucy tay cầm một ly café đi đến phòng làm việc. Tiếng dép lê của cô tạo nên những âm thanh kéo lê trên sàn gạch khi cô đi ra từ bếp và đi lên các bậc thang cong cong. Cô ngồi xuống chiếc bàn hình chữ L, đá bật đôi dép ra, gác chân lên phía bàn bừa bộn những sách nghiên cứu. Ánh nắng buổi sáng muộn tràn qua những ngón chân sơn đỏ của cô, chồng tạp chí và một cặp vé xem trận đấu của đội Steelhead cô nhận được từ Hiệp hội Tác giả. Cô ngáp cho đến khi nước mắt phủ đầy mắt cô. Sau ly café mạnh uống tối hôm trước, cô trở về nhà và làm việc cho đến tận ba giờ sáng, tiêu diệt một nhân vật mà cô phải hư cấu từ những người bạn trai trong quá khứ. Việc sử dụng Quinn như một hình mẫu đã không đi đến đâu. Không phải sau khi anh cứu được cuộc sống của klondikemike.

Cô đưa ly café lên miệng và vươn người qua thành ghế để mở máy vi tính. Nó thực sự không có vấn đề gì, nhưng Quinn đã biết được cô nói dối. Rõ ràng cô không phải là một y tá. Và vì thế cô chắc rằng mình sẽ không bao giờ nhận được tin gì từ anh một lần nữa. Điều đó cũng tốt. Đúng vậy, anh là một người rất đẹp theo cái cách kín đáo và mãnh liệt, có thể khiến cho ngực một cô gái bị siết chặt và mang lại cảm giác náo nức. Nhưng nó không phải là một buổi hẹn hò thực sự. Cô chưa bao giờ thực sự hẹn hò với bất cứ một người đàn ông nào không tích cực theo đuổi cô. Và quan trọng hơn, cô không có thời gian để hẹn hò với bất cứ ai. Cô đang viết hàng trăm trang cho cuốn dead.com và phải viết thêm hai trăm trang khác vào một tháng rưỡi tới. Chỉ riêng thời hạn cuối cùng khắt khe cũng làm cho cô buồn đến độ phải kiếm rượu giải sầu. Cô không cần sự xao lãng do một người đàn ông làm tăng thêm áp lực cho mình.

Trong khi chờ chương trình email tải thư, Lucy bỏ đĩa nhạc Maroon 5 vào máy nghe nhạc. Cô lấy cặp kính có viền mạ vàng nhỏ ra khỏi hộc bàn làm việc và đeo nó để có thể nhìn thấy mà không cần phải dí sát mặt vào màn hình. Vấn đề với việc ngày càng lớn tuổi hơn là cô thừa hưởng tật cận thị từ mẹ cô.

Con mèo mướp màu cam nặng chín ký của cô – ông Snookums – cũng

là của thừa kế của cô. Nó nhảy lên bàn, làm lộn xộn đống giấy tờ và tạp chí trên bàn.

Ông Snookums xuất hiện trước của nhà Lucy năm năm về trước. Lúc đó, nó là một chú mèo hoang gầy trơ xương mà cô đã chăm sóc cho đến khi khỏe mạnh. Và cô cũng đã bỏ hơn một ngàn đô la cho các hóa đơn thú y để cứu sống nó khỏi một cái chết nào đó. Snookums trả ơn cô bằng tính khí thất thường, hung hăng tiêu cực, và hình thành thói quen ăn uống cực kì lộn xộn. Nhưng vào ban đêm, khi cô lên giường. Ông Snookums thường cuộn tròn lại bên cạnh cô và kêu rừ…ừ…ừ thể hiện tình yêu và sự yêu mến thuần túy. Tiếng kêu rừ rừ liên tục làm Lucy cảm thấy mình được an ủi.

Ông Snookums cọ mặt mình vào chân cô, sau đó ngồi thẳng lên và cuộn tròn cái đuôi quanh hai chân trước. Nó nhìn như thể muốn quyến rũ cô để cô bỏ thêm Meow Mix vào bát ăn. Nhưng nó đang phải ăn kiêng và Lucy không thể bị thuyết phục. Thay vào đó, cô kiểm tra áo choàng nhung hiệu Betsay Johnsom trên trang Nordstrom.com và bộ sưu tập túi sách mới nhất trên trang web Kate Spade. Cô không biết được cái nào hot hơn, áo choàng Bety, mặt hàng da mới nhất của Kate, hay Adam Levine.

Khi Kate và Adam đứng hát về tình yêu dưới trời mưa, cô mở hộp thư riêng. Năm mươi sáu thư rác, ba email từ các bạn, và một câu chuyện cười trong ngày từ mẹ cô. Khi cô xóa các thư rác, hai email mới xuất hiện trong file thư của độc giả. Cô nghĩ sẽ mở nó nhưng cô đã không làm. Chín mươi chín trong số một trăm bức thư cô nhận được từ các độc giả đều cực kỳ thú vị, nhưng cô sẽ không bao giờ biết được khi nào cô có thể nhận được một email gây bất hòa có thể làm hỏng một ngày của cô. Đó là bức thư hỏi về các nghiên cứu của cô, cách sắp đặt dấu phẩy, và trí thông minh của cô. Việc mở thư của bạn đọc cũng mạo hiểm như việc đi đến hộp thư bưu điện. Đôi khi có những thứ cực kỳ thú vị trong đó, và đôi khi còn có cả thư đe dọa rằng cô sẽ phải xuống địa ngục. Đó là một trong những lý do khiến Lucy chỉ đến hộp thư bưu điện một tháng khoảng một lần.

Ngay khi cô có ý định tắt chương trình email của mình, một bức thư xuất hiện trong chương trình mục cô cài đặt để trả lời thư của những anh chàng cô gặp trên mạng. Lucy ngồi thẳng lên và hạ chân xuống mặt sàn.

Ông Snookums nhảy lên lòng cô như một trái bowling nặng 9 ký, và cô vòng tay qua người nó để mở email.

Từ: hardluvnman@hotmail.com

Đến: n2u@mail.net

Lucy,

Tôi rất vui vì vừa được chuyện trò vừa được nhìn đôi mắt xanh lóng lánh của cô tối hôm trước. Cô thật khác so với những phụ nữ tôi gặp gần đây. Thông minh và hấp dẫn. Tôi luôn là một gã khờ cho trí thông minh và sự xinh đẹp. Hãy ăn tối cùng tôi và để tôi biết liệu tôi có thể biến những tia sáng trong mắt cô thành ngọn lửa không nhé.

Quinn.

Lucy đọc mail đó đến ba lần và không biết liệu đó có phải là trò khôi hài hay…hay chỉ là vui mừng. Nó cực kỳ lố bịch. Đêm hôm qua không phải là một ngày hẹn hò thật sự. Nhưng dù nó có từng thật đi chăng nữa, chẳng phải nó đã biến thành một thảm họa sao? Vậy tại sao anh lại hẹn hò cô một lần nữa?

Anh ta có bị gì không nhỉ?

Ông Snookums húc đầu vào hàm cô, và cô đã đẩy nó xuống khỏi lòng. Chú mèo rơi xuống sàn với một tiếng uỵch lớn, kêu meo meo giận giữ. Lucy sẽ từ chối Quinn, dĩ nhiên, nhưng trước khi cô làm điều đó, cô gửi bức email đó cho các bạn để xem họ phản ứng thế nào.

Phong cách Clare, cô ấy nghĩ Lucy nên cho Quinn cơ hội vì ít nhất anh cũng đang cố ra vẻ lãng mạn. “Anh ta nhìn ra được đúng màu mắt của cậu.”

Adele viết, “Loại con trai nào lại đi viết về những tia sáng và ngọn lửa nhỉ? Anh ta đang cố lắm phải không?”. Maddie đưa ra ý kiến của mình chỉ với một câu ngắn gọn. “Đừng hứa hẹn gì với người mến mộ.”

Lucy cười ngất và liếc về tấm lịch để bàn của mình. Thứ bảy tới, cô có cuộc nói chuyện với các độc giả của Hội phụ nữ Trinh thám và nhóm các nhà văn. Nhưng ngoài những việc đó thì cô rảnh. Cô luôn nói chuyện với bạn mình, nhưng cô đã không đi ra ngoài cùng họ trong một tháng nay. “Chúng ta gặp nhau vào thứ hai với món chimichangas và margaritas.” Cô đề xuất với các bạn, sau đó nhấn nút Gửi. Kế đến cô chọn bức email của Quinn và nhấn nút Trả lời.

Cô không có thời gian dành cho đàn ông, đặc biệt với một người như hardluvnman, người muốn nhìn vào đôi mắt cô và biến những tia sáng trong

đó thành một ngọn lửa.

Một ngọn nến tạ ơn duy nhất cháy tách tách bên trong những cái lọ màu đỏ được đặt chính giữa mỗi bàn bên trong nhà hàng Red Feather và sảnh đợi. Mức độ âm thanh lên và xuống, từ tiếng cười khó chịu của những người…, đến tiếng thì thầm đều đều của những người…

Quinn ngồi ở bàn với lưng tựa vào vách, lối vào và cửa đi đến nhà bếp đều nằm trong tầm nhìn của anh. Anh không muốn gặp rắc rối. Không phải đêm nay, nhưng việc đánh giá quang cảnh xung quanh, tập trung vào điểm có lợi nhất đã ăn sâu và trở thành một phần của chính anh, như cách anh cột dây giày hay đánh răng hay nắm bắt được thái độ của một người. Trong những phút bước vào sảnh đợi, anh đã biết chắc rằng các phần tử hạ lưu có mặt ở đây. Không quan trọng là một trong số chúng mặc những bộ cánh đắt tiền và uống các loại rượu mắc tiền. Anh đã bắt đủ bọn chúng để biết được rằng các kẻ phạm tội vượt qua được các ranh giới của xã hội và kinh tế. Quinn đẩy ống tay áo chiếc áo len màu xanh ô-liu dày lên cẳng tay và với lấy menu đồ uống được dựng bên cạnh ngọn nến. Thiết bị phát mỏng một lần nữa được dán vào thắt lưng, nhưng chỉ ở phía trên cạp chiếc quần tây màu đen. Phía bên kia đường, Anita ngồi trong chiếc xe tải, với thiết bị thu có bộ lọc có thể lọc hết tất cả các tiếng ồn xung quanh, trong khi Kurt đang đợi ở dưới bếp để có được chiếc ly có dấu vân tay rõ ràng. Tối mai, họ sẽ lặp lại điều này với Maureen Dempsey.

Cánh cửa sảnh đợi của Red Feather được mở ra, và Quinn ngước nhìn lên từ menu thức uống. Lucy Rothschild bước vào bên trong và trông còn đẹp hơn những gì anh đã nhớ. Kurt phải viết đến hai email mới có được cuộc hẹn giữa cô và Quinn. Nhưng bây giờ cô ấy đang ở đây, mặc áo choàng đen được thắt lại ở eo và dài đến tận đầu tối. Cô mang giày đỏ gót nhọn. Và trong một giây ngắn ngủi, Quinn đã tự hỏi liệu cô ấy có khỏa thân bên dưới chiếc áo choàng đó không.

Cô nhìn thẳng vào anh. Anh đứng dậy, di chuyển đến đằng sau góc bàn. Ánh sáng dịu của quầy bar chiếu sáng lên mái tóc vàng uốn ngang vai. Cô bước về phía anh với những bước đi uyển chuyển. Tóc cô bật lên theo từng bước chân.

Thật đáng tiếc cô có thể là một kẻ giết người.

Anh nắm lấy bàn tay mềm mại cô chìa ra. Các ngón tay của cô lạnh ngắt. Anh nhìn xuống khuôn mặt của cô, tìm kiếm các dấu hiệu cho thấy cô

có điên không. Một kiểu điên loạn đã tròng túi qua đầu một người đàn ông khi cô cưỡi lên như Seabiscuit. Và tất cả những gì anh thấy được là dấu hiệu của sự hài hước đang bùng cháy trong đôi mắt màu xanh đậm.

"Anh đến đúng giờ nhỉ!" cô nói bằng giọng hài hước, đôi môi đỏ cong lên. "Tối nay con chó của anh không nhảy vào đống rác ư?"

"Không. Tôi để rác vào trong gara trước khi đến đây."

Cô lấy tay ra khỏi tay anh và đặt chiếc túi màu đỏ nhỏ nhắn lên bàn. "Tôi hơi ngạc nhiên khi nhận được email của anh." Cô với lấy dây thắt lưng của mình, và Quinn di chuyển đến phía sau cô.

"Email thứ nhất? Hay thứ hai, khi tôi phải năn nỉ cô?" Đầu các ngón tay anh lướt nhẹ lên làn da cổ mịn màng khi anh đẩy tóc cô sang một bên và nắm lấy cổ chiếc áo khoác của cô. Cô tỏa ra mùi thơm như khu vườn của mẹ anh lúc vào xuân. Và khi giữ tóc cô trong tay, anh cảm giác như mình đang nắm giữ ánh nắng. Giống như… anh ngừng lại. Chúa ơi, anh đang bắt đầu giống như những bức email ngốc nghếch Kurt đã gửi. Ngay cả chính trong đầu anh. Nếu anh không cẩn thận, trước khi nhận ra có lẽ anh sẽ nghe nhạc của Jewel và viết bài thơ ngớ ngẩn nào đó.

Cô quay lại và ngước nhìn anh, má cô chạm nhẹ vào mu bàn tay anh. "Anh không năn nỉ. Anh chỉ kiên trì thôi"

"Cô gọi nó là gì đi nữa, thì nó cũng có tác dụng đấy chứ?" Anh thả tóc cô ra, nắm lấy cổ áo khi cô trượt người ra khỏi chiếc áo khoác. Anh đang ở trong quán Red Feather để thu thập tin tức cho vụ án *Chết ngạt*, không phải bị đánh lạc hướng bởi tóc cô có mùi gì hay má cô mềm như thế nào. Tối nay anh sẽ lắng nghe, quan sát và moi thông tin từ cô. Nếu điều đó có nghĩa là anh phải quyến rũ bằng được cô để thực hiện nhiệm vụ, anh làm cũng chỉ vì công việc mà thôi. Vào một thời điểm nào đó trong cuộc điều tra này, anh có thể sẽ phải đưa tay vào phía sau đầu cô và kéo môi cô vào môi anh. Và khi làm như thế, anh sẽ phải nhớ rằng cô là đối tượng tình nghi hàng đầu trong cuộc điều tra. Nó không mang tính cá nhân. Nó là công việc.

"Tôi từ chối anh lần đầu tiên vì tại thời điểm này tôi không thực sự hẹn hò."

Anh đưa áo khoác cho cô, và cô treo nó ở phía sau ghế. "Tại sao thế?" Cô mặc một trong những chiếc áo len xù màu đỏ được làm bằng lông thỏ hay chất liệu mềm mại nào đó. Nó dính sát vào phía trên hai cánh tay cô,

chống lại lực hút và để cổ và vai cô trần.

“Công việc của tôi cực kỳ bận rộn” cô nói khi ánh mắt anh trượt xuống thấp hơn, xuống bên dưới xương sống và phía trên mông cô được phủ bằng chiếc váy màu đen dài đến đầu gối.

Anh giữ ghế cho cô khi cô ngồi xuống. “Ở bệnh viện ư?”

Cô im lặng trong khoảng một giây, sau đó cô đáp, “Vâng”

“Cô làm ở tầng nào?” Anh di chuyển đến ngồi đối diện cô ở bàn ăn nhỏ.

Im lặng khi cô với lấy thực đơn thức uống, rồi, “Khoa sản. Ừm…xem nào. Tôi nên dùng gì nhỉ? Martini hay mojito?”

Cô không hẳn là một kẻ nói dối chuyên nghiệp. Anh chắc chắn là người từng trải hơn. Nhưng không phải tất cả những kẻ giết người hàng loạt đều giỏi nói dối. Song một trong những điều mà tất cả chúng đều có chính là hoàn toàn không có chút lương tâm nào cả.

Một nữ hầu bàn trông không đến nỗi già lắm phục vụ thức uống xuất hiện. Lucy gọi một ly mojito, phần Quinn là một chai Becks. Khi họ đợi thức uống, anh ngồi xuống lại và nghiêng đầu về một bên. Thời gian bận rộn đã đến. “Kể cho tôi nghe về cô đi.”

Cô ngả người về phía trước và đặt cánh tay trên bàn. “Tôi chán lắm, anh sẽ chán đến chết thôi.”

“Ồ, tôi không tin cô có thể làm điều đó.” Ngọn nến ở giữa bàn kêu lách tách, tỏa ra những tia ánh sáng nhỏ trên xương đòn và bờ vai trần của cô. “Kể cho tôi nghe về gia đình cô đi.”

“Không có gì nhiều để nói. Cha mẹ tôi ly hôn khi tôi học lớp sáu. Họ cãi cọ nhau rất nhiều lần, vì thế nó không phải là cú sốc lớn khi cha tôi bỏ đi.” Cô nhún vai, và ống tay áo phải nhỏ nhắn của chiếc áo len trượt từ cánh tay mịn màng xuống khuỷu tay cô. “Sau đó, mẹ tôi đã làm việc trong hàng giờ liền, và tôi nhận trách nhiệm chăm sóc em trai tôi.”

“Em trai cô bao nhiêu tuổi?”

“Nó đã hai mươi bốn rồi. Tôi lớn hơn Matt mười tuổi.” Cô đưa tay đẩy

áo len trở lại bờ vai. "Còn anh thì sao? Anh có anh chị em nào không?"

"Tôi có một em trai và một em gái" anh thành thật trả lời. Anh kể cho cô nghe về bảy cô cháu và những kỳ nghỉ sẽ ồn ào như thế nào khi tất cả các cô cháu chạy vòng vòng và gào thét inh ỏi. "Cha tôi mất cách đây ba năm. Và mẹ tôi đang cằn nhằn tôi về việc chưa sinh cho bà một đứa cháu trai."

"Trong vài năm qua anh gặp toàn điều nhọc nhằn nhỉ?"

Ánh mắt của Quinn nhìn theo áo cô khi nó một lần nữa trượt xuống cánh tay cô. "Sao?"

"Đầu tiên là bố anh và sau đó là vợ anh."

Ồ, đúng rồi. Vợ anh. "Đúng rồi." anh nói và lại tiếp tục nhìn chằm chằm vào cô. "Tôi rất yêu Millie. Trong thế giới này cô ấy là tất cả đối với tôi, nhưng tôi cần bước tiếp mà không có cô ấy. Tôi sẽ cố quay trở lại cuộc sống của mình. Cô ấy cũng mong tôi làm điều đó." Anh tự hỏi liệu việc anh nói dối về Millie nghe có vẻ không ra đâu vào đâu như anh nghĩ không. Anh tự hỏi có phải Lucy mặc chiếc áo đó để làm anh xao lãng không.

"Cô ấy muốn anh hẹn hò với nhiều phụ nữ mà anh có thể gặp thông qua Internet ư?"

Quinn đã không chỉ rõ rằng Lucy cũng đang gặp gỡ đàn ông thông qua Internet. Có thể cô cũng đang giết họ. Thay vào đó anh nói "Millie muốn tôi làm bất cứ những gì tôi thấy hạnh phúc."

"Millie rất khác so với nhiều người phụ nữ." Nếu Lucy tiếp tục vật lộn với chiếc áo của mình, cuộc nói chuyện sẽ còn kéo dài cả đêm. Ngồi nhìn cô như đang xem một chương trình thoát y chậm chạp.

"Đáng lẽ anh phải nói là đã rất khác chứ?"

"Gì?" anh ngước lên nhìn chằm chằm vào cô với ánh mắt ẩn chứa sự khát khao, quyến rũ và khó chịu. Nó làm ruột gan anh xoắn lại và giằng xé. Anh có cảm giác ai đó đang đá vào lõm thượng vị của mình. Người phụ nữ đang nhìn anh qua ánh nến lập lòe kia có thể vô tội. Cô có thể là một nhà văn viết truyện trinh thám và không còn gì nữa cả. Là nạn nhân của hoàn cảnh. Hoặc cô có thể là người chịu trách nhiệm về cái chết của ba người đàn ông.

"Anh nói, 'Millie rất khác biệt' như thể cô ấy vẫn đang còn sống."

Lucy đáp.

Chó chết. anh đã để chính mình bị xao động bởi chiếc áo của cô. Cô thật sắc sảo, và anh sẽ phải sắc sảo hơn. Điều đó có nghĩa anh sẽ phải chú ý hơn vào công việc và ít chú ý hơn tới làn da mịn màng ở cổ và vai cô. "Ý tôi là đã, và dĩ nhiên."

Một cái nhíu mày nhẹ. "Có lẽ quá sớm để anh bắt đầu một cuộc hẹn hò."

"Không đâu." Anh lắc đầu và gửi cho cô một nụ cười "hãy tin tôi". Nụ cười mà anh đã sử dụng rất nhiều lần để khiến các nghi phạm của các vụ giết người và những kẻ buôn thuốc phiện không nghi ngờ. "Đôi khi tôi cũng thường hay dùng thì hiện tại để nói về cha tôi" anh nói dối một cách dễ dàng như khi anh cười. "Nhưng như thế không có nghĩa là tôi không biết rằng ông đã ra đi. Cũng như tôi biết Millie đã ra đi và cô ấy không bao giờ quay trở lại. Tôi sẽ luôn cảm thấy mất mát. Nhưng điều đó không có nghĩa tôi phải đứng yên một chỗ và cảm nhận nỗi đau đó mỗi ngày trong suốt phần đời còn lại của tôi."

Lông mày cô giãn ra, và ngay giây phút đó anh biết được rằng cô bắt đầu tin anh. Đúng vậy, cô thông minh và rất sâu sắc. Nếu cô không phải là một nghi phạm của vụ giết người, cô sẽ là mẫu hình phụ nữ mà anh theo đuổi. Nhưng cô là một nghi phạm. Và chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra với thám tử Quinn McIntyre cực kỳ thông minh. Cho dù cô có thông minh và quyến rũ thế nào đi chăng nữa. Cho dù cô nóng bỏng hoặc cô đã khiến anh bị kích thích thế nào đi chăng nữa.

CHƯƠNG IV

Người hoài nghi: Tìm kiếm người phụ nữ trong bộ đầm đỏ...

Người nữ phục vụ cocktail quay trở lại với thức uống của họ. Lucy ngồi tựa lưng vào ghế, tiếng chuông báo động vang lên trong đầu cô giảm dần dưới nụ cười quyến rũ của anh, nụ cười mà cô đã không thực sự tin tưởng. Anh đã sử dụng thì hiện tại khi nói đến vợ mình. Có lẽ nó chỉ là một sự lỡ lời vô hại như anh đã giải thích. Hoặc có thể anh đang sử dụng chiêu hoàn toàn goá bụa như một chiêu lừa bịp. Đúng rồi, chắc thế.

"Sở thích của cô là gì?" anh hỏi.

"Tôi thật sự không có sở thích nào cả," cô trả lời khi với tay lấy ly mojito. Có thể cô nên tin tưởng anh. Chỉ bởi có một ít dối trá trong việc nói về con người mình, cô không thể nghĩ anh cũng là một kẻ nói dối như mình. Anh có thể đang nói sự thật, và thật sự muốn bước thêm một bước nữa.

"Không có đến một sở thích ư?" anh kiên trì, như thể anh đang thực sự bị thu hút bởi việc biết thêm về cô chứ không chỉ nói cho có chuyện. "Cô phải làm điều gì đó vui vui chứ?"

Có lẽ cô đang tìm kiếm rắc rối ở nơi không tồn tại. Làm lệch hướng tội lỗi của mình vào anh. Cô quyết định từ bây giờ sẽ tin tưởng anh. "Tôi không phải là người khéo léo cho lắm." Cô nhấp một ngụm mojito và để cho những kỷ niệm quá khứ quay trở lại trong đầu cô. Vị ngọt của rượu rum và nước bạc hà luôn gợi cho Lucy nhớ về việc ngồi trong một cái liều ở đâu đó ở Mexico. Hoặc đang ngồi trên một bại biển ở Bahamas với những người bạn của cô. "Tôi không biết vẽ hoặc may hoặc dán keo," cô nói thêm. Cô uống thêm một ngụm nữa, rồi kể cho anh nghe về thời gian cô cố làm một vòng hoa Giáng sinh và đã làm cháy tay mình với keo nóng. Cô nói về kinh nghiệm leo núi và thời gian cô để cho bạn trai cũ ép cô chơi môn xuồng caiac. Cả hai đều là thảm hoạ. "Thế anh có sở thích nào không?" cô hỏi người đàn ông đang nhìn cô từ bên kia bàn.

"Không thực sự. Khi có thời gian rảnh, tôi sẽ làm một vài việc lặt vặt quanh nhà. Treo các tủ có ngăn kéo và sửa chữa lại mặt sàn." Anh nâng chai Becks lên và uống một ngụm. Anh hạ chai bia xuống và nói, "Tôi dẫn chó đi dạo và bắn chim. Đó là những gì về tôi."

Cô có thể hình dung anh đang làm cả hai điều đó. Dây đeo túi dụng cụ được đeo thấp dưới hông hoặc anh đang mặc bộ quần áo lao động, khẩu súng săn nằm trong cánh tay uốn cong. Chú chó trung thành đang nằm dưới gót chân anh. Anh trông thật ổn. Rất quyến rũ. Cô tự hỏi liệu anh có mặc quần lót rằn ri ống rộng hay một chiếc quần màu trắng bó sát không. Có lẽ anh là lính đặc công.

"Cô làm gì trong suốt mùa đông? Cô có đi trượt tuyết không? Hay cô đến Mexico nghỉ ngơi?" anh hỏi, làm phá vỡ những suy nghĩ lan man không đứng đắn trong đầu cô.

"Tháng Mười một năm ngoái, tôi và các bạn tôi đã đi nghỉ ở Paradise Island. Chúng tôi đã uống rất nhiều và tham gia vào các trò chơi cờ bạc. Và chúng tôi đã rất vui vẻ." Thật sự đây không phải là lỗi của cô, chỉ là bộ não của cô nghiêng về phía tội lỗi. Ngay khi bước vào cửa, cô đã cảm thấy ánh mắt đen nhánh cương nghị của anh hướng về mình. Cô không thể nhớ là có bao giờ mình được nhìn chăm chú bởi bất cứ người đàn ông nào chưa. Không giống như thế này. Không chú ý bất cứ điều gì và bất cứ người nào, ngay cả với người nữ hầu bàn trẻ trong chiếc áo sơ mi bó sát người mìm cười quyến rũ anh khi cô mang thức uống ra cho họ. "Tôi chưa đi đâu trong năm nay."

"Thậm chí cô không đi một chuyến đến Pocatello ư? anh hỏi, đề cập đến một thành phố cách Boise vài trăm dặm về phía đông.

"Không. Tôi chỉ biết làm việc và làm việc mà thôi." Trong ánh sáng dịu nhẹ, đôi mắt anh trông đen thẫm. Một mớ tóc dày rũ xuống trước trán trong khi những lọn tóc xoăn nhỏ chạm nhẹ vào vành tai anh. Những chiếc râu mới mọc và bộ râu quai nón làm tối đi cằm chữ điền của anh

"Không một bạn trai làm cô xúc động với một cuộc trốn chạy cuối tuần ư?"

"Không. Tôi không có bạn trai khoảng một năm nay rồi."

"Cô đùa ư?" anh nói như thể thật khó để tin vào điều cô nói.

Lucy khuấy ly mojito với nhánh cây bạc hà được gắn vào ly. "Không. Tôi đang cố tránh các mối quan hệ." Các ngón tay cô lướt nhẹ lên hơi nước lắng lại bên thành ly. Và ống tay áo khó chịu của chiếc áo len cổ thuyền lại trượt xuống cánh tay cô lần nữa. Nếu biết chiếc áo này gây cho cô quá nhiều rắc rối, chắc chắn cô sẽ mặc một cái áo khác. "Tôi đã quen với một vài gã

thực sự ngốc trong cuộc đời. Và tôi quyết định nghỉ ngơi trước khi tôi trở nên đau khổ hơn."

"Cô đau khổ vì đàn ông ư?"

"Có lẽ mệt mỏi là từ chính xác hơn." Cô đẩy chiếc áo mình lên.

"Thế cô đã nghỉ ngơi trong bao lâu rồi?"

Cô thực sự không muốn thừa nhận về khoảng thời gian đó kể từ khu cô có một cuộc hẹn hò đích thực. "Cũng trong một thời gian," cô trả lời. Cô đã không xem tối nay là một cuộc hẹn hò đích thực. Tối nay chỉ là một sự tò mò. Cô chỉ đồng ý gặp Quinn vì anh đã gửi cho cô hai bức email ngớ ngẩn. Cô cảm thấy khá thông cảm với anh và ... ôi chao, cô cũng muốn gặp để xem anh có đẹp trai như cô đã nhớ không. Anh không chỉ đẹp trai. Anh cực kỳ đẹp trai. "Tôi thích một cuốn sách hay hơn là một cuộc hẹn hò tồi tệ." Không còn vành hình cầu màu đỏ của chiếc mủ che phủ phần phía trên khuôn mặt anh, cô có thể thấy các nếp nhăn nhỏ ở khoé mắt, chỉ hiện ra chỉ với một nụ cười nhẹ.

"Có bao nhiêu cuộc hẹn hò tồi tệ qua Internert mà cô gặp phải?"

Những lần đó không phải là những cuộc hẹn hò đích thực. Chúa ơi, thật khó có thể tiếp tục nói dối được nữa. "Anh có bao nhiêu cuộc hẹn hò rồi?"

Anh ngả người về phía trước và đặt tay trên bàn. Anh với tay tới ngọn nến và đẩy nó từ tay này sang tay kia. Dây đồng hồ màu xám của anh làm trầy mặt phẳng của bàn. Hầu hết những người phụ nữ tôi từng gặp đều là những người tốt, nhưng họ không dành cho tôi. Cô là người duy nhất tôi gặp đến hai lần. Người duy nhất tôi nghĩ về sau lần gặp mặt đầu tiên. Người duy nhất tôi muốn biết rõ hơn." Anh liếc nhìn qua ánh nến và nhìn cô như thể cô là người phụ nữ duy nhất trong quán bar này. Anh nói, "Đến lượt cô."

Một điều gì đó trong giọng nói của anh khiến cô cảm thấy ấm áp. Cảm giác quyến rũ gây kích thích khắp da cô. Cô thậm chí chưa từng biết đến người đàn ông này. Cô đã thực sự không tìn vào những gì anh nói với cô phân nửa thời gian họ nói chuyện. Thế tại sao anh lại khiến cô náo nức như thế? "Đến lượt tôi gì cơ?"

"Kể cho tôi nghe về các cuộc hẹn hò qua Internet của cô đi."

Ồ, đúng rồi. "Trong tất cả những người đàn ông tôi gặp trực tuyến, bảy mươi phần trăm chỉ tìm kiếm một mối quan hệ nhanh chóng và thực sự là những gã thất bại. Hai mươi phần trăm là cô đơn và tuyệt vọng trong việc tìm kiếm một người bạn gái, bất cứ kiểu bạn gái nào. Hội thẩm đoàn vẫn còn đang hội ý về mười phần trăm còn lại."

"Thế tôi ở phần nào?"

Cô đưa ly nước lên, uống một ngụm trước khi trả lời, "Hội thẩm đoàn vẫn còn đang hội ý về anh."

Anh đặt bàn tay mình trên bàn và ngồi lùi lại. Anh nhìn cô với một ít xúc động, sau đó chuyển cuộc nói chuyện sang hướng khác. "Cô nghĩ gì về ba người đàn ông vừa mới bị giết?"

Lucy đặt ly nước xuống bàn. Chà, thật biết cách phá hỏng không khí. Cô chỉ gặp một trong ba anh chàng tội nghiệp đó, Lawrence hay còn gọi là luvstick thuộc về bảy mươi phần trăm tìm kiếm một mối quan hệ nhanh chóng, và cô đã giết chết anh ta ở chươgn thứ ba. Một vài tuần sau đó, cô đọc được trên báo rằng một người nào đó đã *thực sự* giết chết anh ta. Điều đó thật quái đản. Một sự trùng hợp cực kỳ đáng sợ khiến cô cố không nghĩ đến nó. Cô nhìn vào đôi mắt xanh của Quinn, và tự hỏi liệu anh có đang lo lắng cho sự an toàn của chính mình không. Nếu cô là một người đàn ông, cô sẽ lo lắng về điều đó. "Anh sợ mình sẽ là người tiếp theo ư?"

Anh chắt lưỡi như thể đang tỏ ra cực kỳ thích thú và đưa chai Becks lên miệng. "Này, tôi có thể chăm sóc cho mình mà," anh nói trước khi uống một ngụm từ chai bia.

Đó chắc chắn là những gì mà luvstick đã nghĩ. "Anh có biết được cách thủ phạm gặp gỡ các nạn nhân không?"

Anh lắc đầu và hạ chai bia xuống. Một giọt bia bám vào môi trên của anh, và anh hút nó đi. "Thế cô có biết không?"

"Không. Cảnh sát chắc không có nhiều bằng chứng lắm."

Anh đặt chai bia xuống bàn, và anh lại nhìn chăm chăm vào cô lần nữa. Như thể điều cô nói cực kỳ quan trọng. "Sao cô nói thế?"

Cách anh chú ý tới điều đó thật kỳ cục. "Họ không thường nói nhiều với giới báo chí nếu họ không có nhiều bằng chứng." Cô đã đọc rất nhiều

sách và đã phỏng vấn nhiều cảnh sát nên cô gần như đoán được cách họ cư xử. Đó là một phần công việc mà cô cần phải biết rõ. Quinn là một thợ ống nước và nhất thiết sẽ không biết về thủ tục của cảnh sát. "Họ thích giữ các khía cạnh chắc chắn của một vụ án không bị lọt ra ngoài. Những điều mà chỉ có kẻ giết người mới biết được. Nếu họ không có gì nhiều, họ không tiết lộ nhiều."

Đôi lông mày màu đen của anh cau lại. "Làm thế nào mà một y tá lại biết điều đó?"

Chà, làm thế nào mà một y tá biết điều đó? Cô mỉm cười. "Chương trình *Cold Case Files*. Anh nhớ không?"

"À," anh ngả đầu ra sau. "Đúng rồi. Cô có hẹn hò với bất cứ người đàn ông nào bị giết không?"

Lucy nhìn xuống bàn và tay cô để kế bên ly nước của mình. Sau cái chết của luvstcik, báo chí viết rằng anh ta thực sự đã kết hôn nhưng có một căn hộ dành cho người độc thân. Đây chính là nơi hẹn hò xinh xẻo ở đường State, là nơi tìm thấy xác anh ta. Bài báo nói rằng cơ thể anh ta thật xấu xí và dơ dáy. Và gia đình anh ta mong muốn hình ảnh đó không xuất hiện ở các bản tin. Lucy không muốn nói về luvstick. "Không. Tôi không hẹn hò với bất cứ ai trong số họ." Đó *thực sự* không phải là một lời nói dối. Cô không xem việc gặp gỡ đàn ông ở quán cafe là một cuộc hẹn hò đích thực. Chiếc áo của cô lại trượt xuống cánh tay co một lần nữa, và cô quyết định để mặc nó. Không có bất cứ cái gì phơi bày, và cô cũng đã quá mệt mỏi để đẩy nó lên. "Thế nhưng, anh nên cẩn thận nhé!"

Quinn ngả người về phía trước, tay anh chơi đùa với ngọn nến. "Cô lo lắng cho tôi à?"

Với bờ ngực rộng, cánh tay rắn chắc, đôi bàn tay to lớn, anh dường như có thể vác cô lên vai và chạy một hoặc hai dặm. Anh toát ra sự tự tin hoàn toàn về chính mình và về sự thông minh của mình. Nhưng sự tự tin không ngăn được một kẻ giết người quả quyết. "Anh muốn tôi lo lắng cho anh ư?"

"Điều đó còn phải phụ thuộc vào..."

"Phụ thuộc vào gì?"

Anh nhìn ngọn nến đang bập bùng cháy trong vài giây. Sau đó anh

ngước lên, và giong nói anh trở nên mềm mại và quyến rũ khiến cô cảm thấy cực kỳ phấn khích, "Phụ thuộc vào điều mà cô đang lo lắng cho tôi."

Lucy đã tiếp xúc với đủ loại đàn ông trong độ tuổi ba mươi tư của cô để biết được chính xác cược nói chuyện này sẽ đi đến đâu. Một phần trong cô cũng mong muốn được đến đó. Phần bị Quinn thu hút vượt quá sự duy lý và lý trí. Phần khiến cô cảm thấy được giọng nói chứa đầy chất testosterone của anh lướt nhẹ nhàng khắp da thịt cô và khiến cô cảm thấy ánh nhìn của anh chạm nhẹ vào khắp cơ thể cô, ngay cả khi anh chỉ nhìn chăm chăm vào mắt cô. Nhưng cô đã không cho phép phần đó của cô hành động một cách vô lý. Vì cô biết được rằng điều khó khăn nhất là việc quan hệ sẽ tuyệt hơn nhiều với người đàn ông mà cô thực sự hiểu rõ. Chắc chắn thế, cô đã lên giường với những kẻ nói dối và thất bại. Nhưng ít nhất cô biết rõ về họ trong một khoảng thời gian. Nó dường như là một sự khác biệt nho nhỏ, nhưng nó là một điểm rất quan trọng. "Nói cho tôi nghe về nghề sửa ống nước của anh đi," cô nói, bắt đầu một chủ đề hay, an toàn - chán ngắt.

Anh cười thầm và kể cho cô rằng anh hầu như chỉ điều hành công việc chứ không phải trực tiếp lắp đặt các nhà vệ sinh và đi đường ống nước. Trong vòng một vài phút, chỉ đề đã thay đổi từ việc làm thợ ống nước sang các cuộc đi săn trên đồng. Cô biết được rằng anh có một chú chó săn lông xù Ireland mà anh đã huấn luyện để đi săn. Và dù cô chẳng biết chút gì về các loại chó săn chim, cô vẫn khá ngạc nhiên vì cuộc nói chuyện đã không làm cô chán. Có lẽ do sự hài lòng hiển nhiên của Quinn trong chủ đề này, hoặc có thể do anh trông rất tuyệt khi nói về nó. Chắc chắn là cả hai.

Cô hầu bàn tiến đến gần bàn ngay khi Lucy vừa uống xong ly mojito. Một lần nữa, cô hầu bàn lại mở một nụ cười tán tỉnh Quinn, nhưng anh hầu như chẳng thèm đưa mắt liếc nhìn cô ta một cái. Anh hỏi Lucy xem có cần uống thêm gì nữa không hoặc có lẽ là ăn gì không. Cô từ chối và đưa tay lấy chiếc túi làm bằng da rắn hiệu Dolce & Gabbana. Cô phải viết ít nhất là mười trang trong tối nay nếu cô muốn theo kịp thời hạn cuối cùng của cuốn sách. Cô lấy ra một tờ tiền giấy mười đô-la, nhưng Quinn cứ nhất quyết đòi quyền thanh toán. Anh giúp cô mặc áo choàng, nhưng lần này các ngón tay anh không lướt nhẹ phía sau cổ cô như lúc đầu.

Cô thắt dây lưng và đưa tay ra. "Cám ơn anh."

Thay vì nắm tay cô, anh nắm bên dưới cánh tay cô và nói, "Tôi sẽ đưa cô đến chỗ xe của cô."

"Anh không cần làm thế đâu."

"Tôi biết tôi không cần làm thế. Nhưng tôi muốn." Cả hai di chuyển đến cửa ra vào, anh buông tay ra và mở cửa. "Cô đỗ xe ở đâu?"

"Cách đây nữa dãy nhà xuôi về hướng Bannock." Không khí mát mẻ ban đêm chạm nhẹ vào mặt Lucy và lướt xuống phía trước áo khoác cô. Cô kéo các ve áo sát vào nhau. Ánh sáng từ khu vực nhà hàng và quán bar ở hai bên Đường số tám chiếc sáng từng mảng trên vỉa hè khi họ đi đến chỗ xe của Lucy. Thỉnh thoảng những tiếng cười từ các quán bar vọng ra dưới trời đêm và làm át đi tiếng gót giày của Lucy. Cánh tay Quinn chạm nhẹ cánh tay cô một lần, chỉ vô tình lướt qua, anh đã không chạm vào cô lần nữa.

"Thứ Hai này ăn tối với tôi nhé," anh nói khi họ đi qua góc cua.

Thứ Hai. Hai ngày sắp tới. Trong đầu cô, cô biết rằng mình đã có kế hoạh. Nhưng tại thời điểm đó cô không thể nhớ chúng là gì. Nhưng ngay cả khi cô nhớ được, anh đang tiến quá nhanh đến nỗi Lucy chẳng biết được mình nên tự hào hay cảm thấy phiền. "Ồ, tôi không biết được." Có lẽ vì anh đã không hẹn hò trong một thời gian khá dài, nên anh đã quên mất các quy tắc của việc hẹn hò. Quy tắc rõ ràng số một là giả bộ không qan tâm cho đến khi bạn có thể xác định được cảm giác của người khác. "Tôi hiện không sẵn sàng cho việc hẹn hò."

"Thế cô gọi đêm này là gì?"

"Trường hợp đặc biệt." Cô đã bị anh thu hút. Không thể chối bỏ điều này. Như thể không ai có thể từ chối được một anh chàng tiết ra một sức hấp dẫn nhục dục làm đầu óc tê liệt. Kiểu đàn ông có thể khiến cho một cô gái trần truồng trước khi cô ấy nhớ rằng cô ấy đáng lẽ "Nên nói không." Họ cùng nhau bước đi bên dưới ánh sáng rực rỡ ở góc phố, và Lucy dừng lại nơi đỗ xe của mình.

"Hãy tạo thêm một trường hợp đặc biệt nữa nhé!"

Ánh sáng lờ mờ từ một tiệm in đã đóng của tràn ra vỉa hè và phần bên dưới quần của Quinn và đầu mũi giày của Lucy. Cô lắc đầu và mở túi. "Tôi không hiểu anh đủ nhiều để tạo thêm một trường hợp đặc biệt khác."

"Tôi có thể giải quyết vấn đề đó ngay bây giờ." Anh nắm lấy túi của cô, đóng sập nó lại, và quẳng nó lên phía trên mui xe cô.

Cô ngước lên nhìn vào bóng của khuôn mặt tốt đen của anh. "Anh làm gì thế?"

Anh lướt bàn tay mình lên cánh tay và vai cô. Các ngón tay anh luồn vào mái tóc cô, anh giữ tay mình phái sau đầu cô. "Một việc mà tôi đã muốn làm trong suốt buổi tối nay," anh nói thì thầm khi môi anh hạ xuống để chạm môi cô. Cô đặt tay lên ngực anh, nhằm ngăn anh lại. Anh nói tiếp, "Ngay giây phút em bước vào quán bar, anh đã muốn hôn em." Và cô đã quên đi việc ngăn anh lại. Anh nhẹ nhàng kéo đầu cô ngả ra sau, đôi môi cô hé mở. "Bắt đầu từ đây. Với đôi môi của em."

Hai bàn tay Lucy mở ra và sau đó nắm chặt lấy chiếc áo dài tay của anh. Anh ép môi mình lên môi cô, với một sự chiếm hữu ấm áp, không thể cưỡng lại được. Lòng bàn tay cô lướt đến đôi vai anh. Cô bám chặt vào nó khi anh khéo léo đi vào miệng cô, đùa giỡn và tán tỉnh để mong có sự đáp trả. Anh có một ít mùi như mùi bia anh vừa uống, nhưng phần lớn giống như mùi của một người đàn ông với việc quan hệ có trong đầu. Cô phải được cảnh báo chứ, và cô đã có được sự cảnh báo. Nhưng chủ yếu là do cô thích mùi vị trong miệng mình. Như một cái gì đó nóng và ngon tuyệt. Nó chảy tràn khắp cơ thể cô và khiến cho vùng thượng vị cô nóng lên. Các ngón chân cô cuộn lại bên trong đôi giày gót thấp Donald J. Pliner. Các ngón tay cô ấn sâu vào các đương dệt của chiếc áo len dài tay của anh. Bàn tay anh không rời bỏ phái sau đầu cô. Miệng anh cũng chưa rời bỏ cô, nhưng cô cảm thấy như được anh hôn khắp người. Anh ngấu nghiến hôn cô, tàn phá mọi suy nghĩ lý trí và kích thích mọi tế bào trong người cô. Cô chỉ vừa mới biết anh thôi, nhưng cô đã không còn để tâm đến chuyện đó khi anh bắt đầu hôn cô. Điều đó khiến cô cảm thấy như bị phá huỷ, bốc cháy ngay tại đó, trên vỉa hè của khu vực mua sắm Boise. Cô rên rỉ và dựa sát người vào anh.

Anh dứt khỏi nụ hôn và thì thầm nói, "Gặp anh thêm lần nữa nhé!"

Đó không phải là một câu hỏi, và cô đã gật đầu. "Vâng."

"Thứ Hai nhé!"

"Vâng."

Anh buông tay ra và lùi lại một bước. Mê mẩn, cô liếc nhìn bóng hình loang lổ của khuôn mặt anh và đưa tay chạm vào làn da mềm mại bên dưới môi dưới của cô nơi cằm anh đã cọ sát vào. Cô tự hỏi liệu anh có để lại dấu ở đó không.

"Anh làm em đau à?"

Cô bị trầy một chút xíu ở đó. "Em ổn."

Anh đặt các ngón tay phía dưới cằm cô và nâng mặt cô lên hướng về phía ánh đèn đường. Ngón tay cái của anh vuốt nhẹ hàm cô. Anh nghiêng người về phía trước hôn nhẹ lên bên dưới môi dưới của cô. "Anh xin lỗi." Cô cảm thấy hơi thở nhẹ nhàng của anh trên da thịt mình. Hơi ấm của nó lướt qua cằm và trượt xuống cổ cô. "Anh đã bị em lôi cuốn."

Cô nhắm mắt lại, và chờ đợi nụ hôn tiếp theo của anh.

"Lucy."

"Vâng."

"Bây giờ em sẽ đi về một mình. Hay em sẽ đi về cùng với anh?" Anh bước lùi lại và luồn không khí lạnh tách rời ngực anh và phía trước áo khoác cô nhưng nó đã làm ấm hai gò má đang nóng lên của cô. "Câu trả lời của em là gì?"

Lucy mở mắt ra và hắng giọng. "Em về đây." Cô đã không tin vào kiểu yêu từ cái nhìn đầu tiên. "Một mình." Cô cảm thấy chuyện này chỉ có thể phù hợp với những người lãng mạn và các nhà văn lãng mạn như Clare mà thôi. Nhưng sự khao khát ... sự khao khát khác biệt. Sự khao khát trong lần đầu gặp mặt là môt điều gì đó mà Lucy đã tin tưởng. Điều đó lộ rõ trên gương mặt cô. Nó làm máu cô nóng lên, vùng vẫy ở lõm thượng vị, khiến cô muốn đi tới bất cứ nơi nào mà Quinn muốn. Thay vào đó, cô quay lại và lấy chiếc ví của mình.

Một nụ hôn đã hút hết lẽ phải và lý trí. Cô sẽ lại gặp Quinn một lần nữa. Cô thực sự không muốn nói chấp nhận khi có quá nhiều lý do cho việc từ chối. Cô không thực sự biết rõ về anh và không biết liệu cô có tin vào một nửa những gì anh đã nói không. Anh có cái gì đó thật mãnh liệt. Một điều gì đó nói với cô rằng anh đã tiến quá nhanh. Có điều gì đó không ổn. Một điều gì đó mà cô không thể nhận ra, nhưng vì một vài lý do không thể giải thích được. Tất cả điều đó dường như không còn là vấn đề nữa.

"Chúc ngủ ngon, Quinn." cô nói và đi quành qua phía bên kia chiếc xe. Cô liếc nhìn bóng anh đang phản chiếu bởi ánh sáng mờ nhạt của cửa hiệu in ấn phía sau anh qua mui chiếc BMW. Anh cao lớn, bí ẩn và cực kỳ quyến rũ. Chỉ với một nụ hôn, anh đã biến "trường hợp đặc biệt" thành một cuộc hẹn

hò thực thụ.

"Anh sẽ liên lạc với em về ngày thứ Hai đó nhé."

Với chiếc xe là vật cản giữa họ, suy nghĩ của cô trở nên thoáng hơn một chút, và nhớ lại về kế hoạch vào đêm thứ Hai của mình. Cô được cho hai tấm vé xem trận hockey như là lời cảm ơn cho buổi nói chuyện tại cuộc gặp mặt của Hiệp hội Các nhà văn. Cô có ý định đi cùng Adele vì Adele cũng rất yêu thích môn hockey như Lucy. "Em quên mất, em có vé đi xem trận đấu của đội Steelheads vào tối thứ Hai," cô nói. Đó là một lời xin lỗi tuyệt vời cho việc không hẹn hò. Thay vào đó cô hỏi, "anh đi xem cùng em không?"

"Ăn tối trước nhé?"

"Đồng ý." Cô đã có một bước rút lui hoàn hảo, nhưng cô đã bỏ lỡ nó. Cô sẽ gặp mặt anh một lần nữa. Và chỉ có Chúa mới giúp được cô nếu anh chạm vào bất cứ nơi nào khác ngoài phía sau đầu cô.

CHƯƠNG V

Người kể chuyện: Tìm kiếm người nói chuyện dịu dàng…

Sáng thứ hai, Quinn bước vào phòng hồ sơ và đứng nói chuyện vu vơ với một vài anh chàng làm ở phòng thí nghiệm. Khi họ đang nói về những vụ án cũ, ánh mắt anh nhìn vào tấm bảng ghi. Tên của Lucy vẫn nằm ở trên cùng và được tô đậm bằng màu đỏ. Hai đường kẻ được kéo từ tên cô đến tên của hai nạn nhân bị giết thứ hai và thứ ba.

Anh lấy một ly café và ngồi xuống. Anh mở cuốn sổ tay trên bàn trước mặt anh để nhìn các ghi chú anh đã viết về Lucy. Mọi thứ anh có được đêu là do suy diễn. Nhưng khi xếp chúng lại với nhau, nó vẽ lên một bức tranh khá rõ rệt. Anh đưa bàn tay lên xuống chiếc cà vạt có vạch vàng-và-xanh và tự hỏi còn bao lâu nữa trước khi một người nào đó đề cập đến nụ hôn mà anh đã trao cho Lucy vào tối thứ sáu tuần trước.

"Cậu chắc đã không hôn Maureen như hôn Lucy" Kurt nói và chế ngự nụ cười toe toét khi bước vào phòng và ngồi kế bên Quinn.

"Ganh tị à?" Quinn hỏi với nụ cười trên môi khi anh kéo cổ tay áo lên để nhìn đồng hồ. Tám giờ một phút. Kurt đã đợi cả phút. Nếu có bất cứ điều gì khiến Quinn ngạc nhiên thì đó chính là thái độ của Kurt. Anh ta đã không chọc ghẹo anh vào tối thứ bảy khi họ gặp nhau trước buổi hẹn hò giữa anh với Maureen.

"Không đâu. Tớ chỉ ấn tượng với cách làm việc nhanh chóng của cậu mà thôi."

"Tớ phải thuyết phục Lucy rằng cô ấy phải gặp tớ lần nữa. Maureen thì chả cần phải thuyết phục." Anh lật cuốn sổ tay sang một trang mới. Nếu buổi hẹn hò giữa anh và Lucy trở thành thật, anh phải sử dụng nhiều mưu mẹo hơn. Anh sẽ ung dung hỏi số điện thoại cô. Nếu không có thời gian, anh sẽ quyến rũ cô vào việc đưa cho anh những gì anh muốn thay cho việc ôm chầm lấy cô và hôn cô. Nấu có sự lựa chọn, Quinn luôn yêu thích sự ung dung. Mặc dầu anh phải thừa nhận rằng việc ôm chầm lấy cô và hôn cô cũng không đến nổi nào. Sự thật, việc đó thực sự khá tuyệt.

"Với cách Lucy rên rỉ, nghe có vẻ như là một sự thuyết phục nhỉ."

"Đó là một việc xấu xa, Weber" Anh đã không mong là nó quá dễ

dàng như thế. Anh cho rằng Lucy sẽ lùi lại và táng cho anh một bạt tai.

“Nhưng một người nào đó phải làm việc đó. Đúng không?”

“Chính xác.” Thay vì tát anh, cô đã làm một điều không tưởng và tan chảy trong vòng tay anh. Phản ứng của cô làm anh rất ngạc nhiên. Và ngay giây phút, khi anh chạm vào môi cô và cảm thấy một cảm giác khao khát mãnh liệt xâm chiếm anh, anh đã quên cô là ai và chính xác tại sao anh đang đứng ở đó và đang hôn cô trên đường. Trong một vài giây, cô chỉ là một người phụ nữ xinh đẹp và anh chỉ là một người đàn ông. Anh đã để cho sự đáp trả nồng nhiệt của cô tiến thẳng vào đầu mình, và xuống phía bên dưới. Trong một vài giây anh đã quên rằng anh chỉ đang làm nhiệm vụ.

“Tớ không trách cậu về việc không muốn hôn bignsassy.” Kurt nói, kéo suy nghĩ của Quinn ra khỏi nụ hôn với Lucy. “Sau khi lắng nghe đoạn băng gần đây nhất, tớ nhận thấy rằng cậu đã đúng. Cô ta đúng thật là ngu ngốc. Tớ không hiểu tại sao người phụ nữ đó có thể giữ được việc làm.”

“Maureen làm việc cho chính phủ” Quinn giải thích. Không có sự lẫn lộn giữa một cái ôm nhẹ nhàng và nụ hôn trên má khi anh gặp Maureen và nụ hôn sâu mà anh dành cho Lucy. Anh luôn có thể nói nếu một người phụ nữa có thể tuyệt vời trên giường hay không thông qua cách cô ấy hôn. Nụ hôn của Lucy đã hạ gục anh hoàn toàn.

Anita Landers đi vào phòng, theo sau là Trung úy Mitchell. Họ vừa kiểm tra các báo cáo mới nhất từ phòng dấu tay. Quinn đã không ngạc nhiên khi nghe rằng tất cả các dấu tay từ Lucy và Maureen đều không trùng với bất cứ dấu tay nào tại hiện trường. Những sợi tóc vàng dài được tìm thấy ở cả ba nạn nhân chỉ là tóc nhân tạo. Họ vẫn không có bằng chứng nào chắc chắn.

Cuộc thảo luận chuyển từ dấu vân tay đến các cuộn băng mới nhất. “Nói cho tôi bất cứ điều gì mới mà cậu có được từ đêm trước.” trung úy nói.

Quinn lật một vài trang đến phần anh ghi chú khi lắng nghe cuốn băng mới nhất. “Lucy Rothschild vẫn quả quyết rằng mình là một y tá. Cô ấy thừa nhận rằng mình không ra khỏi thành phố một vài tháng qua và nói rằng cô ấy bỏ việc hẹn hò vì nó làm cho cô ấy trở nên đau khổ và mệt mỏi. Cô ấy nói dối về việc không biết ai trong ba nạn nhân bị giết. Và cô ấy dường như biết được rằng chúng ta không có nhiều bằng chứng.” Mặc dầu anh không thể nói tại sao, anh buộc phải thêm vào, “Tất cả những điều trên hoàn toàn do suy diễn.”

“Đúng thế, nhưng chúng ta biết được rằng cô ấy đã gặp Lawrence Craig. Tại sao cô ấy lại nói dối về điều đó nếu cô ấy không có điều gì để che giấu?” Mitchell hỏi.

Quinn nhún vai. Cô là người quen thói nói dối. Nhưng điều đó không chứng minh được là cô đã giết bất cứ ai. “Chúng ta có thể cho bắt và thẩm tra cô ấy” anh gợi ý với viên trung úy.

Mitchell đã nghĩ về điều đó, sau đó ông lắc đầu. “Chưa đến lúc.”

Tiếp đó họ thảo luận về Maureen Dempsey. Quinn nghĩ họ nên ít tập trung hơn vào Maureen, hoàn toàn xóa tên cô ta trong danh sách.

“Cô ta tin rằng những câu chuyện đó được đăng trong Weekly New of the World đó ” Kurt lưu ý. “Cô ta thật điên khùng.”

“Đủ điên khùng để giết chết ba người đàn ông không?”

“Cô ta đủ điên khùng” Quinn lưu ý. “Nhưng tôi nghĩ rằng cô ta cũng khá thông minh.”

Maureen đã quá dễ dàng để bị xỏ mũi. Cô ta thừa nhận đã gặp cả ba nạn nhân và lấy làm tiếc khi nghe về cái chết của họ. Cô ta đã nói với Quinn rằng cô ta đã cầu nguyện cho gia đình họ và thực hiện việc quyên góp cho các tổ chức tôn giáo khác nhau dưới tên của ba nạn nhân. Cô ta cũng nói cô ta sống trong ơn huệ và nhảy múa với Chúa Jesus. Quinn đã từng theo học ở các trường dòng, nhưng anh không thể biết được cô ta đang nói về điều gì.

Mitchell cào cào phần chóp mái tóc húi cua của mình. “Khi nào thì cậu gặp lại cô ấy?”

“Chiều mai.”

“Nếu chúng ta không thể hoàn toàn loại cô ấy ra, cô ấy vẫn sẽ nằm trong danh sách.” Trung úy đi tới đi lui trên đôi giày mũi nhọn của mình và hỏi, “Chúng ta có gì, Kurt?”

Họ nói về những người khả nghi khác mà Kurt đã lập ra để hẹn hò và về việc lôi kéo nhiều người tháo vát để Quinn và Kurt có thể tập trung vào bốn hoặc năm người đầu tiên trong danh sách. Sau cuộc họp, trung úy hỏi, “Hôm nay hai cậu sẽ làm gì?”

“Sau khi kết thúc cuộc họp, tôi sẽ theo dõi gia đình của các nạn nhân,” Quinn nói với ông. “Sau đó chúng tôi sẽ đến cửa hàng Barnes and Noble một lần nữa. Chúng tôi cần nói chuyện với một vài nhân viên, những người nghỉ làm trong lần chúng tôi đến đó.” Anh lật vài trang trong cuốn sổ ghi chép. “Hai trong số họ sẽ làm ca chiều nay.”

Một vài phút sau, Quinn đi thẳng đến văn phòng của mình. Anh có hai vụ điều tra khác cần phải làm bên cạnh vụ Chết ngạt. Thứ tư anh phải làm chứng cho vụ Raymond Deluca kiện United States. Một vụ án về việc đốt cháy nhà cửa có liên quan đến gasoline accelerant, dẫn đến cái chết của vợ ông Deluca và ba đứa con của bà từ cuộc hôn nhân trước. Báo cáo khoa học cho thấy cả bốn nạn nhân đều đã ăn vào bụng một lượng lớn thuốc ngủ. Loại thuốc mà bà Deluca dùng để kiểm soát chứng động kinh của mình. Raymond cho rằng vợ ông bị trầm cảm và phải đợi cho ông đi ra khỏi thành phố để tự giết mình và các con. Ông có hóa đơn của Khách sạn Holiday ở Salt Lake trong đêm xảy ra hỏa hoạn. Nhưng Quinn đã phát hiện được, còn có một vụ giao dịch bằng thẻ ghi nợ được thực hiện vào hai giờ ba mươi lăm phút sáng, cho năm gallon xăng mua ở trạm xăng Shell cách nhà Deluca một vài phút đi bộ khỏi Maple Grove. Nửa tiếng sau, một người hàng xóm đã ngửi thấy mùi khói và gọi 911.

Bên nguyên sẽ trình bày rằng một người phụ nữ mới và hợp đồng bảo hiểm là lý do của vụ án mạng. Luật sư của Raymond Deluca sẽ cố bác bỏ lý do vì ông đã làm việc để xé nhỏ giới hạn thời gian của Quinn. Quinn cần phải đọc lại các ghi chú của mình trước khi tham dự phiên tòa vào ngày thứ tư.

Quinn dành cả buổi sáng để theo đuổi các đầu mối và tìm kiếm thông tin về Lucy trên Internet. Anh vào lại trang web của cô lần nữa để xem nó có được cập nhật trong một vài ngày qua không. Không có gì mới. Vào bữa trưa, anh và Kurt đi đến Barnes and Nodle. Họ gặp hai nhân viên trong căn phòng chứa đầy các thùng sách.

Jan Bright có dáng người nhỏ nhắn với mái tóc dài, quăn thập niên tám mươi. Cô ta mặc áo đầm kẻ ô cài núi quanh cổ. Mái tóc vàng bạch kim của Cynthia Pool được cắt sát đầu. Áo cánh trắng của cô ta có thêu hình chuột Mickey đang leo ra khỏi túi áo. Cả hai người phụ nữ đó đều rất ốm và ở vào khoảng giữa bốn mươi lăm đến bốn mươi chín tuổi.

Quinn lôi một tờ giấy ra khỏi cuốn sổ. Trên đó là ảnh của Charles Wilson, Dave Anderson và Lawrence Craig. Anh đưa nó cho Jan Bright. “Cô

có nhớ đã nhìn thấy một trong ba người đàn ông này không?”

Cô ta lắc đầu và đưa tờ giấy đó sang cho Cynthia Pool.

“À, tôi trông thấy họ quen quen. Đặc biệt là người này.” Cynthia nói và chỉ vào nạn nhân thứ hai, Dave Anderson. “Tôi nghĩ anh ta thường đến đây, đặc biệt là vào các tối thứ sáu.” Cô ta ngước nhìn lên, và mũi cô ta chun lại. “Anh ta là một trong số những người đó.”

“Một trong số những người đó?”

“Những anh chàng độc thân đến đây tìm kiếm các phụ nữ độc thân” Cynthia giải thích. “Các tiệm sách là các quầy bar dành cho những người độc thân. Đàn ông và phụ nữ đến đây vào các tối thứ sáu và thứ bảy để hẹn hò.”

Quinn và Kurt liếc nhìn nhau. Họ biết nhau đủ lâu, cùng nhau theo đuổi các vụ án, để biết được mỗi người họ nghĩ gì. Đàn ông và phụ nữ hẹn hò ở các nhà sách không phải là tin mới cho cả hai nhưng nó cũng là một thông tin giá trị.

Kurt hỏi, “Hai người có bao giờ thấy những người đàn ông này gặp và đã rời khỏi đây với bất cứ người phụ nữ nào không?”

“Tôi không nhớ. Cô nhớ không, Jan?”

“Không. Tôi thực sự không chú ý đến ai hẹn hò với ai ở đây.” Cô ta khoanh tay ngang ngực và nhìn vào một điểm nào đó phía trên vai trái của Quinn. “Tôi nghĩ làm thế là quấy rầy mọi người.”

Cynthia nhún vai và đưa lại tờ giấy. “Thế, những người đàn ông đó là những người đã bị giết ư?”

“Đúng vậy”. Quinn nhét các bức ảnh vào lại cuốn sổ tay bằng da. Anh và Kurt lấy ra danh thiếp của cả hai. “Nếu một trong hai người nhớ được bất cứ điều gì khác, xin hãy gọi cho chúng tôi.” Cynthia đưa tay lấy chúng, trong khi họ hầu như đặt chúng vào tay Jan.

Khi hai thám tử đi qua quán café trên đường đi ra khỏi tiệm sách, họ nhìn thấy tấm poster có tên của Lucy trên đó. Tấm biển màu xanh lá cây và màu be nằm trên khung kế bên cạnh bàn được chất đầy sách của cô. Tấm biển quảng cáo về một buổi nói chuyện của Những người phụ nữ yêu thích

truyện trinh thám, và khách mời, nhà văn trinh thám Lucy Rothschild.

Kurt chỉ vào tấm poster. “Nó diễn ra vào thứ bảy tuần này.”

“Không biết điều gì sẽ xảy ra trong cuộc nói chuyện của Những người phụ nữ yêu thích truyện trinh thám?”

“Có lẽ chúng ta nên kiểm tra nó.”

“Có lẽ thế.” Quinn cầm lên một cuốn sách của Lucy và lật xem nó. “Hiện tại, tôi thích thú hơn với những gì mà Cynthia Pool và Jan Bright đã nói về những người hẹn hò ở các gian hàng trong các tiệm sách.”

“Cậu nghĩ *Chết ngạt* làm quen với đàn ông ở các tiệm sách ư?”

“Có thể lắm chứ.” Quinn đặt cuốn sách xuống và liếc về phía quán café bên phải mình. Một cặp ngồi ở một trong những cái bàn vuông nhỏ, trong khi một người đàn ông với một chiếc laptop ngồi ở một cái bàn khác. Quinn tưởng tượng khi nơi này đầy người. Một môi trường săn lùng tuyệt hảo. “Chúng ta cần có một người nào đó nằm vùng ở đây. Không phải tôi hay cậu. Một người nào đó mà các nhân viên không thể nhận ra.” Anh hướng sự chú ý của mình quay trở lại chồng sách của Lucy. “Một người lạ mặt với những người tình nghi mà chúng ta đã gặp hoặc thẩm vấn” anh thêm vào khi cả hai cùng quay lại và đi ra cửa.

Ánh nắng buổi chiều chiếu khắp mặt Quinn. Anh lấy cặp kính râm nằm trong túi áo ngực ra. Anh đẩy nhẹ chúng trên sống mũi khi họ băng qua bãi đỗ xe để đến chiếc xe tuần tra. Anh vẫn không thấy thuyết phục lắm với việc Lucy là *Chết ngạt*. Đúng vậy, cô chỉ nói một vài lời nói dối và có thể được xem là có liên quan đến hai trong số các nạn nhân. Nhưng cô dường như không tỏ vẻ … hung hăng hay lập dị. Cô đã đáp lại nụ hôn của anh. Và trong vòng tay anh, cô trở nên ấm áp và sẵn sàng. Cô không thuộc loại phụ nữ đến nhà một người đàn ông sau một vài ngày hẹn hò, còng anh ta trên giường, và kết thúc cuộc đời của anh ta. Không, cô dường như giống với kiểu phụ nữ có các kế hoạch hoàn toàn khác dành cho một người đàn ông bị còng và phó mặc hoàn toàn cho cô.

Dĩ nhiên, điều đó có thể do ‘thằng nhỏ’ của anh đang nói mà thôi.

Cậu đùa à?” Maddie hỏi khi cô đẩy món cơm Mehico đến phía thành đĩa.

“Không, anh ta nắm lấy tớ và đặt vào môi tớ một nụ hôn.”

“Nó như thế nào?” Adele hỏi khi cô với tay lấy một bình margarita màu xanh đang nằm giữa bàn.

Lucy cắn môi dưới, nhưng khóe môi lại nhếch lên. “Thật tuyệt!” Cô nhìn sang Clare. Trong ba người bạn mình, Clare là người duy nhất hoàn toàn ủng hộ cô. Clare thực sự tin vào những gì cô ấy viết để kiếm sống như sự lãng mạn, bạn tâm giao và hạnh phúc mãi mãi. Clare cũng là người ảo tưởng nhất khi liên quan đến đàn ông.

“Cậu biết anh chàng Quinn này bao lâu rồi?” Maddie muốn biết rõ hơn. “Một tuần à?”

“Hơn một tuần. Tối hôm nay sẽ là một buổi hẹn hò thứ ba của bọn tớ.” Lucy thật thà trả lời. Nếu cô tính lần đầu họ gặp nhau ở Starbucks. Cô đã không tính đến lần đó. Và cô cũng không xem việc đi uống cùng nhau là một buổi hẹn hò đích thực, cho đến khi anh hôn cô. Nụ hôn đó rất thật.

Adele rót margarita vào ly mình và đặt bình rượu vào lại giữa bàn. “Và cậu để anh ta hôn cậu trong ngày hẹn hò đầu tiên à? Thật chẳng giống cậu tý nào.”

Để ư? Một khi anh chạm vào cô, suy nghĩ về việc cô cho phép hay không chẳng còn tồn tại nữa. Chỉ còn việc đáp lại nụ hôn của anh mà thôi.

“Cậu phải cẩn thận chứ, Lucy.” Maddie nói như thể cô ấy là mẹ cô vậy, trong khi Maddie chỉ lớn hơn Lucy có một tuổi.

“Anh ấy chỉ là một người đàn ông bình thường, đẹp trai. Anh ấy là thợ ống nước và tự mình làm chủ.”

“Tớ nghĩ cậu nên đi chơi tối nay.” Clare ngừng để uống ly margarita xanh rồi nói thêm, “Tớ biết các cậu đều không tin, nhưng trên đời này có tồn tại tình yêu sét đánh. Nó xảy ra vào bất cứ lúc nào.”

Lucy mỉm cười. Hoặc ham muốn với nụ hôn đầu, trong bất cứ trường hợp nào.

Adele cau mày khó chịu. “Tớ không biết, Lucy à. Tớ đã hẹn hò với một anh thợ ống nước trước đây. Anh ta rất khác thường.”

"Cậu gặp anh ta ở đâu?" Lucy hỏi để tránh sự chú ý của mọi người vào vấn đề của chính cô.

"Tại câu lạc bộ Vật lỗi thời sáng tạo." Adele nhún vai, sau đó cắm cúi ăn món salad fajita.

Cái nĩa của Maddie ngưng lại ngay gờ dĩa. "Cậu đùa tớ à?"

Adele lắc đầu. "Không. Tớ đang viết về du hành thời gian thời trung cổ và cần nghiên cứu về điều đó. Chúng tớ gặp nhau ở công viên ngoài khu Fort, cách nhà tớ một vài khu nhà, để đánh kiếm và tất cả những chuyện như vậy. Vì thế tớ quyết định xem và đặt các câu hỏi."

"Bạn trai của cậu là Ngài Lancelot à?" Maddie hỏi.

"Không." Lucy thúc khuỷu tay vào Clare. "Đó không phải là Ngài Giáo của Lotta Yêu dấu chứ?"

Clare mỉm cười, đôi mắt xanh biển của cô sáng lên sự hài hước. "Đó là Ngài Giáo Sắt đá Yêu dấu."

"Buồn cười nhỉ." Khóe miệng Adele nhếch lên khi đang cố tỏ ra khó chịu. "Anh ta là Ngài Richard Lộng lẫy."

"Không lặp lại, Maddie." Lucy nói khi cô với lấy ly margarita, "nhưng cậu đang chọc quê tớ. Đúng không?"

Adele lắc đầu. "Không. Tên thật của anh ta là Dexter Potter. Và anh ta trông thật tuyệt trong chiếc quần bó sát. 'Túi lớn', nếu cậu hiểu ý tớ muốn nói."

"Ồ."

"Rồi sao?"

Maddie lấy miếng gà burrito và đẩy miếng bánh ngô sang một bên phía phần cơm. "Chúng ta đang nói về độ lớn 'đến với mẹ'? Hay độ lớn 'Tôi không thể sinh em bé'?" Maddie giơ một ngón tay lên. "Vì sẽ có sự khác biệt, quý cô à. Dài hơn chín inches là…"

"Thôi nào, Maddie." Clare cắt ngang khi cô liếc nhanh khắp. "Thời gian và nơi chốn?"

“Gì chứ? Chẳng ai có thể nghe tớ nói đâu.”

Lucy cười ngất và đổi chủ đề lần nữa. “Cậu vẫn tiếp tục áp dụng phép tiết thực Atkins à?” Cô hỏi Maddie.

“Ừ.” Cô thở dài. “Và nó thật khốn nạn. Tớ thật sự mệt mỏi với việc ăn thịt nướng cùng một bên sườn lợn và một pound bơ cho món tráng miệng.”

“Nghe chẳng có lợi cho sức khỏe chút nào.” Adele với lấy chai tiêu và nhúng một miếng bánh mì lớn vào món salad. “Quý ông hardluvnman trông như thế nào?” cô hỏi Lucy.

Lucy cắt món gà cuộn của mình. “Anh ấy cao, ngăm ngăm, và rất đẹp trai.” Và anh có thể lấy đi tất cả suy nghĩ dựa trên lý trí ra khỏi đầu cô. “Anh ấy thích săn chim với chú chó của mình, và cũng xem chương trình Cold Case Files. Gia đình anh ấy sống ở đây. Cha anh ấy mất cách đây một vài năm.” Anh có giọng nói đầy quyến rũ có thể khiến cô ngừng thở. “Vợ anh ấy mất năm ngoái, và anh ấy cô đơn.”

“Uh-oh.” Adele vừa đổi hộp tiêu vừa ngồi xuống.

“Uh-oh gì?” Lucy hỏi, mặc dầu cô biết được câu trả lời.

“Cậu sẽ cố giải cứu anh ấy như những người khác sao?”

“Không, tớ không làm thế.”

“Cậu luôn nói như thế.” Clare nhắc cô. “Và cậu luôn làm cho chính mình bị tổn thương”. Cô ấy cắt món enchilada và lắc đầu. “Nếu cậu quen với anh ta, cậu hãy chắc rằng anh ta đối xử tốt với cậu nhé. Như Lonny vậy. Anh ấy là tình yêu của đời tớ.”

Khi Clare nhìn xuống bữa trưa, ba người còn lại nhìn nhau với những cái nhìn có ý nghĩa. Bạn trai của Clare, Lonny, là một chàng trai dễ thương, và đối xử rất tốt với Clare. Anh ta nhớ các ngày sinh nhật, các ngày lễ và không ghen tuông hay chiếm hữu. anh ta sẽ là một người bạn trai tuyệt vời nếu điều đó không bao giờ xảy ra – anh ta là gay. Mọi người đều biết điều đó. Dường như tất cả, chỉ trừ Clare. Do cô ấy không thông minh như tất cả các bằng cấp của cô hoặc do cô ấy cố phủ nhận điều đó. Lucy và hai người còn lại tin vào vế thứ hai. Clare là một người tốt và là một người bạn tuyệt vời. Nhưng dường như có một lớp sương mù trước mặt cô ấy và mọi thứ dường như bị che phủ. Cả ba người đều hoảng sợ về những gì có thể xảy ra

khi cô ấy khám phá ra “tình yêu của đời cô” đang đắm say với đàn ông sau lưng cô ở quán Bar Balcony.

“Các cậu lầm rồi. Tớ không bị Quinn thu hút do tớ cảm thấy tội nghiệp anh ấy. Tớ bị thu hút là do … ”Cô nghĩ về đôi mắt nâu đậm với hàng lông mi dài. Hàm vuông được bao phủ bởi những sợi râu mới nhú và những đường xong gợi tình trên miệng anh. “Do khi anh ấy nhìn tớ, anh ấy chỉ nhìn mỗi mình tớ thôi. Khi anh ấy hỏi về cuộc đời tớ, tớ cảm giác như anh ấy thực sự muốn biết về điều đó. Chứ không phải anh ấy chỉ hỏi để rồi huyên thuyên cả buổi về chính mình. Khi ở bên nhau, anh ấy làm cho tớ có cảm giác rằng anh ấy cực kỳ thích tớ vậy.” Cô cắn một miếng từ món ăn trưa và nhìn vào những khuôn mặt kinh ngạc của các bạn mình. “Gì vậy?”

“Nghe có vẻ cậu đã đổ anh chàng ấy rồi nhỉ?” Maddie chỉ ra.

“Chính xác.” Adele thêm vào.

Clare gật đầu. “Điều đó là những gì mà cậu nói.”

“Không, không phải thế. Tớ còn cuốn sách cần phải viết. Tớ không có thời gian để lãng phí vào một người đàn ông.” Lucy với tay lấy ly nước. “Và bên cạnh đó, tớ chưa biết đủ rõ về anh ấy để có thể đổ được. Một nửa thời gian tớ không biết liệu mình được bợ đỡ bởi sự chú ý của anh ấy hay sợ hãi nữa.”

Một nếp nhăn xuất hiện giữa đôi lông mày màu đen của Maddie. “Tại sao cậu lại sợ hãi chứ? Anh ta có điên không? Anh ta đã làm những gì?”

“Không gì cả. Có lẽ sợ hãi là từ sai.” Lucy ngừng và nghiêng đầu về một bên. “Bối rối có thể là từ chuẩn hơn.”

“Sao cậu lại bối rối?”

“Vì anh ấy muốn hiểu rõ hơn về tớ. Anh ấy muốn gọi cho tớ và đi chơi cùng với tớ và…”

“Anh ta đang theo đuổi cậu.” Clare nói rõ ra.

“Tớ đoán vậy.” Lucy ngừng một lát để tập trung suy nghĩ. “Chỉ là chưa bao giờ gặp được một người đàn ông muốn hiểu rõ về tớ ngay lập tức. Các cậu biết đàn ông như thế nào mà. Họ đi chơi với bạn và có thể gọi lại cho bạn trong một hay hai tuần hoặc không bao giờ. Quinn dường như không

biết rằng anh ấy phải làm cho tớ chờ đợi điện thoại của anh ấy và tự hỏi tại sao anh ấy không mời tớ đi chơi lần nữa."

"Đợi đã." Adele giơ nĩa lên. "Cậu không muốn đi chơi với anh ta vì anh ta dường như thực sự thích cậu ư? Bây giờ điều đó mới thật điên rồ."

Lucy nhún vai. Có thể, nhưng có điều gì đó về anh mà cô không thể nào nhận ra. Một điều gì đó nói với cô rằng anh quá tốt để trở nên thật. Và theo sự trải nghiệm của cô, nếu điều gì quá tốt để là thật, nó đã quá tốt để trở nên thật. "Có lẽ tớ không tin toàn bộ vào chuyện vợ-tôi-đã-chết. Tớ không có cảm giác là anh ấy đang nói dối về điều đó – chính xác là thế. Tớ không thể nào nhận ra nó. Nhưng tớ chỉ không hoàn toàn tin tưởng anh ấy." cô lắc đầu và cắt món chimichanga của mình. "Có lẽ tớ quá nghi ngờ."

Adele ngước nhìn lên từ món salad. "Bảo anh ta đưa cậu đến nhà anh ta. Nếu anh ta không đưa cậu đến, thì chắc chắn vì vợ anh ta chưa chết thật."

"Cậu dũng cảm quá nhỉ? Đó là cách mà Richard Franko có được năm nạn nhân của hắn." Maddie nói, đề cập đến kẻ giết người hàng loạt mà cô đã viết cách đây vài năm. "Hắn ta chỉ việc mời họ đến nhà và, như những con cừu giết thịt, họ bị giết chết. Lucy có thể gặp phải ác mộng đấy."

Thật là, thảo nào Maddie đã không hẹn hò. Cô ấy nghĩ hầu hết đàn ông mà cô ấy gặp đều là những kẻ giết người tâm thần. "Anh ấy không phải là kẻ giết người. Tớ chỉ ngạc nhiên khi thấy anh ấy quá tốt để trở nên thật mà thôi."

"Adele có thể có ý khác." Clare nói "Nếu cậu nhìn thấy nhà anh ta, cậu có thể nhận ra ngay nếu anh ấy vẫn còn kết hôn, hoặc nếu anh ta tạo ra một chỗ để quan hệ. Nếu anh ta không đưa cậu về nhà, anh ta đã kết hôn. Nếu anh ta đưa cậu về nhà…"

"Thì anh ta mong chờ sự quan hệ." Maddie cắt ngang.

"Nếu cậu dại dột đi đến nhà anh ta" Maddie nói, "hãy chắc là cậu sẽ mang theo vật phòng thân mà tớ đã đưa cho cậu nhé."

"Tớ sẽ làm thế." Lucy hứa với Maddie. Vào ngày lễ Giáng sinh năm ngoái, Maddie đã đưa cho mỗi người họ một chai xịt cay, một còi báo động, một cây bút gây tê và nắm đấm đồng. "Và để chắc chắn hơn tớ sẽ đi bằng xe của tớ." cô nói thêm. Mặc dù cô không chắc là liệu cuối cùng cô có đến nhà Quinn không. "Thế nên tớ có thể rời khỏi đó trước khi có bất cứ dấu hiệu

nguy hiểm của việc cởi bỏ áo quần.”

“Tớ không biết cái nào nguy hiểm hơn,” Adele nói. “Cậu đến nhà một chàng trai nào đó cậu không biết rõ hay việc lái xe của cậu.”

“Tớ là một tay lái xuất sắc.” Lucy khẳng định.

“Đó là những gì Rain Main nói.” Clare chỉ rõ.

Lucy biết rằng các bạn mình nghĩ cô là một người lái xe tệ, nhưng cô không phải như thế. Thật ra cô lái có hơi nhanh và hò hét với những chiếc xe khác, nhưng cô chưa bao giờ gặp phải một vụ va chạm nào trong năm năm qua. “Cuộc sống yêu đương của mọi người thế nào?” cô hỏi. Mục đích là thay đổi chủ đề lần nữa.

“Không tồn tại.” Maddie phàn nàn. “Chẳng còn bất cứ người đàn ông nào ở thành phố này nữa.”

Adele với lấy ly margarita. “Tớ tìm thấy một khuôn mặt già cằn cỗi và một cái nồi hầm ở hành lang nhà tớ hôm qua.”

“Dwayne.” Ba người còn lại cùng nói. Dwayne Larkin là một gã đàn ông gày còm, bần tiện, lắp tường khô để sinh sống. Và trong vòng hai năm. Adele đã nghĩ anh ta có thể là Nửa còn lại của mình. Cô bỏ qua thói quen xỉa răng ngay tại bàn và ngửi nách áo sơ mi trước khi mặc chúng vào của anh ta. Chỉ vì anh ta trông giống như Viggo Mortensen. Cô kiên nhẫn chịu đựng việc nốc bia như hũ chìm, cách anh ta ợ hơi. Nhưng cô không thể chịu đựng hơn nữa ngay khi anh ta bảo cô là “mông to”. Không ai dùng từ thô lỗ đó khi đề cập đến mông của Adele, và cô đã đá anh ta ra khỏi cuộc đời mình. Thật tệ là anh ta không muốn ra đi hoàn toàn. Mỗi vài tuần, Adele sẽ tìm thấy một hoặc hai thứ mà cô đã để lại ở nhà anh ta được đặt ở hành lang nhà cô. Không một lời nhắn. Không bóng dáng của Dwayne. Chỉ là những món đồ ngẫu nhiên mà thôi.

“Ôi, anh ta vẫn chưa từ bỏ à?”

“Nó giống như anh ta đang giữ đồ đạc của cậu làm con tin ấy nhỉ.” Lucy bình luận.

“Phân phát nhỏ giọt như các phần của cơ thể hay gì gì đó.”

“Điều đó khiến tớ rùng mình.”

"Anh ta giữ bao nhiêu đồ của cậu?"

Adele nhún vai. "Tớ chả biết. Chúng tớ yêu nhau trong hai năm, và tớ đã nhiều lần ở lại nhà anh ta. Tớ chắc cũng còn nhiều lắm."

"Nếu tớ đã không giết chết Dwayne trong cuốn Shot of Love" Lucy nói, đề cập đến cuốn sách thứ ba của mình, "Tớ sẽ giết anh ta cho cậu."

"Cám ơn"

Chủ đề được đổi từ đàn ông sang viết văn, và khi Lucy trả tiền cho phần ăn của mình, họ đã dành cho Adele các lời khuyên về phải làm gì với rắc rối giữa cô và Dwayne và giúp Clare cốt truyện cho ba chương tiếp theo cuốn sách của cô.

Trước đó, Lucy đã in sáu chương đầu trong bản thảo hiện tại của cô để Maddie đọc qua, nhằm tìm kiếm sự mâu thuẫn và các lỗi trong đó. Maddie có thể hơi quái đản và đôi khi nhạt nhẽo. Nhưng cô rất thông minh và đưa ra những lời phê bình xuất sắc. Để đáp lại, Lucy sẽ giúp lại Maddie khi cô cần.

Maddie đi theo Lucy ra xe của cô. "Hãy hứa với tớ, cậu sẽ cẩn thận với anh chàng tên Quinn đó nhé!"

Lucy đưa các trang bản thảo và nhìn vào đôi mắt nâu của Maddie. Đôi khi Lucy có cảm giác rằng bạn mình đang che giấu một điều gì đó. Một điều gì đó mà cô ấy đã che giấu đằng sau tính cách mong manh dễ vỡ. Một điều mà cô ấy chẳng muốn chia sẻ với bất cứ ai. Lucy không phải là mẫu người moi móc và tọc mạch. Nhưng bất cứ lúc nào nếu Maddie muốn chia sẻ, Lucy sẵn sàng có mặt để lắng nghe. "Tớ hứa" cô nói. "Và cậu hứa là không phải là người khó đăm đăm nữa nhé!"

Maddie nói tạm biệt nhưng không hứa hẹn bất cứ điều gì.

Lucy nhảy vào xe. Trên đường về nhà, cô lại suy nghĩ về Quinn. Có thể Adele và Clare nói đúng. Có thể anh chỉ là một người đàn ông bình thường đang theo đuổi cô. Có thể cô đang chuốc lấy phiền lụy.

Cô lái xe len lỏi trong dòng xe cộ và phóng qua đèn vàng trên đường Mười ba và Fort, tự nói rằng sẽ an toàn khi lái xe vượt đèn vàng hơn việc đạp phanh. Khi ngang qua trường trung học mà cô theo học lúc còn thanh thiếu niên, phần lý trí trong bộ não cô có được cơ hội để hỏi liệu một người đàn ông bình thường có cần tìm kiếm phụ nữ trên các phòng chat không.

Không, họ không làm thế. Trừ phi họ có điều gì đó không ổn. Hoặc … họ chỉ tìm kiếm quan hệ thể xác.

Sau một vài ngã rẽ, cô lái xe vào lỗi đi ở đằng sau nhà cô. Khi ở cùng Quinn, cô đã không có cảm giác xúc phạm hay ghê sợ. Ngược lại. Hình như anh có một sinh lực tình dục tiềm tàng ngọt ngào. Cô phải thừa nhận rằng đó là một sự mê hoặc đáng kể.

Cô nhấn nút mở cửa gara và chờ cho cánh cửa gỗ cũ kỹ nâng lên. Rất nhiều nhà ở vùng North End của Boise đã được xây dựng theo khuynh hướng của thế kỷ hai mươi và vẫn còn các bục lên xe ngựa ở các lề đường. Nhưng khi những chiếc Packard bắt đầu lăn bánh vào thành phố, những người dân ở Boise đã bỏ rơi xe ngựa và xây các gara nhỏ tách riêng ở sân sau của họ. Rất nhiều công trình xây dựng dành cho một chiếc xe như Lucy hiện có vẫn còn được sử dụng vì không có đủ chỗ cho bất cứ công trình nào lớn hơn.

Lucy chạy chiếc BMW vào bên trong và đóng cử gara. Cố đi vào từ phía sau nhà xuyên qua bếp và vứt ví trên mặt bếp bằng gạch. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ qua bồn rửa bát, rồi vào phía sân sau của nhà hàng xóm. Ở sân sau, bà Riley đang nhổ các cây trạng nguyên bằng nhựa và thay vào đó bằng các bông tulip rực rỡ. Dĩ nhiên, cũng bằng nhựa. Bà sẽ lặp lại việc này vào mùa hè và mùa thu sắp tới. Lucy đã từng một lần hỏi bà tại sao bà trồng các loại hoa bằng nhựa vào mỗi mùa. Bà ấy đã trả lời như thể đó là một điều logic nhất trên thế giới, “Tại sao ư? Vì tôi thích những thứ xinh đẹp.” Điều này cũng giải thích tại sao bà lại sơn nhà mình màu vàng tươi, xanh nước biển và xanh lá cây.

Khi Lucy xem bà Riley làm việc trên mảnh sân của mình, suy nghĩ cô lại quay về Quinn và lần hẹn hò với anh vào tối hôm đó. Cô đang háo hức muốn được gặp anh nhiều hơn những gì cô muốn thừa nhận. Hơn cả sự hiểu biết, vì cô chưa từng biết anh.

Điều đó có thể anh là một thợ ống nước đang cố để bước tiếp sau cái chết của vợ mình. Nhưng có khả năng anh là một trong số bảy mươi phần trăm người online chỉ để tìm kiếm sự quan hệ nhanh chóng.

Lucy cho đó là một câu hỏi lớn hơn, và là câu hỏi khó trả lời nhất. Tại sao cô cứ phải đẩy anh ra như một lý do để lại lôi kéo anh về mình? Tại sao cô lại bị ám ảnh bởi một anh chàng mà cô không biết rõ?

CHƯƠNG VI

Getn2known: Tìm người bạn đời trung thực ...

"Bạn đã sẵn sàng cho điều này" vang lên trong không khí bên trong Trung Tâm Ngân hàng Arerica khi đội trưởng của Idaho Steelheads và San Diedo Gulls đối mặt nhau tại giữa sân băng. Tiếng nhạc ngưng hẳn, tiếng bóng khúc côn cầu rơi xuống. Âm thanh gậy khúc côn cầu đánh vào mặt băng vang lên khắp sân đấu.

Trận tranh tài bắt đầu.

Quinn liếc sang Lucy Rothschild, với áo cổ vũ màu đỏ đen của đội Strrlhead và một ngón tay bằng xốp lớn được gắn vào tay cô. Trong đời mình, anh chưa bao giờ chạm trán với bất cứ ai trông chả giống một kẻ giết người hàng loạt chút nào.

"Đó là những gì tôi đang nói!" cô hét lên khi một cầu thủ đội Gull bị đốn ngã.

Được rồi, như vậy cô là một người hơi khát máu. Nhưng vì một vài lý do khác lạ nào đó, điều đó đã không làm bàng quang anh co lại cũnh như máy thu âm đang đâm vào thắt lưng, nhắc cho anh rằng cô có thể sẽ là một kẻ tâm thần vui thích trong việc xem đàn ông chết.

Quinn ngả người dựa sau ghế. Thiết bị thu âm màu đen ấn vào xương sống anh. Kurt đang ở phía kia của thành phố trong một cuộc hẹn với brneyedgrl, trong khi Anita đang ngồi trong chiếc xe van ghi âm cuộc nói chuyện của một thám tử khác. Quinn chỉ một mình tối nay, nhưng anh không thực sự lo lắng. Lý do rõ ràng nhất là Lucy không có khả năng cố giết anh trong một sân đấu chứa vài ngàn cổ động viên cuồng nhiệt của môn khúc côn cầu. Nhưng ngay cả khi họ ở một mình, nóng bỏng và đầy mồ hôi trên giường của anh, anh cũng sẽ không tin rằng Lucy là kẻ giết người hàng loạt. Anh không cảm thấy điều đó. Không, khi anh nhìn vào cô, anh cảm thấy một điều gì đó hoàn toàn khác. Nhưng chỉ vì anh không cảm thấy cô là một kẻ giết người không có nghĩa là anh sẽ bác bỏ các khả năng khác.

"Đồ bỏ đi!" một chàng trai trẻ phía trên một vài dãy hét lên khi một cầu thủ của đội Gull đoạt được bóng từ đội Steelhead.

Quinn không biết nhiều về môn khúc côn cầu. Anh yêu thích môn

bóng bầu dục hơn. Anh đã chơi nó từ khi lên mười cho đến năm anh mười tám tuổi và biết rõ về các luật lệ. Đến chừng mực mà Quinn có thể hiểu, khúc côn cầu là một sự hỗn loạn trên sân băng. Nó giống như là một bầy đàn ông đang đuổi theo bóng và đâm sầm vào nhau khi các trọng tài không nhìn đến.

"Ôii," Quinn nhăn mặt khi hai cầu thủ đâm sầm vào nhau như những chiếc tàu hàng nhưng tìm cách để đứng vững trên đôi giày trượt băng của họ. Bên cạnh anh, Lucy cười nghiêng ngả. Mắt cô sáng lên như một đứa trẻ trong ngày Giáng sinh.

"Chúa ơi, em mới yêu trận đấu này làm sao," cô nói qua nụ cười tươi rói. "Đặc biệt trong những trận quyết định khi cả hai đội đều quyết tâm tiêu diệt lẫn nhau."

Được rồi, có thể cô ấy nhiều hơn *hơi* khát máu một chút. Nhưng cô ấy dường như hoà nhập với những người còn lại của cả sân đấu này.

"Em có đến xem nhiều trận đấu không?" anh hỏi, giọng to để át đi âm thanh của những chiếc gậy đánh vào mặt băng, tiếng la hét vang lên và lắng xuống từ đám đông.

"Em cố xem được càng nhiều càng tốt. Anh thì sao?"

Cô quay đầu lại, và đôi mắt xanh lớn của cô nhìn vào anh. Cô chớp chớp mắt như thể không thể nào hiểu được những gì cô đang nghe thấy. Như thể anh là một người ngoài hành tinh vậy. "Chưa bao giờ ư? Anh đang đùa em hả?"

"Không. Anh là một người chơi bóng bầu dục."

"Em đoán là môn đó cũng ổn. Nhưng khúc côn cầu xem vui hơn chứ?"

"Nó trông lộn xộn."

"Nó là một sự lộn xộn có tổ chức." Cô tiếp tục dành sự chú ý của mình cho sân băng nhưng nghiêng đầu cô sát gần anh. "Các cầu thủ chơi phía trước là các tiền đạo và trung phong." Cô bỏ tay mình ra khỏi ngón tay bằng xốp và chỉ cho Quinn thấy. Các móng tay của cô sơn màu đỏ. "Các anh chàng đứng phía sau là các hậu vệ, và dĩ nhiên là thủ môn." Cô thả tay xuống đùi. "Có rất nhiều quy tắc trong môn khúc côn cầu, em không thể nhớ hết được chúng. Và ngay khi em nghĩ mình có thể nắm rõ, chúng lại thay đổi."

Quinn luôn là một người yêu thích các móng tay được sơn đỏ sáng bóng. Tất nhiên anh cũng yêu thích việc xem một người phụ nữ luồn các ngón tay thon dài với móng tay sơn đỏ xuống bụng mình.

"Anh có thấy cầu thủ với bóng côn cầu không? Anh ta là tiền đạo và sắp chuyển nó qua cho cầu thủ trung phong." Cô nghiêng người gần thêm chút nữa, vai cô chạm nhẹ vào anh. "Giống như thế. Bây giờ anh ấy chuẩn bị đánh bóng vào lưới."

Trong không khí toàn mùi bia và sự thắng thua, anh ngửi thấy mùi tóc cô. Anh nhận ra nó từ đêm gặp ở Red Feather. Nó có mùi đặc trưng của một khu vườn và ánh nắng. Đầu cô đang nghiêng về phía anh. Tóc cô chạm nhẹ vào vai áo cô đang mặc cùng chiếc áo vét tông ngắn lưng và cổ tay có chun của anh. Nếu anh nghiêng người tới thêm một chút xíu, anh có thể vùi mũi mình vào đỉnh đầu cô.

"Chết tiệt!"

"Gì vậy?" Ánh mắt Quinn trượt từ tóc cô xuống mặt cô.

"Thủ môn đã chặn được bóng." Cô quay sang nhìn anh và mũi cô nhẹ nhàng chạm vào cằm anh. Nếu cô nâng mặt mình lên một chút, môi anh sẽ chạm vào môi cô. Một cơn nhói nhẹ xuất hiện giữa chân anh, thật lố bịch. Anh đã ba mươi bảy tuổi. Anh đang làm việc. Anh không nên có cảm giác hưng phấn về tình dục khi chỉ nghĩ đến việc hôn một người phụ nữ chứ?

Không bình thường chút nào.

Lucy ngước mắt lên nhìn Quinn. Trong ánh mắt cô, anh nhìn thấy một nhu cầu tương tự đang len lỏi trong anh, phản chiếu. Anh tự hỏi cô sẽ làm gì nếu anh hôn cô ngay tại đó trước hàng ngàn người đang xem thi đấu? Liệu cô có đáp trả lại như cô từng làm trên đường phố ở khu thương mại không?

Cô thẳng người lên và hướng sự chú ý của mình vào trận đấu, nhưng anh đã không tưởng tượng về sự khao khát trong đôi mắt cô. Việc biết được cô cũng muốn anh nhiều như anh muốn cô khiến "bé cưng" vụt dậy trong tíc tắc, bất chấp việc anh có muốn hay không. Và đúng là anh đã không muốn. Không phải là ở giữa một trận đấu khúc côn cầu, và không phải cùng với một nghi phạm giết người. Nếu anh không cố tình mặc chiếc áo khoác để che giấu thiết bị thu âm được dính ở sau lưng, anh sẽ cởi nó ra và phủ nó lên bụng mình.

Anh hướng sự chú ý đến trận đấu và hít vào một luồng không khí lạnh giá. Anh nghiêng hẳn người về phía trước và đặt cánh tay mình lên đùi. Trên sân băng, các trọng tài đang thổi còi, và trận đấu ngừng lại. Giọng hát của ban nhạc Chumbawanba vang lên qua hệ thống âm thanh. Họ đang chơi bản nhạc nói về việc bị đánh gục. Và Quinn cảm nhận được từng nhịp trống mạnh mẽ qua đế đôi giày ống của mình.

Anh không hiểu tại sao mình lại bị kích thích bởi Lucy Rothschild. Đúng là, cô là một phụ nữ xinh đẹp, nhưng còn có nhiều phụ nữ xinh đẹp khác vây quanh anh mà. Cô là một người bị tình nghi trong vụ án mạng. Chỉ riêng điều đó thôi cũng đủ làm nản lòng "bé cưng" rồi. Nhưng kể từ đêm đầu tiên anh nhìn thấy cô ngồi ở quán café Starbucks, sự thật đó dường như tác động ngược lại với anh. Có thể vì anh biết mình sẽ chủ động khiến cô quan hệ với mình càng nhanh càng nhiều càng tốt. Anh đã không ngừng tự hỏi tại sao viễn cảnh đó với các nghi phạm khác không kích thích anh. Tại thời điểm này, anh cần phải loại bỏ suy nghĩ về Lucy ra khỏi đầu. Loại bỏ những hình ảnh nóng bỏng và ướt đẫm mồ hôi để quay trở về với công việc.

Trên sân băng, bóng khúc côn cầu được thả xuống và các cây gậy lại đập vào mặt sân. Anh lại nghĩ rằng mình ngửi thấy mùi các loại hoa và ánh nắng. Và anh cố tình chỉ nghĩ đến Lawrence Craig cùng những người khác, bị trói chặt vào giường, túi nhựa trong được kéo căng quanh mặt họ. Bên dưới vạt nút quần, tình trạng căng thẳng của anh được lắng dịu, và Quinn thả lỏng mình ra.

Khi hiệp đấu thứ nhất kết thúc, đội Steelheads được hơn hai điểm và đám đông rì rầm bàn tán với sự đề phòng, mặc dù Quinn không chắc điều gì đã gây nên tiếng rì rầm ngày càng to hơn – điểm số hay Bud Lite được rót miễn phí bên trong khu vực sân đấu.

Trong hiệp đấu thứ hai, Lucy và Quinn đã ăn bánh quy cây mềm và uống bia. Trên sân đấu, các cầu thủ nện bóng khúc côn cầu và nện lẫn nhau. Khu phạt đền được sử dụng tốt, vây quanh bằng thuỷ tinh hữu cơ, đầy kín các cầu thủ đầy máu và những lời nói tục tĩu.

Khi trận đấu được tiếp tục, Quinn đã nắm được các quy tắc và bắt đầu thấy rằng môn khúc côn cầu không hỗn loạn khi thoạt nhìn. Nửa hiệp ba, Lucy nghiêng sát vào người Quinn và chỉ vào khu phạt đền, nơi một chàng trai đang ngồi gắn các nút bông vào mũi mình. "Hãy nhìn số bảy mốt đi, con mắt anh ta vẫn còn bầm trong bốn trận trước."

Quinn khoanh tay trước ngực và tự nhủ một lần nữa rằng đừng có nhìn cô quá gần. Không được kích động lần nữa. Hãy chỉ làm công việc chết tiệt của mình thôi. “Thế trước đây em đi cùng với ai?” Anh không tài nào nhớ được bất cứ ai trong số các nạn nhân đã từng xem các trận đấu khúc côn cầu.

“Bạn em, Adele. Cô ấy cũng yêu môn khúc côn cầu. Bọn em đã mất nhiều thời gian tranh cãi về việc ai là cầu thủ quyến rũ nhất.”

Trước khi anh có thể ngăn chính mình, Quinn quay sang nhìn Lucy. “Thế, ai là cầu thủ quyến rũ nhất đêm nay?”

Khoé miệng cô nhếch lên. “Số hai mươi tám của đội Steelheads. Hiện anh ta đang ngồi ở ghế dài.”

Anh liếc ngang sân băng và nhìn vào cầu thủ khúc côn cầu với chiếc mũ bảo hiểm được đẩy lên ở trán, đang nhai nhai với cái miệng được bảo vệ. "Em đùa hả? Anh ta trông mới mười chín thôi."

"Chính xác là hai mươi hai."

"Anh ta vừa hợp pháp." Cô hiển nhiên nghiên cứu kỹ về anh ta.

Mắt cô mở to lộ rõ sự ngây thơ. "Vừa hợp pháp cho điều gì?"

"Em biết điều đó là gì mà. Và nếu anh đang nhìn một người phụ nữ hai-mươi-hai tuổi nào đó, em sẽ nghĩ anh là một tên biến thái."

"Đúng vậy," cô nói với một nụ cười toe toét. "Không phải anh đang tăng tiêu chuẩn của một bà cô sao?"

Anh thích những người phụ nữ bằng tuổi với anh. Phần lớn do những người phụ nữ ở lứa tuổi anh biết những gì họ làm trên giường, nhưng anh biết tốt hơn hết không nên lớn tiếng về điều đó. Phụ nữ thường luôn nói rằng họ muốn bạn kể sự thật cho họ nhưng họ không như thế. "Tôi thích phụ nữ ở độ tuổi ba mươi. Vì có nhiều điều để nói."

"Điều đó hoàn toàn đúng, nhưng..."

Quinn đưa mắt nhìn Lucy. "Nhưng gì?"

Cô cúi xuống và lắc lắc đầu. "Có ai nói gì đâu?"

Quinn cười thầm trong bụng. Sự thẳn thắn của cơ không những khiến anh ngạc nhiên mà còn khiến anh thấy dễ chịu. Anh thích một người phụ nữ thành thực về tình dục.

Quá tệ là cô đang nói dối anh về một vài điều khác. Ừ, thì anh cũng đang nói dối cô đó thôi. nhưng anh đang cố để bắt được một kẻ giết người hàng loạt trước khi cô ta tấn công một lần nữa. Một phần của việc là cảnh sát là trở thành một kẻ nói dối giỏi. Đó là công việc của anh, và anh giỏi về điều đó. Lucy không phải là một người nói dối giỏi. Và nếu cô không có gì để giấu, tại sao cô vẫn đang nói dối như thể nó là một phần công việc *của* cô vậy?

Đội Steelheads chiến thắng đội Gulls với hai điểm và sẽ đối đầu lần nữa trong trận tranh giải Kelly Cup. Lucy chưa bao giờ đi xem với một người đàn ông. Cô thường đi cùng với các bạn. Tối nay là một trải nghiệm khá khác biệt. Thông thường, các hoạt động trên sân băng sẽ làm cô tập trung chú ý vào các chàng trai đang trượt lên và xuống trong sân, đâm sầm vào nhau qua lớp cao su đã được lưu hoá nặng một ký bảy. Đêm nay, cô bị phân tâm bởi anh chàng ngồi cạnh. Người đàn ông đã nhìn cô như thể chỉ có hai người họ trong sân vận động chứa hàng ngàn tiếng gào thét của các cổ động viên môn khúc côn cầu.

Sau trận đấu, Quinn đưa Lucy về nhà, nhưng anh từ chối không vào nhà cô. Thay vào đó, họ ngồi trên chiếc đu đặt ở hành lang nhà. Lucy mang ra một cái mền mỏng, và họ ngồi ngắm các vì sao qua các cây trụi lá.

Khi chiếc đu đưa lên đưa xuống nhẹ nhàng, Quinn hỏi về cuộc sống của cô và kể cho cô nghe về anh. Anh kể về khoảng thời gian anh làm nổ bánh chiếc Schwinn của mình để gây ấn tượng với cô gái hàng xóm và cuối cùng kết thúc trong phòng cấp cứu với một cánh tay bị gãy. Không hiểu sao họ lại chuyển chủ đề qua các mối quan hệ trong quá khứ của cô. Lucy thường không nói về những người bạn trai cũ với những người có thể là bạn trai tương lai. Nhưng vì một lý do nào đó, Quinn khiến cô kể cho anh tất cả những kẻ thất bại cô đã hẹn hò trước đây.

Anh kể cho cô nghe về ngôi nhà của mình ở Đại lộ Boise mà anh đã mua sau cái chết của vợ mình, Millie. Anh nói về vọng lâu mà anh và em trai đã xây trong vườn sau. Anh mời cô đến để kiểm tra bồn tắm Jacuzzi của mình. Vào bất cứ lúc nào. Phần đa nghi trong Lucy đã được làm dịu. Một người đàn ông đã kết hôn không mời một phụ nữ đến nhà mình, vào bất cứ lúc nào.

Họ nói về những hồi mới nhất của chương trình *Cold Case Files và The First 48*. Một lần nữa cuộc nói chuyện lại hướng đến việc ba người đàn ông địa phương bị giết chết, và họ đang tìm kiếm hung thủ. Cô chợt nảy ra ý nghĩ là bất cứ khi nào cô ặp Quinn, cuộc nói chuyện sẽ luôn chuyển sang hướng đó, nhưng cô không nghĩ nhiều về điều này. Nói chuyện về những vụ án mạng thật sự làm cô thích thú. Đó dường như là điểm chung của họ.

"Không cần suy nghĩ, em sẽ nói rằng thủ phạm là một phụ nữ quyến rũ với trí thông minh trên mức trung bình," cô nói, khi cố nhớ lại tất cả các nghiên cứu cô đã thực hiện trong nhiều năm qua. "Cô ta bị rối loạn nhân cách, chủ yếu về tâm thần hơn là về mặt xã hội. Cô ta là người biết kiềm chế và ngăn nắp."

Cái đu từ từ chậm lại, và Quinn nhìn vào cô dưới ánh sáng của hành lang và hỏi, "Em có chứng cứ ngoại phạm nào trong các đêm xảy ra án mạng không?" Anh mỉm cười quyến rũ, như thể anh đang hỏi một câu hỏi hài hước. Nhưng điều gì đó tận sâu bên trong đôi mắt màu nâu của anh nói với cô rằng anh đang cực kỳ nghiêm túc.

Ở đằng xa, một cánh cửa sau đóng sầm lại và tiếng chó sủa vang. Cô cho rằng nếu tình huống được đổi ngược - nếu phụ nữ là các nạn nhân - cô cũng muốn biết điều tương tự như thế. "Em không chắc," cô trả lời một cách chân thật. "Làm việc, em cho là thế."

"Thay tã cho các em bé sơ sinh ư?"

"Ừm." Việc nói dối về công việc khiến cô cảm thấy ngày càng tội lỗi hơn, nhưng bây giờ chưa phải là thời điểm để thú nhận. "Anh sợ em sẽ mưu sát anh ư?"

"Không sợ." Anh nghiêng đầu sang bên, và lần này một nụ cười đập vào mắt anh. "Mặc dầu trong đầu anh chợt nảy ra ý nghĩ rằng anh nên khám người em để xem có vũ khí nào không." Anh đứng dậy và vứt cái chăn vào chiếc đu. "Nhưng không phải tối nay," anh nói và kéo cô đứng lên. Anh chạm tay lên một bên mặt cô và từ từ cúi đầu xuống. Anh nhìn cô đắm đuối khi môi anh chạm nhẹ vào môi cô. Mềm mại và ngọt ngào, như thể anh có thể hôn cô suốt đêm và vào cả sáng mai. Hơi thở anh bị mắc lại trong ngực và vương nhẹ ở gò má cô khi lưỡi anh lướt qua môi dưới cô. Nụ hôn đã khiêu khích một sự đáp trả nồng nhiệt tận sâu bên trong lõm thượng vị của Lucy, kích thích cô chỉ với một cái chạm nhẹ của đôi môi anh. Bàn tay cô lướt lên phía trước chiếc áo jacket da của anh. Cô nắm chặt cả hai vạt áo

được mở ra trong tay mình. Cô nhón chân lên và hé mở môi mình ra. Cô cảm thấy một thoáng ngập ngừng. Và rồi, nụ hôn trở nên nóng bỏng và ẩm ướt, như nó được ném vào anh và anh không thể kìm lại một giây nào nữa. Anh như đang ăn cô và dường như thế vẫn chưa đủ.

Bên dưới ánh sáng của hành lang, lưỡi anh chạm và trêu chọc, truyền sức nóng đi khắp cơ thể cô. Các ngón tay cái của anh lướt qua thái dương và gò má cô, và anh rên rỉ sâu bên trong họng cô. Cô trượt tay xuống bên dưới áo jacket và cảm nhận được các cơ bắp rắn chắc khi lướt tay mình lên xuống ngực và bụng của anh. Cô di chuyển lòng bàn tay quanh sườn đến giữa lưng anh. Không nhấc môi khỏi cô, anh nắm lấy cổ tay cô và tiến tới, ép sát cơ thể cô vào cánh cửa trước và ghìm chặt hai tay cô kế bên đầu cô.

"Em không thể chạm vào anh," anh nói qua hơi thở khàn khàn và rời rạc.

"Tại sao?"

Anh ấn trán mình vào cô. "Vì anh rất thích em."

Khi anh tựa vào bụng dưới của cô, cô có thể cảm nhận được từng xăng ti mét rằng anh thích cô nhiều như thế nào. "Bé cưng" của anh đã rắn như đá, khiến cô thực sự muốn cọ vào anh. "Anh có chắc là không muốn vào uống một ly cafe không?"

"Không. Anh không chắc." Anh lắc lắc đầu, thả cổ tay cô ra, và bước lùi lại. "Nhưng nếu anh vào nhà em, anh sẽ muốn làm tình với em. Anh không nghĩ chúng ta sẵn sàng cho điều đó. Không phải bây giờ."

Cái gì? Anh là một gã đàn ông. Đàn ông thì luôn sẵn sàng cho điều đó.

"Anh muốn nhiều hơn cơ," anh nói và quay ra cổng. "anh sẽ gọi cho em."

Lucy đứng đó với lưng tựa vào cửa trước và nhìn anh bước đi. "Chúc ngủ ngon," cô thì thầm. Ánh trăng tròn chiếu xuyên qua các cành cây sồi khổng lồ và các cây óc chó trụi lá, chiếu ánh sáng yếu ớt vào Quinn khi anh đi xuống vỉa hè nhà cô đến chiếc Jeep đậu bên lề đường.

Cô chưa bao giờ gặp một người đàn ông nào để cô đứng ở hành lang nhà cô, nhìn lưng anh ta và ước anh sẽ quay lại, cho cô nhiều hơn một chút ở ngay đây. Chưa có người đàn ông nào từ chối lời mời uống cafe của cô.

Khi chiếc xe Jeep đã khuất, Lucy mở cửa và đi vào nhà. Cô khoá chốt cửa phía sau lưng và bật đèn trong phòng khách. Ồ, cô nghĩ khi đi qua phòng và ngả người xuống chiếc đi văng bằng lụa màu đỏ tía, cô không nên ngạc nhiên nếu anh hẹn hò cô chỉ vì tình dục. "Anh muốn nhiều hơn," anh đã nói như thế. Đối với hầu hết mọi người đàn ông, tình dục có nghĩa là nhiều hơn.

Cô quẳng chiếc túi lên chiếc bàn uống cafe cổ Trung Quốc và nhìn vào lò sưởi bằng gạch phía bên trái. Anh không kết hôn, và anh chỉ chứng minh rằng mình không tìm một cuộc tình thoáng qua. Anh muốn nhiều hơn, nhưng liệu đó có phải là những gì cô muốn?

Bước vào một mối quan hệ giống như một vách đá hơi thẳng đứng. Hấp tấp. Điên cuồng. Cô không biết đủ nhiều về anh. Cô không có thời gian dành cho đàn ông. Đặc biệt là người đang tìm kiếm ai đó thay thế cho vợ mình. Tất cả những điều đó báo hiệu cho Lucy về sự đau khổ. Nhưng tận sâu bên trong cô, những điều đó chẳng có vấn đề gì cả.

Cô muốn hiểu nhiều hơn về anh. Có điều gì đó về Quinn, một vài *điều* khiến cô mỉm cười và kích thích cô. Anh hấp dẫn cô và khiến cô muốn lướt bàn tay mình trên khắp cơ thể anh. Đúng vậy, cô dứt khoát muốn biết về điều anh ám chỉ đến "nhiều hơn nữa".

Nhưng đó chỉ là một vấn đề nhỏ. Bất cứ mối quan hệ nào muốn tồn tại, nó phải được xây dựng dựa trên sự thật. Cô phải thành thật với anh. Sẽ không có thêm lời nói dối nào nữa.

CHƯƠNG VII

Down2basix: Tìm người kiệm lời …

Các tia sáng mặt trời cuối cùng đã trang điểm cho thung lũng một màu xanh và hồng khi Quinn hoàn tất việc làm chứng trong vụ Raymond Deluca. Anh đẩy các cánh cửa kính của Tòa án Hạt Ada và hít căng bầu không khí trong lành. Bên ngoài, một chiếc Nissan với tiếng kêu rền rĩ đang thêm vào âm thanh của những chiếc xe đang ngược xuôi trên đường Myrtle. Một cơn giá nhẹ tháng tư kéo mạnh cà vạt màu đỏ của anh và ve áo chiếc áo cộc tay bằng len màu xanh hải quân khi anh băng qua vỉa hè đến khu vực đỗ xe.

Luật sư biện hộ của Raymond Deluca đã đáp trả lại đúng như anh dự tính, tấn công về thời gian và đặt câu hỏi về bằng chứng pháp y, cố làm như thể Quinn đã không thực hiện công việc của mình. Sau mười sáu năm kinh nghiệm, Quinn đã sẵn sàng cho mọi điều luật sư đưa ra cho anh. Cuối cùng, vị luật sư đó buộc phải tin rằng việc mua bán xăng được thực hiện vào lúc hai giờ ba mươi lăm phút sáng.

Quinn di chuyển qua bãi đỗ xe và mở cửa chiếc xe màu trắng. Ông Deluca bị buộc tội giết người và chắc chắn sẽ phải chịu án phạt tử hình. Quinn tưởng là mình sẽ cảm thấy tệ với viễn cảnh đó. Anh cho rằng nó gây trắc ẩn. Đó là cách mỗi con người cảm nhận. Nhưng anh đã có mặt lúc khám nghiệm tử thi của bà Deluca và ba đứa con. Anh đã nhìn thấy những gì mà đám cháy đã gây ra cho họ. Và anh chẳng dành lòng thương cho bất cứ ai, trừ các nạn nhân.

Anh khởi động xe và quay xe hướng về phía thành phố. Anh lái xe dọc theo Đường Grove, ngang qua Khách sạn Grove, với tác phẩm điêu khắc về dòng sông đáng hổ thẹn của nó ở bức tường ngoài khách sạn.

Tác phẩm điêu khắc đó được cho là tượng trưng của dòng sông Boise, nhưng nó giống với sự đổ vỡ của một trận động đất hơn bất cứ điều gì khác. Chẳng có gì kì lạ khi các khách du lịch đứng trước một sự chắp vá nhiều màu sắc, lông mày họ nhíu lại vì tự hỏi chúng là cái quái quỷ gì khi nhìn vào chúng. Để làm họ thêm lúng túng, đôi khi các mảnh chắp vá đó lại có hơi nước bốc lên, như sương mù. Nhưng nó không phải thế.

Quinn là người đầu tiên thừa nhận rằng anh mù tịt về hội họa. Có một vài tác phẩm điêu khắc và các bức vẽ thật tuyệt trong thành phố. Nhưng các

mảnh vỡ của khách sạn Grove không phải là một trong số đó.

Anh dừng lại ở chốt đèn đỏ và với tay lấy cặp mắt kính mắt. Sau khi giải quyết xong vụ án Deluca, suy nghĩ của anh lại hướng về Lucy. Anh là một cảnh sát, được đào tạo để chú ý tới từng chi tiết và có khả năng nhớ lại chính xác. Nhưng anh đã không cần tới bất cứ mánh lới nghề nghệp nào để nhớ lại mỗi giây phút vào đêm trước khi anh hôn cô ở trước hành lang nhà cô. Anh đã giữ mặt cô trong tay, mái tóc mềm mượt của cô quấn vào các ngón tay anh. Anh đã tự nhắc nhở rằng mình chỉ đang làm việc. Nhưng người phụ nữ đang lướt bàn tay mình lên xuống trên ngực anh và khiến "bé cưng" của anh rắn như đá lại là kẻ tình nghi của một vụ giết người. Anh giữ tay mình trên khuôn mặt cô để nó không chuyển sang hướng khác. Anh phải từ bỏ ham muốn được chạm vào eo, hông và ngực cô. Lao vào cô một cách điên cuồng, nhưng cô đã lướt tay mình về phía sau lưng anh. Và anh đã rất nhanh nắm lấy cổ tay cô trước khi cô phát hiện ra máy thu âm được gắn sau lưng anh.

Anh thích được đi lại với cô sau lần đầu tiên gặp mặt ở quán café và lần đi chơi thứ hai với cô. Anh thích được theo cô vào trong nhà và lột tung áo lót của cô ra trước khi vùi mặt mình vào bầu ngực cô. Anh chắc chắn muốn được lột trần cô và có một cuộc làm tình nóng bỏng. Nhưng anh không thể theo cô vào bên trong và nhảy bổ vào cô. *Chết ngạt* đã thực hiện việc giết người trên giường nạn nhân, không phải giường của chính ả ta. Rõ ràng, anh có thể theo Lucy vào bên trong và có thể có thêm nhiều thông tin về cô. Nhưng anh chỉ không thể chịu đựng được sự tra tấn kéo dài này.

Đèn chuyển sang màu xanh, và khi anh về đến văn phòng cũng là lúc kết thúc ca làm việc. Anh báo cáo cho trung úy Mitchell về những gì đã diễn ra trong phiên tòa ngày hôm đó. Họ nói về những tiến triển mới nhất trong vụ *Chết ngạt*. Anh có một cuộc hẹn vào tối nay với một người tình nghi mới. Carol Rey, hay còn gọi là sugarbaby. Carol là một người hẹn hò qua mạng Intternet, nhân viên của Hastings Books and Music, và yêu động vật. Một lần nữa Quinn sẽ trả tiền café và đặt bẫy người phụ nữ đó để xem liệu anh có bắt được kẻ giết người hàng loạt không.

Khi Quinn về đến nhà sau buổi hẹn hò vào buổi tối, anh mệt lử nhưng biết rằng phải mất nhiều tiếng nữa mới có thể ngủ được. Bị kích thích bởi café và cuộc chuyện trò, trí nhớ anh ôn lại từng chi tiết trong một giờ qua.

Carol là một người phụ nữ đáng yêu. Cô ta dường như khá bình thường – cho đến khi bắt đầu nói về người chồng cũ. Cô ta mắng nhiếc, vạch

trần anh ta về những hành động trên giường. Kiểu oán giận này thường tạo ra lòng căm thù. Và Kurt sẽ viết email cho cô ta vào sáng mai để tạo thêm một cuộc hẹn hò thứ hai.

Quinn cầm laptop và lấy các file hồ sơ khỏi kệ bếp và đi dọc hành lang đến văn phòng. Anh bật đèn và đi đến phòng làm việc ở góc phòng. Ở góc bên kia của phòng anh lắp đặt một máy đi bộ và dụng cụ tập đẩy tạ. Các thám tử an trong lúc làm việc, trong các khách sạn bẩn thỉu, hoặc tại các bàn làm việc. Vào lứa tuổi ba mươi bảy, Quinn phải tập thể lực năm ngày một tuàn để tránh xa khỏi các rắc rối mà tình yêu có thể mang lại như phần lớn các cảnh sát thường gặp phải.

Anh ngồi lọt thỏm vào chiếc ghế văn phòng và đặt laptop cũng các file hồ sơ lên bàn. Anh khởi động máy tính và vò đầu Millie khi anh đợi chương trình xuất hiện.

Ngay cả sau hai tháng hẹn hò trực tuyến, Quinn vẫn sửng sốt với những điều mà các phụ nữ đã thú nhận với một người lạ trong ngày hẹn hò đầu tiên. Nếu họ đang kể cho anh về những người chồng hoặc người yêu cũ, anh chắc họ cũng sẽ nói với tất cả những người họ đã hẹn hò khác. Đôi khi nó tệ đến nỗi anh phải tự ngăn mình ngả người về phía trước và nói, “Này cưng , anh chẳng muốn nghe về mùi chân của chồng cũ cưng. Và anh cũng chắc rằng anh cũng không muốn biết liệu anh ta có uống Viragra, cialis hay Enzyte không. Đó là những điều vô nghĩa mà cưng cần giữ cho chính mình.”

Lucy là người phụ nữ duy nhất anh hẹn hò mà anh phải hỏi về những người bạn trai trước của cô. Dĩ nhiên, Lucy có một thói xấu là nói dối, nên liệu việc cô có nói thật hay không thì phải dựa vào suy đoán.

Anh với tay lấy chiếc điện thoại trên bàn và nhìn đồng hồ trên tay chỉ gần chín giờ ba mươi tối. Và anh lật sổ ghi chép ra và viết thời gian vào đó. Cô bắt máy khi chuông reo lần thứ năm.

“Xin chào!”

“Lucy, là Quinn đây.” Anh dựa vào ghế và nghiêng đầu hết bên này sang bên khác để phòng tránh chứng vẹo cổ. “Anh chỉ gọi điện để biết chắc rằng chúng ta sẽ hẹn gặp nhau vào tối mai.”

“Đợi em chút nhé!” Có tiếng ngắt giọng như thể cô đặt điện thoại xuống. Một vài ngăn kéo được mở ra và đóng lại, sau đó cô lại cầm điện thoại lên. “Được rồi. Đúng vậy, nhưng em đang nghĩ anh nên vào và uống

chút gì trước. Hoặc chúng ta có thể ở nhà và gọi món."

Chết ngạt chưa bao giờ giết và di chuyển xác nạn nhân. Và ả ta chắc chắn không bao giờ mời nạn nhân đến nhà. "Nghe có vẻ rất tuyệt." Một tiếng thịch nhẹ vang lên, như thể tiếng điện thoại rơi.

"Xin lỗi," cô nói và xác nhận nghi ngờ của anh. "Em đánh rơi điện thoại."

Anh gõ nhẹ bút vào bàn và hỏi, "Em đang làm gì vậy?"

"Ngay bây giờ ư?"

"Uhm"

"Em đang đứng đây với bộ đồ lót và chuẩn bị mặc pyjama ."

Tiếng gõ bút ngừng hẳn. "Em tiếp tục làm đi," anh nói khi hình ảnh cô mặc chiếc quần kẹo cam thảo xuất hiện trong đầu.

"Không sao. Em xong rồi, em sẽ xem một ít chương trình trên kênh truyền hình trước khi đi ngủ. Anh đang làm gì?"

"Không gì cả. Chỉ đang ngồi vậy thôi." Trong đầu, anh thấy cô mặc một chiếc áo ngực có thể ăn được. Anh tự hỏi liệu cô có khêu gợi lắm không. Không phải kiểu khêu gợi có thể giết chết đàn ông, mà là kiểu để anh có thể ăn sạch quần áo lót của cô. Quinn đã không hoạt động chìm hơn bốn năm nay, nhưng anh vẫn biết rõ cách nó hoạt động. Khi nào cần đẩy và bao xa. Anh chỉ đặt bút xuống và tự nói với chính mình rằng anh chỉ đang làm việc. "Chúng ăn được không?" Nhưng anh biết sự tò mò của anh lớn hơn nhiều so với công việc.

Lucy im lặng, trong suốt thời gian đó anh mong cô sẽ bảo anh là vớ vẩn. "Chân em à?"

"Quần lót của em."

Lại một sự im lặng và sau đó cô nói. "Không ăn được. Nó được may bằng vải sa tanh trắng."

Anh nuốt nước bọt, xoay xoay chiếc ghế, và tay anh va mạnh vào mặt Millie. Nó nhìn anh như thể anh cố tình làm vậy và đi ra khỏi phòng. Anh

không muốn nói chuyện tục tĩu trước mặt chú chó và nhìn nó đi ra trước khi hỏi, “Có đăng ten không?”

“Không.”

Chết tiệt, anh thích phụ nữ mặc đồ lót có đăng ten.

Cô thì thào thêm vào. “Nhưng nó có dải ruy băng màu hồng”

Chết tiệt. “Nói cho anh thêm về dải ruy băng nào.”

“Nó được dệt phía trên đùi em, và có một vài cái nơ hình con bướm nhỏ.”

Anh nhắm mắt và hình dung về nó. Hình dung rằng dải ruy băng màu hồng đó được làm ấm bởi nhiệt lượng tỏa ra từ giữa hai chân cô. Với anh chiếc quần lót đó dường như có vẻ ăn được. “Em có mặc áo ngực không?”

Hơi thở của cô thì thào bên đầu dây, và anh có thể hình dung ra đôi môi hồng của cô.

“Có”

“Nó có cùng bộ với quần không?”

“Có.”

Anh hít sâu và ấn lòng bàn tay mình vào cái đang cương cứng trong quần. “Ruy băng nằm ở chỗ nào?”

“Được dệt bên dưới mặt trước.”

Anh cũng có thể tưởng tượng về cái đó. “Ngực em đang căng phải không?”

“Anh có thói quen nói chuyện tục tĩu trên điện thoại sao?” Giọng cô cực kì quyến rũ.

“Không.” Anh hình dung cô đang đứng trước mặt anh. Tóc cô tràn hai bên vai như mặt trời, chân cô mở nhẹ lúc anh đưa tay lên xuống ở phía sau đùi cô khi anh đặt môi mình vào vùng bụng phẳng lỳ đó. “Nhưng anh sẵn sàng thử nó nếu người nói chuyện là em, Ánh nắng.”

Tiếng cười nhẹ nhàng của cô vang lên. “Gặp anh tối mai, Quinn” cô nói và tắt máy.

Anh mở mắt ra và một nửa trong anh mong muốn được thấy cô đứng trước mặt anh. Thay vào đó ánh nhìn của anh tập trung vào công việc đang được bày trên bàn. Trên bàn chất đống các tập tài liệu, các ghi chú, laptop và các bức ảnh những đứa con của Mary và Donny.

Sự yên lặng trong căn phòng đè nặng lên anh, khiến anh cảm thấy cô đơn tận sâu trong tâm hồn. Trong một vài giây, nó mạnh hơn cả anh và đe dọa bít kín cổ họng anh. Sau đó anh đánh bại nó và vùi sâu nó một lần nữa. Anh với lấy remote của máy stereo nằm trên bàn và nhấn nút play. Âm thanh của ban nhạc Black Crowes lấp đi sự tĩnh lặng của căn phòng với chất rock niềm Nam. Chris Robinson đang hát về một tình yêu tuyệt vời và khó kiểm soát.

Anh cảm thấy cuộc đời hiện tại của mình vẫn ổn.

Tối kế tiếp Lucy uống một ly rượu đỏ để vững tinh dạ hơn, sau đó cô đặt ly lên bàn. Cô không muốn có tin đồn trước khi cô nói cho Quinn lý do cô muốn anh đến nhà cô thay vì đi ra ngoài. Đây là thời điểm nói với anh sự thật, đặc biệt là sau cuộc chuyện trò qua điện thoại tối qua. Cô sẽ nhìn Quinn với đôi gò má ửng đỏ, trong khi anh chẳng cảm thấy xấu hổ chút nào.

Cô liếc nhìn Quinn qua vai mình khi anh uống một hơi dài chai Becks. Anh liếc nhìn xuống và bắt gặp ông Snookums đang lăn qua lăn lại trên đùi anh. Lucy quá quen với việc làm của Snookums. Nếu Quinn không đáp lại, nó sẽ chuyển sự chú ý yêu thương đó đi nơi khác.

“Xuống nào, Snookie.” Cô nói và nhấc bổng con mèo nặng nề ở giữa họ trên chiếc đi văng.

“Em gọi nó là gì?”

“Snookie. Nó là tên rút ngắn của ông Snookums” cô giải thích.

“Uh-hun” Mắt anh hơi lé đi, như thể đầu anh bị đau vậy.

Lucy hít sâu và buộc phải thú nhận trước khi hơi thở được bật ra. “Em từng nói dối anh.” Cô nói nhanh đến nỗi phải tự hỏi liệu anh có hiểu cô nói gì không. Cô hy vọng thế, vì cô không muốn phải nói nó một lần nữa. Dạ dày cô cảm giác như thể cô nuốt quá nhiều không khí, và miệng cô khô

khốc. Bỗng nhiên cô quá sợ hãi để cảm nhận được bất cứ sự lúng túng nào qua cuộc điện thoại tối hôm đó. Nếu anh không muốn gặp cô nữa, thì mối quan hệ không nên kéo dài. Ít nhất đó là những gì cô tự nhủ. Nhưng điều đó xảy ra trước khi anh bước vào phòng khách nhà cô, rất đẹp trai trong một chiếc quần jean hiệu Levi được làm mòn ở các vị trí thú vị và trước khi anh ngồi xuống gần sát bên cô trên chiếc đi văng đến nỗi cô có thể ngửi thấy mùi nước hoa trên da và mùi xà phòng giặt ở áo quần anh.

“Về điều gì?”

“Em không phải là y tá.”

Quinn đặt chai bia màu xanh lên đùi, ánh mắt đen láy nhìn thẳng vào cô. Một bên lông mày nhướng lên ngạc nhiên. “Em không phải ư?”

Cô lắc đầu và quay người đối diện với anh. “Không. Đó chỉ là những điều dành cho việc hẹn hò trên Internet. Em chỉ không muốn cả thế giới biết mọi điều về em.” Cô kéo chân lên trên đi văng và gấp bàn chân bên dưới chân còn lại. Cô bứt bứt đường may nối chiếc quần kaki. “Em muốn giữ vài điều lại cho riêng mình. Để đề phòng.” Cô quyết định không nói cho anh về lý do duy nhất cô đồng ý gặp anh lần đầu tiên là do nghiên cứu. Điều đó chỉ đặt ra các câu hỏi về những người đàn ông khác mà cô đã gặp và giết chết. Cô không muốn nói về những người đàn ông khác. Không phải tối nay.

“Đề phòng điều gì?”

“Nếu anh là một người tồi hoặc một người chuyên rình mò hoặc mất trí.” Cô vén tóc sau tai, sau đó đặt hai tay lên lòng mình. Cô nhìn thấp xuống giữa ngực anh. Chiếc áo lạnh tay ngắn có mũ trùm đầu màu xanh của anh quá cũ đến nỗi logo ở phía trước không còn nhìn thấy rõ. “Cái đêm ở Starbucks, em nghĩ chắc chắn anh đã nhận ra em không có bất cứ kiến thức y học nào.” Sau một khoảng thời gian dài im lặng, cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mặt anh. “Em đoán là anh không để ý nhưng em không biết gì về phương pháp Heimlich.”

“Anh đã để ý.” Khóe miệng anh nhếch lên, “Anh chỉ nghĩ là em thật tệ khi là một y tá.”

Cô thoát ra một hơi thở bị dồn nén, và thần kinh cô hơi ổn định lại. “Nhưng sao anh lại hẹn gặp em thêm lần nữa?”

Với bàn tay còn trống của mình, anh nắm lấy tay cô và lướt nhẹ ngón

cái khắp mặt sau của khớp đốt ngón tay cô. "Anh nghĩ rằng em khá xinh đẹp, nên ắt hẳn em sẽ làm tốt điều gì đó."

Các cảm giác tê tê trải khắp cổ tay đến tận bên trong các khuỷu tay cô. "Đó là điều gì?"

"Điều dành cho các cô gái."

"Điều dành cho các cô gái ư?" Cô làm ra vẻ bị tổn thương và bật cười sảng khoái. Cô cố rút tay lại, nhưng anh đã nâng nó lên miệng. "Điều gì là điều dành cho các cô gái?"

Nụ cười tạo ra các nếp nhăn trên mắt anh khi anh nhìn cô qua các ngón tay của cô.

"Nấu ăn." Anh đặt một nụ hôn lên bàn tay cô gây ra một sự nhói nhẹ ở cổ tay cô, ngay bên dưới ống tay chiếc áo len dài tay màu hạt dẻ.

"Em là một người rất giỏi nấu ăn." Cô nấu ăn khi nào.

"Tuyệt. Anh muốn ăn." Anh nhẹ nhàng cắn lòng bàn tay cô.

Tim cô đập mạnh. "Cái gì?" cô hỏi bỏ qua cơn co thắt ở ngực.

"Anh muốn ăn cái gì ư?"

"Ừm"

"Cô gái có mái tóc vàng và mắt xanh."

Ôi, Chúa ơi. Cô rút tay mình lại. "Anh đói ư?"

Ánh nhìn của anh hướng đến môi cô. "Anh có thể ăn."

Việc từng trải qua nhiều mối quan hệ đã dạy cho Lucy biết phải từ từ để chấp nhận điều này. Không nóng vội. Không nên dính dáng quá nhiều và quá sớm. Ít nhất đó là những gì phần lý trí trong cô nói với chính cô. Sau đó anh đưa ánh mắt nhìn thẳng vào cô một lần nữa, và chính là nó. Một điều gì đó nóng bỏng, ham muốn nhìn vào cô từ tận sâu bên trong đôi mắt đen của anh và thổi tất cả những gì thuộc về lý trí biến mất không dấu vết. "Em sẽ gọi món," cô thì thầm, nhanh chóng đứng lên và đi vào nhà bếp trước khi não cô ngừng hoạt động và kéo anh nằm trên người mình.

“Pizza, mì ống hay salad?” Cô hỏi khi nhấc điện thoại nằm trên mặt bếp.

“Gì cũng được.” Quinn đi theo và đứng ngay ở cửa. Anh tựa một vai vào khung cửa, gõ nhẹ chai bia vào đùi mình. “Vậy nếu không phải là y tá, vậy em làm gì?”

Lucy nhấn số năm ở mục quay số nhanh. “Là nhà văn.”

“Nhà văn ư?” Đôi lông mày anh nhíu lại như thể không thể nào tin được. “Em viết về gì?”

“Tiểu thuyết trinh thám.”

Anh đưa chai bia lên miệng. “Em đã bán được quyển nào chưa?” anh hỏi trước khi uống một hớp từ chai bia.

“Rồi ạ. Em đang viết cuốn sách thứ bảy của mình.” Một người nào đó bắt máy. “Tôi muốn đặt một phần cỡ trung và hai salad Caesar, giao tận nhà.” Cô cho số điện thoại và được báo là thức ăn sẽ được đưa đến cho cô trong khoảng nửa tiếng đến bốn lăm phút.

“Với tên của em ư?”

“Uhm.” Cô nhấn nút End và đặt điện thoại xuống.

“Thế anh có thể đi vào một cửa hàng sách và mua một trong số sách của em ư? Hay em là một nhà văn như em là một y tá vậy?”

“Em sẽ cho anh thấy.” Cô nói và đi về phía cầu thang để đến phòng làm việc. Cô ngừng lại nửa cầu thang và ngoái đầu nhìn vào anh. Anh vẫn đứng tựa vào khung cửa. “Đi nào.” Cô đưa tay ra hiệu cho anh. Anh đẩy tay cô đi, và Lucy tiếp tục đi lên cầu thang đến gác lửng.

Cô không dự định đưa Quinn vào phòng làm việc của mình. Và cô ước rằng mình đã phủi bụi và có lẽ đã sắp xếp ngăn nắp các cuốn sách dành cho việc nghiên cứu. Nhưng ít nhất việc viết văn chưa gay cấn đến nỗi cô bắt đầu chất đống mọi thứ trên sàn quanh ghế cô. Chưa đến mức đó. Nó sẽ như thế. Nó luôn như thế.

Trên màn hình phẳng của chiếc máy tính mười bảy inches của cô, chương trình bảo vệ màn hình đang hoạt động, những con cá mập đói khát

đang bơi trong làn nước xanh của Bãi ngầm Great Barrier. Lucy bước đến bàn làm việc và đưa tay đến con chuột. Chương trình bảo vệ màn hình biến mất và để lộ ra phần cô đang viết lại cho cuốn dead.com. Cô đưa con trỏ lên phía trên bên phải và làm nhỏ văn bản lại thành một biểu tượng ở thanh tác vụ ở dưới bên trái. Cô liếc qua vai mình về phía Quinn khi anh đang nhìn khắp phòng làm việc. Anh nhìn vào bàn làm việc hình chữ L lớn của cô, chiếm nửa bức tường phía bên trái, trước khi anh liếc nhìn máy in, máy scan, máy fax và máy photo, được đặt khắp phòng theo các ổ cắm điện.

Các giấy chứng nhận và các giải thưởng được treo trên các bức tường và sắp thành hàng trên các kệ sách. Bài phê bình của Publishers Weekly trang trí bằng sao được lồng khung đặt kế bên các bức ảnh gia đình và bạn bè cô. Chiếc cúp hình ngôi sao năm cánh màu vàng mẹ cô đã tặng khi cuốn sách đầu tiên được phát hành nằm trên đỉnh của một đống sách đã được dịch sang nhiều thứ tiếng khác nhau.

"Đây là nơi em trải qua nhiều nhất trong cuộc đời mình," cô nói, sau đó chỉ về hai cánh cửa được đóng kín. "Đó là phòng kho, nơi em chứa giấy. Và đó là phòng tắm em mới lắp khoảng hai năm trước để em không phải chạy lên chạy xuống cầu thang suốt ngày và đêm."

Quinn di chuyển đến một giá sách chứa một dãy các cuốn sách bìa cứng đã được xuất bản của cô. Khi anh nghiên cứu các cuốn sách, cô nghiên cứu đằng sau mái tóc đen nhánh của anh. Ánh mắt cô hạ xuống từ mái tóc đen cắt ngắn đến phía sau cổ anh. Hai bờ vai rộng làm căng chiếc áo lạnh tay ngắn to của anh, và cô tiếp tục hạ thấp sự chú ý xuống từ lưng tiến đến phía đằng sau chiếc quần hiệu Levi. Anh thắt một chiếc dây nịt màu nâu cũ. Chiếc ví của anh làm phồng chiếc túi sờn ôm sát vào mông. Anh rất cao, rất đàn ông, vì thế cô hơi bối rối khi anh ở trong không gian riêng của cô. Anh đặt chai bia lên kệ, sau đó với lấy một cuốn sách. Anh lật đằng sau cuốn sách, liếc nhìn chân dung cô dưới một lớp bụi mỏng. "Bức hình này thật đẹp." ánh mắt anh hướng về cô sau khi nhìn vào bức hình. "Nhưng em trông đẹp hơn ở ngoài đời."

Lời khen làm cô thích thú hơn rất nhiều, và cô cảm thấy hơi e thẹn. "Cám ơn." Cô đẩy giấy tờ sang một bên và ngồi trên bàn làm việc của mình. Cô khoanh tay bên dưới ngực và nhìn Quinn.

"Em hẳn là một nhà văn giỏi."

"Điều gì khiến anh nói thế?"

Anh đưa tay chỉ đằng sau lưng mình. “Tất cả các giấy chứng nhận trên tường. Anh không tin là các nhà văn dở có thể có các giải thưởng.”

“Anh thật đáng ngạc nhiên.” Cô rất ngạc nhiên khi anh chú ý đến điều này. Cô từng có bạn trai, những người cô hẹn hò trong nhiều năm, nhưng chẳng ai trong số họ chú ý đến bất cứ thành tích nào của cô ngoài chiếc giường. Thật ngu ngốc. Chưa có gì là thật. Nhưng sự thật rằng Quinn chú ý một điều gì đó về cô sau khi quen biết cô một tuần khiến cô càng thích anh hơn. Điều này thật nguy hiểm, vì cô đã thực sự rất thích anh rồi.

Anh để cuốn sách lại vị trí và hướng sự chú ý đến bức ảnh cỡ 8x10 của Lucy và những người bạn được chụp vào một vài mùa đông trước ở Cancun. Anh nghiêng người tới để nhìn rõ hơn. Trong ảnh là bốn phụ nữ trong trang phục Bikini ở phần trên và quần sọoc, làn da rám nắng và nụ cười toe toét như những người say. “Đó là bạn em,” cô giải thích. “Họ cũng là nhà văn.”

Quinn đứng thẳng người dậy và nhìn cô qua vai anh. “Các nhà văn trinh thám ư?”

“Không. Bọn em mỗi người theo đuổi một thể loại khác nhau. Điều này khiến mỗi cuộc gặp mặt của bọn em đều trở nên rất thú vị.”

“Tất cả đều sống ở Boise ư?”

“Ừ.”

“Ồ, anh không biết là có quá nhiều nhà văn ở quanh đây.”

“Uhm, anh biết họ nói gì không: Paris, London, New York, Boise.”

Một góc khóe miệng anh hạ xuống trong một nụ cười hồ nghi. “Ai nói câu đó?” Anh hỏi khi bước về phía cô, những bước chân thoải mái gợi cho cô nhớ về lần đầu tiên cô nhìn thấy anh ở quán Starbucks.

“Tiệm bán áo phông ở khu thương mại.”

Anh ngừng lại trước mặt cô. “Thế thì chắc nó đúng như vậy.” Quá gần đến nỗi cô phải ngước lên. Quá gần đến nỗi cô nghĩ anh có thể chạm vào cô. Thay vào đó anh với tay ra đằng sau cô và chộp lấy một đĩa CD từ kệ đĩa CD của cô. Anh rít qua khẽ răng như thể chịu một cơn đau. “Anh không biết liệu mình có thể hẹn hò với một cô gái nghe nhạc của Phil Collins.”

Lucy lấy lại đĩa từ tay anh và đặt nó lên bàn. "Đó là quà tặng từ một người bạn trai cũ."

"Phil Collins thật tệ."

"Cả anh ta cũng vậy."

Anh cười tủm tỉm. Dĩ nhiên sau đó anh phát hiện ra một còng tay màu hồng nhạt được đặt đằng trước một dãy sách nghiên cứu trong một cái lều phía trên màn hình máy tính. Anh cầm lấy nó và giữ bằng một ngón tay. "Lập dị"

"Đó là quà tặng."

"Từ một người bạn trai."

"Không. Từ Hội Phụ nữ Trinh thám."

Anh khép nhẹ mắt lại và giọng anh khàn khàn. "Bây giờ thì thật là kì cục."

Lucy cười và nắm lấy cái còng tay đang treo lơ lửng trên ngón tay anh. Cô đặt chúng bên cạnh đĩa CD trên bàn.

"Hội Phụ nữ Trinh thám là một nhóm các nhà văn địa phương. Cách đây một năm, họ mời em nói chuyện tại một trong số các buổi họp mặt của họ."

"Không ai bị trói chứ?"

"Không có, cho dù dưới bất cứ hình thức trói nào."

"Khỉ thật." Anh lắc đầu. "Anh đang hy vọng nghe được điều gì đó tốt hơn." Những ngón tay anh lướt nhẹ qua tai cô, đẩy tóc ra khỏi mặt cô. "Em lập dị đến mức nào?"

Cô không như thế. Không hẳn. Được rồi. Sau cú điện thoại tối hôm qua, cô đã không hy vọng anh tin vào điều đó. Cô đặt tay mình ra phía sau và ngửa người ra sau. "Anh định nghĩa thế nào là lập dị?"

Ánh mắt anh tập trung vào miệng cô. "Em có thích bị trói không?"

Cô lắc đầu. “Không, em muốn là một người tham gia chủ động.”

Anh ngả người tới phủ lên người cô và đặt tay mình bên cạnh tay cô. Anh nói khi môi anh chỉ cách môi cô có một vài phân, “Em có thích trói người đàn ông của mình không?”

Một lần nữa cô lại lắc đầu. “Không, em thích được ở cùng với một người chủ động. Một người đàn ông không chỉ biết mỗi việc nằm đó. Nếu không, mục đích của việc có thêm một người nào khác trong phòng để làm gì?”

“Một người để nói chuyện tục tĩu.”

“Việc nói chuyện tục tĩu được đánh giá cao ư?”

“Em không thích đàn ông nói chuyện trong khi quan hệ sao?”

Câu trả lời là không. Không có điều gì làm hỏng sự hưng phấn nhanh bằng câu “Đến với bố nào cưng!”

“Một vài câu thì ổn.” Cô nhún vai. “Nhưng dù sao đi nữa ở một số điểm nào đó thì tất cả những lời nói đó đều được tách ra từ những câu cơ bản.”

“Những câu cơ bản nào?”

Cô hạ giọng mình xuống và rên lên như lúc cô đạt được cực khoái. “Mạnh hơn, nhanh hơn, đừng ngừng lại hoặc em sẽ đá đít anh.”

Anh thở dài. “Ôi. Lạy chúa tôi.”

Lucy cười. “Anh có thích kiểu lập dị đó không?”

“Ánh nắng của anh, anh là đàn ông. Anh sẽ làm tất cả nếu điều đó có nghĩa là anh sẽ quan hệ với ai đó.”

Anh gọi cô là Ánh nắng. Đây không phải là lần đầu tiên anh gọi cô như thế, và cô tự hỏi anh đã gọi những người phụ nữ khác là gì. Cô tự hỏi anh đã gọi vợ mình là gì. Cô tò mò về người phụ nữ Quinn đã yêu và mất một cách bi thương. Người phụ nữ đã để lại cho anh nỗi cô đơn lớn đến nỗi anh phải tìm kiếm mối quan hệ qua mạng Internet.

“Đêm qua, anh bảo là anh muốn nhiều hơn nữa. Ý anh là gì?”

“Nó có nghĩa là anh muốn thấy em nhiều hơn.”

“Anh chắc là anh đã sẵn sàng chứ?”

Anh lùi người lại đủ xa để nhìn vào mắt cô. “Sao anh lại không sẵn sàng?”

“Vì có thể anh vẫn đau lòng về Millie. Em thích anh. Rất nhiều. Em thật lòng thích anh, nhưng em không muốn quan hệ với người đang tìm kiếm người thay thế cho vợ mình.” Cô nghĩ anh có thể giận dữ hoặc tổn thương. Nhưng anh lại cười như thể anh khám phá ra được ý tưởng nào thú vị.

“Anh không tìm kiếm một người phụ nữ để thay thế cho Millie. ” Anh với tay nắm lấy một bàn tay cô và lướt nó từ ngực anh đến đằng sau gáy. “Anh muốn ở cùng em.” Anh đứng thẳng và kéo cô ra khỏi chiếc bàn, ôm chặt cô vào ngực. “Anh muốn được bên em.” Anh tiếp tục nói. “Khi không ở cạnh em, anh chỉ nghĩ về em thôi. Không ai khác. Chỉ em mà thôi.”

Lucy lướt lòng bàn tay còn lại của mình trên cánh tay anh và tiến đến vai anh, cô kéo đầu anh xuống. Cô hôn anh nhẹ nhàng như lúc đầu. Cô nhận ra được mùi cơ thể và sự mềm mại của lưỡi anh. Cô cảm thấy hai bàn tay và các ngón tay trên tóc mình, và anh thì thầm gọi tên cô.

“Lucy,” anh nói, “điều này có thể giữ cho anh cứng được cả đêm.” Nụ hôn trở nên nóng bỏng hơn. Giống như ánh nắng dịu dàng, nó phủ khắp da cô. Sâu hơn, quá sâu đến nỗi có thể chạm vào trái tim cô và làm cô bị mê sảng. Vì mê sảng nên cô đã nghĩ rằng mình nghe được tiếng chuông cửa. Và khi Quinn nhấc môi khỏi môi cô, cô nhận ra rằng đúng là tiếng chuông cửa.

“Món pizza đến,” anh nói khi chuông cửa nhà cô kêu thêm một lần nữa. “Chúng ta có thể lờ nó đi.”

Lucy buông tay ra khỏi cổ của Quinn và thở dài. “Không. Em gọi món từ họ lâu nay. Các anh chàng đưa hàng biết cách tiếp tục gõ cửa cho đến khi em trả lời.” Đôi khi, nếu cô quá chú tâm vào công việc, họ sẽ phải gọi điện để báo cho cô biết họ đang ở trước cửa nhà cô.

Quinn lùi lại một bước và luồn những ngón tay vào một bên tóc. Sự thất vọng bốc cháy từ ánh nhìn được che kín của anh. Và Lucy tự hỏi việc này sẽ diễn tiến bao xa trước khi một trong hai người ngừng lại. Cô thích

nghĩ rằng nó không quá xa, nhưng cô không đặt cược cuộc đời cô vào chuyện đó.

Quinn nhìn Lucy đứng dậy và di chuyển khắp phòng làm việc khi những gì anh thực sự muốn làm là đẩy cô ngồi lại vào chiếc bàn và trườn lên trên người cô. Ánh mắt anh lướt từ mái tóc vàng của cô, tiến xuống mông tròn trịa của cô. Anh thả tay mình xuống và thở dài. Anh cảm thấy mình như trẻ lại, đi ra đi vào với "bé cưng" đang căng phồng. Điều đó đủ khiến anh điên mất. "Anh sẽ sử dụng phòng tắm của em và sẽ xuống nhà ngay." Anh nói với cô.

Cô ngoái đầu nhìn anh. "Vâng" cô nói và bước ra ngoài. Quinn lắng nghe tiếng bước chân đi xuống cầu thang trước khi anh nhìn chăm chú vào kệ sách trên bàn làm việc của cô với đủ các loại sách tham khảo về các vụ giết người. Danh sách điều tra các vụ giết người và các hướng dẫn hiện trường. Sách nói về các cách thức của người điều tra, các đạo diễn, và cả một đống sách về pháp y. Anh nhận ra các nghiên cứu về các rối loạn lâm sàng và cách hành xử của tội phạm trên các giá sách của cô. Cô đọc đủ các thể loại từ các loại thuốc độc và vũ khí đến tài liệu về những kẻ giết người hàng loạt khét tiếng nhất trong lịch sử.

Việc đọc toàn các loại sách kiểu đó là hoàn toàn dễ hiểu đối với một nhà văn trinh thám. Càng biết nhiều về Lucy, anh càng tin chắc rằng cô không phải là một kẻ giết người. Dĩ nhiên, bộ não nhắc anh nhớ đến "bé cưng" của mình. Điều đó có thể do anh bị cô thu hút và không muốn tin rằng anh có thể cương lên vì một ả tâm thần.

Con mèo của cô uốn cong người lại như cái Slinky màu hồng giữa chân anh. Anh đặc biệt không thích mèo. Đặc biệt với những con mèo được đặt trên là Snookums. Chúa ơi, ngay cả việc nghĩ về tên con mèo cũng làm cho "bi" anh thắt lại. Anh với tay lấy con chuột máy tính và mở lớn văn bản cô đã thu nhỏ khi anh bước vào phòng làm việc của cô. Anh không mong đợi trông thấy bất cứ điều gì mang tính buộc tội, nhưng dù sao chăng nữa anh cũng đặt hai tay lên bàn và đọc nó.

Bên trong chiếc túi nhựa sạch, đôi mắt xanh nhìn chòng chọc vào ả, điên cuồng, cầu xin, đầy sự khiếp sợ. Anh ta vùng vẫy để thở, nhưng anh ta càng vùng vẫy, thì anh ta càng hút túi nhựa mỏng xuống cổ. Anh ta quẫy đạp trên giường, giật và đá. Sức căng của chiếc còng khiến tay anh ta trở nên trắng bệch. Chống cự vô ích.

Ả ngồi trên đôi giày cao gót và chờ đợi. Sẽ nhanh thôi. Đôi bàn tay bị còng của anh ta nắm chặt lại và người anh ta cong lên. Sau đó anh ta nằm im, các cơ giãn ra, và ả bắt đầu đếm. Năm…mười… mười lăm giây. Cơ thể anh ta co giật mạnh. Anh ta tè dầm, sau đó bất động. Ả nghiêng người sát vào và nhìn thẳng vào mắt anh ta. Ả nhìn đôi mắt xanh đang đông lại, đồng tử giãn rộng ra. Ả đợi… đợi đến thời điểm chính xác khi sự sống rời bỏ cơ thể anh ta. Ả cảm giác như phổi mình đang muốn nổ tung… nhưng không gì xảy ra cả. Ả lùi người lại và vòng tay bên dưới bộ ngực trần của mình. Cái đó là gì nhỉ? Đó có phải là linh hồn của anh ta không? Ả nghĩ mình đã thấy được nó lần này, chắc chắn vậy. Sự thất vọng biểu hiện trên gương mặt ả. Anh chàng trước đây đã cho ả thấy nhiều hơn quá trình kết thúc từ thế giới này sang thế giới kia. Gã trai lần này là một gã vô dụng.

Ả khinh miệt nhìn anh ta và bước nhanh qua bên kia giường. Mất một tháng mới tìm được gã này. Và chắc chắn sẽ mất thêm một tháng cho gã khác. Nhưng rồi cũng sẽ có một gã nào đó tự nguyện. Luôn luôn là thế. Việc đó quá dễ dàng. Có một vài gã sẽ làm bất cứ điều gì nếu họ nghĩ điều đó sẽ dẫn đến việc quan hệ.

Ả lượm bộ đồ lót trên sàn và mặc vào. Đàn ông thật đáng khinh.

Quinn ngồi thẳng dậy và mọi thứ bên trong anh trở nên im lặng. Anh nhìn chằm chằm vào màn hình và con trỏ đang nhấp nháy. Sau đó anh ngả đầu ra sau và nhắm mắt lại.

“Chó chết” anh thì thầm trong căn phòng trống.

CHƯƠNG VIII

Hugsnkisses: Tìm kiếm đôi môi nóng bỏng …

Lucy đứng đằng sau bục giảng đặc trong phòng cộng đồng của tiệm sách Barnes and Nonle và lật sang trang ghi chú tiếp theo mà cô đã chuẩn bị cho buổi họp mặt của Hội Phụ nữ Trinh thám. Cynthia Pool, nhân viên của Barnes and Noble và thành viên của Hội Phụ nữ Trinh thám, đưa cho Lucy một ly café đá mà cô gọi lúc sớm.

"Cám ơn", Lucy nói và uống một ngụm.

"Tôi hy vọng nó không quá đậm. Tôi bảo họ cho gấp ba lần, nhưng tôi nghĩ có thể họ đã cho quá nhiều."

Lucy nhìn vào đôi mắt màu xanh lá cây nhạt của Cynthia và mỉm cười. Cô không biết nhiều về Cynthia, chỉ biết rằng người phụ nữ này khá kiểu cách. "Nó rất ngon."

Lucy quyết định mặc áo quần màu sáng và vui vẻ cho buổi nói chuyện. Cô mặc áo len đan mũi quấn thừng màu quả quýt, váy da màu đen, bít tất đen dài, và đôi giày ống có hoa văn dài cao ngang bắp chân. Cô làm quăn tóc, sau đó túm lại thành kiểu tóc đuôi ngựa. Ánh nắng chiều nhẹ nhàng chiếu qua các cửa sổ bên trái cô thành các hình chữ nhật dài trên tấm thảm.

Ngoại trừ một vài khuôn mặt mới, cô đã gặp tất cả phụ nữ này trước đó. Cô có mối quan hệ khá tốt với họ, và cô biết được rằng họ thực sự là một hỗn hợp gồm những người viết văn nghiêm túc và những người học đòi. Tính cách của họ sắp xếp từ những người bình thường trên trái đất đến những người cực kỳ kỳ quái, nhưng tất cả đều có một điểm chung: Họ thích đọc tiểu thuyết trinh tham. Họ biết rõ nhiều điều về thể loại này và có những cuộc nói chuyện rất thú vị về mọi khía cạnh của nó.

Trong một giờ, Lucy nói về tầm quan tran trọng của việc đan kết một cốt truyện tốt và có thể tin được, sau đó cô dành toàn bộ thời gian còn lại cho các câu hỏi. Ngồi ở hàng đầu, một người phụ nữ mà cô không nhận ra giơ tay lên. Lucy uống một ngụm café và chỉ tay về người phụ nữ đó.

Bà ấy đứng lên, xem ghi chép của mình, sau đó hỏi, "Cô lấy ý tưởng từ đâu?"

Lucy lầm bầm trong họng và hạ tách café xuống. Đây là câu hỏi thường xuyên được đặt ra, và là câu hỏi mà không bao giờ cô trả lời đúng sự thật. “Tôi không biết,” cô trả lời một cách khéo léo nhất. “Một mẩu của cuộc hội thoại xuất hiện trong đầu tôi, hoặc tôi chợt nảy ra một câu chuyện nào đó. Và tôi biết rằng đó chính là cuốn sách tiếp theo của tôi. Tôi phải đoán xem điều đó có nghĩa là gì, nhưng tôi không bao giờ biết được nó từ đâu đến. Tôi chỉ cám ơn Chúa vì đã mang nó đến. Một ngày nào đó nếu nó không xuất hiện nữa, tôi sẽ gặp phải rắc rối lớn.”

Kế đến cô chỉ một người phụ nữ già, cô nhận ra là bà ấy đã có mặt trong các cuộc gặp mặt trước. “Vâng,” người phụ nữ già bắt đầu nói khi đứng lên. “Cô có người đại diện không? Và cô có thể giới thiệu cho tôi một người không?”

Được rồi. Đây là câu hỏi rất dễ. “Đúng, tôi có người đại diện, và tôi sẽ giới thiệu cho bà.”

Một người phụ nữ thứ ba đứng lên. “Trong lúc nói chuyện, cô đề cập đến việc sử dụng cách đánh lạc hướng câu chuyện hay các đầu mối giả là rất quan trọng vì nó giúp cho độc giả đoán biết tình tiết của câu chuyện. Trong cuốn sách tôi đang viết, tình tiết là một trong số những người dân thành phố giết một con chó. Mọi người trong thành phố sau đó cho rằng anh ta phải là thủ phạm, và đọc giả cũng được cho là sẽ tin như vậy. Nhưng thật ra anh ta không làm điều đó. Liệu cô có cho đó là một cách đánh lạc hướng tốt không?”

Lucy nuốt xuống. Người phụ nữ đó rất thành thật và mong chờ một câu trả lời nghiêm túc. “Ồ, tôi không chắc mình có thể trả lời câu hỏi này cho bà nếu không đọc truyện và biết về bối cảnh mà chú chó bị giết hoặc tư tưởng của người dân thành phố. Nhưng tôi sẽ nói rằng bà là một nhà văn. Và nếu bà cảm thấy nó thích hợp thì tôi tin chắc rằng sẽ như thế.” Câu trả lời đó dường như thuyết phục được người phụ nữ đó, và bà ta ngồi xuống.

Người phụ nữ tiếp theo đứng lên là Jan Bright, chủ tịch Hội Phụ nữ Trinh thám và cũng là một nhân viên của Barnes and Noble. “Khi nói chuyện với chúng tôi năm ngoái, cô có đề cập rằng ý tưởng tiếp theo cho cuốn sách mới của cô là việc chết ngạt khi quan hệ và hẹn hò trực tuyến. Đó có phải là ý tưởng cho cuốn sách cô đang viết không?”

Lucy không thể nhớ được mình đã nói về cuốn sách tại một buổi họp mặt các nhà văn, nhưng hiển nhiên cô biết mình phải nói gì. “Đúng vậy, đó

là cuốn sách hiện tôi đang viết."

"Cô có thể nói cho chúng tôi nó tiến triển như thế nào không?"

Hừm. Làm sao bạn có thể miêu tả sự vật lộn giữa các trạng thái phởn phơ thuyết phục của cảm hứng bị kẹp chặt và suy nghĩ muốn đâm đầu bạn vào tường nhỉ? "Tốt." Cô mỉm cười và đưa tách café lên. "Tôi đã giết chết ba người đàn ông, và tôi sắp giết người thứ tư."

Những người tham dự cười vui vẻ khi nghe điều đó. Ánh nhìn của Lucy ngước lên từ nhóm phụ nữ ngồi trước mặt cô hướng về phía cửa hàng ở phía sau. Như nam châm, ánh nhìn của cô lập tức tập trung vào một người đàn ông cao lớn đang dựa hông vào giá sách "yêu thích của địa phương" một vài feet phía sau hàng ghế cuối cùng. Anh có mái tóc đen, và, như lần đầu tiên cô gặp anh, anh trói chặt cô với ánh nhìn màu nâu mãnh liệt. Anh mặc một chiếc áo thun tay dài màu đen hiệu Moosejaw đóng thùng trong chiếc quần jean. Một góc miệng của anh nhếch lên, và tim cô bóp chặt và căng ra cùng lúc. Quinn là người cuối cùng cô mong đợi có mặt ở buổi nói chuyện của Hội Phụ nữ Trinh thám – mặc dầu nói chính xác là anh không đứng quá gần để được xem là đang ở trong cuộc gặp mặt.

Lucy cắn môi để tiếp tục mỉm cười và trả lời câu tiếp theo.

"Cô kiếm được bao nhiêu tiền?" một người nào đó cô không nhận ra hỏi.

"Đủ để sống, nhưng không đủ nhiều như tôi đáng được." Cô không muốn đoán bất cứ điều gì về sự xuất hiện của Quinn. Đêm trước đó, khi cô nói cho anh biết rằng cô không phải là một y tá, anh dường như chấp nhận điều đó khá tốt. Nhưng trong suốt lúc ăn pizza anh lại trở nên xa cách. Không có bất cứ điều gì xảy ra. Anh không nói hoặc làm bất cứ điều gì, nhưng cô cảm thấy anh như muốn rút lui. Cô tự hỏi liệu việc nêu ra vấn đề cái chết của anh là một sai lầm. Cô tự hỏi liệu, lúc ở trong phòng tắm, anh đã suy nghĩ lại về mối quan hệ với cô.

"Khi nào cuốn sách về kẻ-giết-người-trên-mạng được phát hành?"

"Có thể trong năm tới."

Câu hỏi tiếp theo. "Cô có thể cho chúng tôi biết tên bốn cuốn sách trong đó việc sử dung cách đánh lạc hướng câu chuyện hay các đầu mối giả khiến cho các độc giả phóng đoán mãi cho đến tận các trang cuối cùng

không?

Cái gì? Cô lại quay về thời đại học ư? Thực tế đi nào. Ngay cả khi cô không bị mất trí bởi người đàn ông liều lĩnh, khó chịu và cực kỳ đẹp trai đang nhìn chòng chọc vào cô, cô cũng khó khăn với câu hỏi đó. Cô nhún vai và kể tên bốn cuốn sách của cô.

"Chúng ta còn thời gian cho một câu hỏi nữa." Jan thông báo.

Một người phụ nữ với mái tóc trắng và cặp mắt kính lớn màu nâu đứng lên, và Lucy làu bàu trong bụng. Tên người phụ nữ này là Betty. Và khi bà ấy đứng lên, cả nhóm đều kêu than đau đớn.

"Tôi đang viết một cuốn sách và bối cảnh diễn ra ở môt bệnh xá," Betty bắt đầu, mặc dù Lucy biết rõ về cuốn sách của Betty. Betty đã viết và nói về cùng một bối cảnh ở cùng một cuốn sách trong nhiều năm. "Nếu tôi muốn giết chết một người đàn ông lớn tuổi, như người cha chín mươi tuổi của tôi, cách tốt nhất để tôi làm điều đó là gì? Tôi đã gọi cho chương trình Hãy hỏi Y tá, nhưng họ dường như chẳng giúp ích được gì."

Bà ta đã gọi cho chương trình Hãy hỏi Y tá để nhờ giúp đỡ cho việc nghiên cứu ư? Như họ không có điều gì tốt hơn để làm ư? "Tôi không chắc. Có thể nếu ông ta đang uống thuốc trợ tim, bà có thể cho ông ấy dùng thuốc quá liều." Lucy sắp xếp lại giấy tờ, sau đó cho chúng vào file tài liệu có thể gấp lại. Trong đó có sáu chương trong cuốn sách của Lucy mà Maddie đã trả lại khi họ gặp nhau trong buổi ăn trưa. Cô mong được đọc các ghi chú của Maddie. Lucy đặt file tài liệu bên cạnh cặp da và hy vọng Betty sẽ biết được ám hiệu.

Bà ta không quan tâm đến điều đó. "Tôi nghĩ làm ông ấy ngạt thở với một cái gối có thể tốt hơn chăng?"

"Việc làm nghẹt thở sẽ tốt hơn nếu bà muốn sử dụng một cái gì đó khó bị phát hiện. Việc khám nghiệm tử thi không thể chứng minh được việc ngạt thở," cô giải thích. "Có thể xuất hiện các vết thâm tím hoặc vết trầy nếu nạn nhân chống cự. Nhưng với cái chết gây ra do co thắt ống thông khí, nhân viên pháp y phải dựa vào bằng chứng có trên cơ thể từ hiện trường để hỗ trợ cho việc chuẩn đoán."

"Hừm?"

"Nếu bà muốn kẻ giết người bị bắt, hãy để hắn ta hay ả ta để lại một

vật gì đó tại hiện trường." Cô mỉm cười. "Xin cảm ơn các quý bà đã mời tôi đến đây hôm nay. Như mọi khi, rất vui được nói chuyện với các vị lần nữa.

Cô cầm chiếc cặp da và bắt tay một vài người. Khi cô từ từ đi đến phía Quinn đang đứng, cô trò chuyện với một vài người luôn nhiệt tình tham dự các buổi ký tặng của cô.

Sau khi Quinn rời khỏi nhà cô đêm trước nữa, một phần trong cô tự hỏi cô có còn gặp lại anh lần nữa không. Khi anh rời đi, thay vì nắm lấy cô và gắn chặt môi vào cô như họ từng làm một vài lần trước đây lúc ở bên nhau, anh chỉ hôn vào trán cô. Có điều gì đó không ổn, nhưng anh đã gọi cho cô vào chiều hôm qua và mời cô qua nhà anh ăn tối. Cô rất ngượng khi phải thừa nhận rằng, ngay cả với chính bản thân cô, cô cảm thấy hạnh phúc biết bao khi nghe giọng nói của anh. Dĩ nhiên cô đồng ý, nhưng chẳng phải còn vài tiếng nữa mới đến buổi tối sao.

"Anh làm gì ở đây vậy?" cô hỏi khi bước đến trước mặt anh.

Anh bước khỏi giá sách. "Em nói với anh rằng em sẽ nói chuyện với các quý bà đó hôm nay và anh muốn đến nghe thử."

Cô nhìn xuống chiếc cặp da để anh không nhìn thấy nụ cười nở trên môi cô. "Thật đáng yêu."

Anh tặc lưỡi, và cô ngẩng đầu lên. "Chưa có ai gọi anh là đáng yêu cả."

"Thế họ gọi anh là gì?"

Anh nhìn chằm chằm vào đằng sau cô một vài giây, sau đó quàng tay qua vai cô. "Điều mà anh không thể lặp lại ở nơi công cộng." Họ cùng nhau đi qua nhóm Hội Phụ nữ lông công đang sắp hàng ở quầy thu tiền. "Anh nghĩ em sẽ đến nhà anh sớm hơn."

"Sớm hơn là khi nào?"

"Ngay bây giờ?"

Cô thật sự cần làm việc, vì sợ rằng mình sẽ có nhiều việc phải làm tối nay. "Em phải về nhà để thay đồ."

Quinn mở cửa cho cô. "Đừng thay. Anh thích chiếc váy của em."

“Không, em vẫn phải về nhà. Em cần làm món tráng miệng.”

“Vậy sao?” Họ cùng nhau đi qua vỉa hè đến bên lề đường. “Thế em sẽ làm món gì?”

Món bánh lem soô-cô-la mà cô lo lắng có thể quá sớm cho mối quan hệ này. Nó chưa bao giờ được dành để làm quá sớm. Nó sẽ tạo ra một tiền lệ xấu. “Một cái gì đó mềm mại.”

“Em được bọc trong chiếc váy đó là món mềm mại rồi.” Anh luồn tay vào bên dưới bím tóc đuôi ngựa của cô và cuối thấp người xuống hôn vào môi cô. “Gặp em trong vài giờ tới nhé.”

“Ừm, gặp lại anh sau.” Cô nhìn anh di chuyển qua bãi đỗ xe đến chiếc xe jeep của anh. Ánh mắt cô nhìn từ phía sau lưng đến đôi mông căng tròn của anh trong chiếc quần jean. Anh đã lái xe xuyên qua thành phố chỉ để nghe cô nói chuyện với một nhóm phụ nữ thích viết truyện trinh thám. Đó là một điều cực kỳ ngọt ngào không thể tin nổi. Cô cảm thấy một sự tê buốt nhẹ ở trái tim mình.

Cô cho tay vào bên trong túi da và lấy ra cặp kính mát. Cô trượt cặp mắt kính lên gờ mũi, sau đó quay lại nhìn vào bên trong tiệm sách Barnes and Noble. Jan Bright và một vài phụ nữ khác đang đứng bên trong nhìn cô và Quinn. Lucy vẫy tay chào tạm biệt trước khi bước lên lề đuờng và đi thẳng đến xe mình. Mong chờ đến buổi tối với người đàn ông dường như quá tốt để trở nên thật. Một người đàn ông khiến trái tim bóp chặt trong lồng ngực.

Một người đàn ông, nếu cô không cẩn thận, có thể khiến cô phải lòng anh.

Quinn nhìn Lucy đưa nĩa lên môi và đưa miếng bánh kem socola vào miệng cô. Cô liếm lớp kem ở khoé môi và mỉm cười ngọt ngào. Kiểu nụ cười mà một người phụ nữ ban cho người đan ông sau khi anh ta đã thoả mãn cô trên giường. “Ừm,” cô nói, giọng nói cô trầm cà mềm mại như món bánh. Đôi mắt màu xanh đậm của cô ánh lên niềm yêu thích. “Nó thật tuyệt.” Với mái tóc uốn quăn nhẹ cột cao, cô trông thật quyến rũ. Quá tệ nếu cô là một kẻ giết người hàng loạt.

“Anh ăn một miếng đi,” cô giục.

Chết ngạt không bao giờ đầu độc các nạn nhân của mình. Chưa bao giờ. Quinn không muốn mình trở thành người đầu tiên. Anh đợi cho đến khi cô cắn thêm một miếng nữa trước khi anh cầm nĩa và xắn một miếng. Nó trên cả tuyệt vời. Món bánh quá ngon đến nỗi anh đã nghiêng người qua bàn và hôn cô, mặc cho cô có là kẻ giết người hay không. Anh có ý định muốn lùi lại. Nhưng môi cô đang bám dính vào môi anh, nó có vị của một loại socola thượng hạng và một người phụ nữ cuồng nhiệt. Bất chấp những gì hiện anh biết được về cô, nhịp đập âm ỉ của dục vọng đang diễn ra bên dưới anh. Anh không muốn cảm nhận bất cứ điều gì về cô. Không gì cả, Sự giận dữ hoà trộn với thèm khát khi anh dứt môi mình ra khỏi môi cô.

"Có điều gì không ổn ư?" cô hỏi.

Anh nhẹ nhàng mỉm cười với cô. "Không đâu." Anh biết cách chơi đúng luật. Làm cho mọi người nghĩ anh là một người không phải là anh.Anh luôn vui khi bắt những gã xấu. Lần này, anh chẳng có lấy một chút nào gọi là vui vẻ cả. "Không gì ngọt ngào hơn em," anh nói và ngồi lui lại vào ghế mình.

Cô ăn thêm một miếng nữa, và anh nhìn cô một cách chăm chú. Anh nhìn đôi môi cô khép lại phía trên cán nĩa và đôi mắt cô trở nên mơ màng như lúc cô đang đạt đến khoái cảm. Nếu anh không tận mắt nhìn thấy cuốn sách mà cô đang viết, anh sẽ không nghĩ rằng người phụ nữ đang ngồi trước mặt mình, người đang ăn bánh như lúc cô đạt khoái cảm, có khả năng giết chết bất cứ ai. Điều đó đã không xảy ra cho đến khi anh nhìn thấy bằng chứng. Anh nhận ra mình đã thực sự không tin cô lại là *Chết ngạt*. Bây giờ, anh không thể nào chối bỏ được điều đó. Cô đã viết những điều mà chỉ có *Chết ngạt* biết. Còng tay. Chiếc túi bằng polyethylene phủ quanh đầu nạn nhân. Vị trí của các xác chết. Không còn chỗ cho sự chối bỏ. Và mọi điều cô đã nói tại buổi gặp mặt cách đây vài tiếng đưa ra ý nghĩa mới.

Trước đêm cô đến, anh đã đặt hai khung hình có ảnh của Anita kế bên chiếc đồng hồ trong phòng khách vì cô có màu tóc đỏ như "người vợ Millie đã chết" của anh. Những người trang trí đã biến căn nhà anh thành căn nhà của một người đàn ông goá vợ. Millie thực sự đang ở tại nhà mẹ anh.

Sáng hôm đó, một vài anh chàng kỹ thuật đã xuất hiện với trang thiết bị của mình. Họ lắp đặt một thiết bị giám sát âm thanh và hình ảnh chuyển động trong máy lọc khí ở nhà bếp, một ở cái đồng hồ giả trên mặt lò sưởi trong phòng khách, và một trong chiếc đồng hồ điện tử bên cạnh giường anh. Cả ngôi nhà được gắn máy nghe trộm chuyển động và âm thanh. Những nơi

duy nhất mà các camera không thể quay hoặc ghi âm được là ở cuối hành lang và trong các phòng tắm. Trên đường đối diện với nhà Quinn, Kurt và Anita đang ngồi trong chiếc Econoline, xem, lắng nghe và chờ đợi Lucy còng tay anh vào giường và giết chết anh.

“Em nghĩ các quý bà trong Hội Phụ nữ Trinh thám cho rằng anh thật dễ thương,” cô nói với nụ cười giễu. “Khi anh rời đi, họ đứng nhìn anh qua các cửa sổ.”

Quinn nghi ngờ việc các quý bà đó nghĩ rằng anh dễ thương. Phần nhiều là một số người trong số họ đang tự hỏi Lucy làm cái quái gì với anh chàng cảnh sát. Anh nhận ra hai trong số họ. Và trước khi họ có thể đi về phía anh, anh đã đẩy Lucy đi ra khỏi tiệm sách.

Cô liếm phía sau cái nĩa với đầu lưỡi và anh cảm thấy nó ở giữa chân anh. “Đôi khi socola còn tuyệt hơn cả sex,” cô nói.

“Ánh nắng của anh, không có gì tốt hơn sex cả.”

Cô đặt cái nĩa vào đĩa của mình và đẩy nó sang một bên. “Em đoán điều đó còn phụ thuộc vào cơ sở của sự so sánh.”

Lucy Rothchild là *Chết ngạt*. Điều khiến anh tức giận nhất chính là việc cô có thể khiến anh mong muốn cô. Anh đứng bậy dậy khỏi ghế và đưa tay ra phía cô. “Đến đây nào,” anh nói và ôm lấy cô. Đây là thời điểm để hâm nóng ngọn lửa. Thêm một ít áp lực. Khởi động nút căng thẳng của cô. Đã một vài tuần kể từ khi vụ án mạng cuối cùng xảy ra. Cô đang có cảm giác bị ép buộc phải giết người lần nữa. Nó đang đè nặng cô như cảm giác ép buộc muốn chôn vùi chính bản thân anh vào sâu bên trong cô đang đè nặng lên anh.

“Để anh cho em một vài điều gì đó ngon để so sánh nhé.” Anh hạ môi mình xuống và cho cô một nụ hôn với sự cần thiết và khao khát nản lòng. Anh sẽ cho đi mọi thứ nếu anh có thể nói với chính mình rằng đây chỉ là diễn. Nhưng sự đau nhức bên dưới của anh gọi anh là kẻ nói dối. Anh di chuyển lưỡi mình trong miệng cô, và tay anh lướt nhẹ nhàng lên xuống từ lưng đến mông cô. Qua sự mát lạnh của chiếc váy da, anh cảm thấy lòng bàn tay mình căng đầy và kéo cô sát với người anh hơn. Áp sát vào khung xương chậu của cô, anh để cô cảm nhận được sự cương cứng muốn nổ tung của anh. Anh hôn cô sau,nóng bỏng khi anh đưa hông mình và từ từ ấn mạnh bên dưới mình sát vào cô. Thúc ép cô đáp lại.

Anh như đang muốn bùng nổ.

Cô kéo đầu mình ra khỏi anh và hít sâu. "Em cần dùng nhà vệ sinh," cô nói, đôi mắt cô mở lớn. Đó không hẳn là phản ứng mà anh mong đợi.

Anh thả cô ra và chỉ ra đằng sau cô. Cuối hành lang. Cánh cửa thứ hai bên phải. Gót đôi giầy gỗ của cô gõ nhẹ trên sàn gỗ cứng khi cô biến mất đằng sau góc ua và đi xuống cuối hành lang. Ngay sau khi Quinn nghe tiếng cửa phòng vệ sinh đóng lại, anh đi đến phòng khách và đưa tay lấy túi xách của cô đang được đặt trên đi văng. Anh dốc ngược nó xuống , và một góc bộ sưu tập các vật linh tinh rơi ra. Phía trên là một chiếc khăn chòang cổ và một chùm chìa khóa, ba ống son môi, một hôp danh thiếp, một cuốn sổ địa chỉ, các sticker có hình chữ ký của tác giả. Anh cào cào khắp đống đồ đó, đẩy ra một chiếc ví da màu đỏ, một chai xịt cay, một còi báo động một cây bút gây tê và nắm đấm đồng. Nếu anh tìm thấy còng tay hay một chiếc túi giặt khô trong ví cô, anh có thể bắt cô ngay. Cùng với mọi thứ, nó sẽ là chứng cứ gián tiếp để đưa cho bên nguyên. Nhưng dường như cô đã mang mọi thứ cô có trừ hai vật đó.
Anh nhìn các vật khác và cau mày. Cái gì? Không lẽ cô định gây sốc cho cô bằng cây bút gậy tê đó ư? Nó sẽ không giết chết được anh, nhưng nó sẽ đau như cắt. Hay cô định dùng chai xịt cay vao anh, sau đó hạ nốc ao anh bằng nắm đấm đồng.

Ở phía cuối hành lang, có tiếng dội nước của toilet và Quinn nhét mọi thứ vào túi xách cho cô . Chắc là ở trong ngực áo. Chắc là thế. Anh sẽ lục soát đồ lót của cô.

Đó là công việc. Chó chết thật.

Lucy rửa tay, sau đó lau khô bằng chiếc khăn lông màu xanh sẫm mắc trên chậu rửa mặt. Có điều khác lạ với Quinn tối hôm nay. Một vài ngày trước, anh nói rằng anh muốn mọi việc tiến triển thật chậm. Rằng anh muốn nhiều hơn là tình dục. Hồi sớm khi nướng thịt và khi họ cùng ăn tối, anh giữ cho câu chuyện của họ thật nhẹ nhàng. Nhưng dường như thư giãn và thoải mái trong chiếc áo sơ mi trắng và quần jean xanh. Anh giải trí cho cô với những câu chuyện khôi hài nhất về tất cả các cô cháu gái của anh. Và họ nói về phần mới nhất của chương trình Cold Case Files - sau đó là một bất ngờ. Anh tấn công cô với nụ hôn đó, và trong đầu cô cảm thấy mình như bị đánh gục. Từ không thành có, anh biến từ Ông Thân Thiện thành Ông Thực Thi

Nhiệm Vụ. Nhiệm vụ đó chính là lột trần cô ra. Cô ấn lòng bàn tay mát lạnh vào gò má đang đỏ ửng và nhìn vào trong gương. Cô lo lắng về anh. Thậm chí còn nhiều hơn những gì cô thú nhận với mình, nhưng còn quá sớm cho mối quan hệ giữa cô với Quinn. Cho dù nó có cám dỗ đến thế nào đi chăng nữa. Và cô đã bị cám dỗ. Cô buông hai tay ra và mở cửa Không còn do dự về điều đó nữa.

Cô thấy Quinn đang đứng ở giữa phòng khách nhìn chằm chằm vào phía lò sưởi chưa được đốt lên. Anh ngước nhìn lên. Ánh mắt đen láy đó nhìn theo cô khi cô bước ngang qua phòng đến bên bệ lò sưởi, khao khát dâng đầy trong cô. Nỗi sợ hãi đang gặm nhấm cô. Có lẽ cô nên rời khỏi đây. Nắm lấy túi xách và chạy nhanh trước khi cô làm điều gì đó ngu ngốc. Như việc quên đi một điều rằng cô đã không quan hệ với bất cứ chàng trai nào sau khi biết họ ít hơn một tuần. Cho dù anh ta có làm cô rung động đến như thế nào. Cho dù cô đang yêu anh nửa chừng, một cách buồn cười nó vẫn như thế. “Ai vậy anh?” cô hỏi khi cô cầm khung hình lên.

“Millie.”

Cô nhìn kỹ tấm ảnh có người phụ nữa mà anh đã kết hôn. Mái tóc đỏ uốn quăn bao bọc khuôn mặt và đôi mắt xanh lục lớn sau cặp mắt kính màu nâu. Millie là một người phụ nữ xinh đẹp và khỏe mạnh. Mẫu người chạy-mười-dặm-và-leo-núi. Bấy cứ những gì Lucy nghĩ về vợ anh đều không đúng.
Quinn đi đến phía sau và đặt tay mình lên vai cô. “Bức hình này được chụp cách đây một năm trước khi cô ấy mất,” anh cho cô biết.

“Lúc này cô ấy bao nhiêu tuổi?”

Anh ngừng một lát lâu sau đó kề sát vào tai cô và nói ”Bằng tuổi với anh!”

Lucy đặt tấm hình xuống bế mặt lò sưởi: ”Cô ấy trông rất trẻ.”

“Ừ, cô ấy ghét điều đó.”

“Quinn?”

“Hhm.”

“ Em nghĩ … Em không nghĩ rằng … ” Cô nhìn vào hình ảnh phản chiếu của anh trong tấm gương phía trước “Em không nghĩ rằng chúng ta

nên quan hệ."

Ánh nhìn từ đôi mắt đen láy của anh chiếu thẳng vào cô. "Em không muốn làm bất cứ điều gì mà anh không thấy thoải mái." Tay anh di chuyển xuống cánh tay và ngừng lại ở eo cô. "Em nói cho anh khi nào thì ngừng nhé." Từ từ anh trược lòng bàn tay hướng đến vùng bụng cô và kéo cô lùi lại tỳ vào ngực mình. " Em không thoải mái khi anh hôn ở đây sao?" Anh nghiêng đầu lại và đặt miệng vào một bên cổ cô. Cô nhìn anh lướt môi mình khắp da cô, và các sợi tóc phía sau cổ cô dựng đứng cả lên. Cô lắc đầu.
"Thật tuyệt. Anh thích hôn em ở đây. Da của em mềm và tóc em thơm mùi như mùi các loại hoa và trông như mặt trời."

Anh móc hai ngón tay cái vào trong cạp váy và trược nó xuống. Phần sau hai ngón tay cái chậm nhẹ vào đôi bít tất dài màu đen của cô.

Cô nghiêng đầu sang phải và anh mở cái miệng nóng bỏng, ẩm ướt của chính mình và chạm vào làn da ở cổ cô. Sức nóng sau nụ hôn truyền ra đi xa hơn, ngang qua bờ vai và hướng tới ngực cô. Tim cô đập mạnh và căng lên, ngực cô trở nên nặng hơn. Cô tựa sát vào vòng tay ấm áp, dỗ dành của anh và hít sâu. Mùi trên người anh, mùi nước hoa có mùi xả. Quinn chiếm đầy trong đầu cô . Ánh mắt anh gắn chặt với ánh mắt cô. Anh trượt ngón tay mình lên dưới gờ của chiếc áo len màu đen của cô."

Mi mắt căng thẳng của anh hạ thấp xuống. Không còn nghi ngờ gì nữa, sự khao khát đang cháy trong mắt anh. Không nghi ngờ gì khi "bé cưng" cất tiếng ép chặt vào cô từ đằng sau. Anh trượt bàn tay to lớn bên dưới áo len và những ngón tay đang xòe ra hai bên vùng bụng phẳng của cô. Cô sẽ ngăn anh lại. Sớm thôi. Nhưng không phải khi nó đang quá tuyệt như thế này. Khi mọi thứ về anh, ánh mắt, sự tiếp xúc, mùi da anh khiến cô muốn chìm vào bên trong anh và ở đó trong một lát. Cảm giác của cô về anh dường như đang bùng nổ vượt khỏi sự kiểm soát. Không thể cưỡng lại được như chính Quinn, và cô cảm thấy mình như đang trong cuộc nhảy rơi tự do. Một sự sa ngả và nóng bỏng với Quinn McIntyre, và dường như cô không thể làm được gì về điều đó.

Các ngón tay cái của anh lướt nhẹ ở làn da bên dưới chiếc áo nịt ngực, những cái lướt lui tới lười biếng khiến cô như đang điên lên trước khi chuyển động trên bầu ngực và ấn mạnh vào đầu vú căng cứng. Cô không thể thở và biết rằng nếu muốn anh ngừng lại, cô phải làm ngay bây giờ. Cô mở miệng, và anh se se đầu vú cô với các ngón tay cái của mình. Cô sẽ nói với anh ngay thôi. Một cơn nhói đau xuất hiện ở giữa hai bắp đùi của cô và theo

bản năng cô siết chặt hai chân mình lại với nhau. Mi mắt cô nhắm chặt lại khi hai bàn tay anh trượt lên bao phủ toàn bộ bầu ngực cô.

"Đầu vú em căng cứng," anh thì thầm vào một bên cổ cô "như một người phụ nữ đang muốn làm tình."

Cô nhìn anh trong gương. Anh cũng đang đáp lại cái nhìn đó với một nỗi khao không che giấu trong ánh mắt đó. Anh mới đích thật giống như một người đàn ông đang muốn được làm tình. Lucy quay lại, vòng hai tay mình quanh cổ anh. Hai tay anh lướt xuống lưng cô, và ngực cô đập mạnh vào ngực anh. Cô rướn người lên hôn anh một cách say đắm. Những ngón tay anh trượt vào bên dưới cạp chiếc váy và anh ấn mạnh lòng bàn tay ấm áp vào thắt lưng cô, giữ cô áp chặt vào "bé cưng". Tay còn lại di chuyển lên xuống xương sống của cô và nụ hôn trở nên nóng bỏng hơn, biến thành một cuộc rượt đuổi điên cuồng. Một sự tiến tới và rút lui tài tình của hai chiếc lưỡi và hai cái miệng nóng bỏng.

Các ngón tay của anh tiếp tục lên xuống xương sống cô. Sự va chạm của anh nhẹ nhàng tựa như lông khiến cô rùng mình rên rỉ sâu trong họng. Sự thèm khát, nóng bỏng và dịu dàng, chảy dồn vào huyết quản cô trộn lẫn mọi thứ vào nhau và đảo lộn tất cả những cảm xúc sâu thẳm trong tâm hồn cô. Một chút bình tĩnh còn sót lại của cô biến mất khi Quinn cọ sát vào và hai bàn tay anh trượt khắp người cô, chạm tay vào mọi nơi tạo nên sự khích thích và xóa đi mọi kiểm soát. Mọi thứ trở nên nóng bỏng và choáng váng hơn. Bằng cách nào đó chiếc áo len của cô được lột bỏ. Trước khi cô nhận ra nó xảy ra như thế nào, nó đã nằm trên sàn bên cạnh chân cô. Quinn bước lùi lại ánh mắt anh chuyển từ mặt cô xuống đến cổ và vai cô đến ngực cô.

Hơi thở nghẹn lại ngang ngực như thể anh vừa mới chạy bộ trong mười dặm. Lucy nhận ra cảm giác đó.

"Anh thích phụ nữ trong những bộ đồ ren," anh thì thào và chạm những ngón tay vào viền ren trên chiếc áo ngực của cô. "Em thật xinh đẹp, em khiến anh như muốn quên đi."

Cô liếm môi mình và cố gắng kiểm soát hơi thở của mình trước khi bất tỉnh. "Quên đi điều gì?"

Anh ngước lên nhìn cô, và hướng ánh nhìn của mình vào núm vú đang tạo thành hai viên sỏi có thể thấy được bên trong chiếc áo ngực trắng của cô "Rằng anh nên thưởng thức nó từ từ. Rằng anh không muốn làm nó mất

hứng bằng cách vội vàng trong mọi công việc,” anh trả lời cùng lúc anh ấn mạnh hai lòng bàn tay mình vào hai bầu vú căng tròn của cô. “Nhưng nó quá lâu,” hơi ấm từ hai lòng bàn tay anh thấm qua làn vải satanh. Và anh ép hai bầu ngực cô vào với nhau khi anh cúi khom xuống và hôn lên nó. ”Sao em trông như thế này?” anh hỏi, hơi thở ấm áp lướt qua da thịt cô ”Việc này sẽ dễ dàng hơn nếu em không quá đẹp. Nếu anh không muốn em quá nhiều đến nỗi anh không nghĩa được gì ngoài việc lột trần em ra.”

Lucy cũng hiểu được cảm giác đó. Anh nâng mặt mình lên và mang cho cô một nụ hôn khiến cô cảm nhận được một sự trống rỗng từ đầu đến lòng bàn chân. Anh đưa bàn tay đến phía sau đùi cô và nhấc bổng cô lên. Cô không chần chừ quấn chân mình quanh eo anh. Anh bế cô đi ra khỏi phòng khách, và cô nghĩ anh sẽ mang cô đến phòng ngủ.

Hai người di chuyển càng xa khi bóng tối của hành lang bao trùm lấy họ trước khi anh ghìm chặt lưng cô vào tường. Anh mở chiếc áo ngực cô ra và ép chặt cái miệng nóng bỏng và ẩm ướt của mình lên bầu vú cô. Anh mút nhẹ đầu vú cô khi hai tay anh chuyển động kéo chiếc váy lên phía eo cô. Anh trượt hai lòng bàn tay mình lên khắp đùi và sau đó đến phía xương sườn và quanh vùng thắt lưng nhỏ nhắn của cô.

Lucy lướt hai bàn tay mình lên khắp đầu anh khi anh hôn và mút bầu ngực cô như thể anh cảm thấy chưa bao giờ đủ. Anh ấn mạnh “bé cưng” đang cứng đơ vào cô qua làn vải mỏng của chiếc bít tất và quần lót của cô, làm cô gần như đạt đến đỉnh của niềm khoái lạc cho đế khi cô biết mình phải ngừng lại hoặc sẽ làm xấu hổ chính mình.

Cô trượt chân xuống khỏi eo anh và đứng lên. Anh chuyển miệng mình lên phần phía trên xương đòn của cô khi những ngón tay cô mở nút và kéo phần áo đang được bỏ vào trong quần jean của anh ra. Cô lướt hai tay vào phần săn chắc trên ngực, bụng và lưng anh. Anh thì thầm điều gì đó trong cổ. Với chiếc váy đang được đẩy lên trên ở quanh eo cô. Quinn lướt bàn tay to lớn của mình bên đùi giữa của cô và chạm nhẹ vào cô qua làn vải mỏng của chiếc quần lót và bít tất. Cô nghĩ rằng mình nghe anh nói rằng “Không có gì ở đây, chỉ có Lucy.” Điều đó không có nghĩa, vì thế cô cho rằng mình nghe nhầm. Khi có gì đáng nghi ngờ về những gì anh nói tiếp theo sau đó. Không có gì đáng phải nghị ngờ về những điều anh đã làm. Anh kéo bít tất và quần lót cô xuống và trượt ngón tay vào nơi đang ẩm ướt với sự ham muốn. “Em muốn anh, và anh muốn làm tình với em cho đến khi nào em không thể đi được trong vòng một tuần,” anh nói khi chạm vào cô. “Cho đến khi em không thể di chuyển. Không thể nghĩ. Không thể làm gì được ngòai việc rên

rỉ. Em muốn điều đó không, Lucy?”

Cô lắc lư, và đầu gối cô trở nên yếu đi và tất cả những gì cô có thể làm là thở, ”Em muốn.” Có thể trong tình huống khác, cô sẽ phản đối cách dùng từ của anh. Những lời tục tĩu không phải là từ yêu thích của cô. Cô cũng không thích những từ kích dục, nhưng ngay trong thời điểm này cô muốn những gì anh đang hứa hẹn. Việc bước đi được đánh giá cao. Cô mở nút quần jean của anh và lướt bàn tay mình vào bên trong chiếc cạp quần và bên dưới dây chun của chiếc quần lót. Anh hít sâu vào.

“Em không cần làm điều này,” anh thì thào kế bên tay cô khi anh bắt đầu trượt ngón tay vào mình cô.

“Em biết. Em muốn làm điều này.” Những ngón tay cô cuộn lại quanh chiều dài của anh .“Bé cưng” của anh căng cứng và nóng bỏng trong lòng bàn tay cô. Cô bóp nhẹ vào nó, có thể cảm nhận được đường gân. Cô lướt nhẹ ngón tay cái của mình lên đầu ”Bé cưng”.

“Lucy” anh đẩy tới với một tiếng rên lớn. ”Anh sẽ giúp em, Lucy.”

“Vâng, làm ơn” Chúa ơi, anh là một người dẻo mồm. Cô có thể giải quyết được điều đó . Cô di chuyển tay lên xuống, cảm nhận làn da mềm mại như nhung của anh được mạch máu bao phủ đang phình ra và lằn lên.

“Đúng rồi, chạm vào đó, như thế,” anh thì thào “Em sẽ không có một mình đâu. Ôi, lạy Chúa, điều này thật tuyệt. Anh sẽ giúp em. Anh sẽ cho em tất cả những gì em cần.”

Anh là tất cả những gì cô cần. Đặc biệt khi anh đang trượt một ngón tay thon dài vào bên trong cô và tiếp tục cọ sát cô với ngón tay cái của anh. Cả thế giới cô thu nhỏ lại và tập trung vào Quinn và vào những điều tuyệt vời mà bàn tay anh đang làm với cô. Da thịt cô râm ran và cô mở miệng để nói anh ngừng, nhưng đợt khoái cảm nóng bỏng đầu tiên của cô xuất hiện trước khi lời nói đó thoát khỏi họng cô. Tất cả những gì cô nói ra là, “Ôi, không!” trước khi sức mạnh từ sự khoái cảm đó làm cô ngửa đầu ra dựa vào tường và làm cho chân cô như muốn oằn xuống. Cô đưa hai tay lên vai anh để giữ cho mình khỏi ngã xuống. Tiếng tim cô đập vang lên tận tay cô khi làn hơi của khoái cảm dồn lên khắp người cô. Hết lần này đến lần khác, nó dường như tồn tại mãi mãi và dường như không đủ dài. Cô bám chặt vào Quinn để tìm đến điểm tựa cho đến khi sự rung động cuối cùng tan biến đi. Ngoài tiếng đập mạnh trong đầu và tiếng thở nặng nề vang khắp hành lang,

cô nghe được tiếng reo nhức nhối của điện thoại.

“Em xin lỗi,” Cô nói qua hơi thở cạn kiệt “Em không tính làm như vậy.”

Anh mỉm cười và cắn nhẹ vào bên cổ cô “Em được tạo ra cho điều này!” Tiếng điện thoại không ngừng reo và bắt đầu vang lên lần nữa. “Chó chết!” anh nói. Anh ngẩng đầu lên và nhìn vào Lucy qua bóng tối của hành lang. “Anh sẽ quay trở lại ngay,” anh đi vào trong phòng khách và nhấc chiếc điện thoại không dây kế bên chiếc đi văng lên. “Vâng?”

Lucy kéo quần lót và tất lên, đẩy chiếc váy xuống. Cô nhặt áo ngực trên sàn, bước thêm vài bước đến phía cuối hành lang để xem bước chân Quinn trên sàn phòng khách.

“Vì tôi đang bận.” Chiếc điện thoại đang dược kẹp giữa vai và một bên mặt anh. Hai bàn tay anh bận cài nút quần . “Cái gì?” Anh đứng yên, một tay đưa lên nắm chặt chiếc điện thoại “Các người đang đùa phải không?” Anh quay sang nhìn Lucy khi cô đứng dựa vào tường. “Hãy nói với tôi là các người đang đùa đi.”

Thật khó diễn tả được cái nhìn trên khuôn mặt anh vào lúc đó.

CHƯƠNG IX

Người hẹn hò hàng loạt: Tìm kiếm cuộc hẹn hò giết người ...

Ánh sáng đỏ, trắng, và xanh chiếu ngang bóng tối và cắt ngang các cửa sổ văn phòng và cửa chính của một quán trọ được cho thuê theo giờ cạnh đường. Trên đại lộ Chinden từng đoàn xe vẫn di chuyển, không dừng lại một giây, thậm chí không thèm liếc mắt đến hiện trường tội phạm mới nhất. Không phải vào thời điểm này trong đêm ở một phần của thành phố với đầy rẫy các quán trọ rẻ tiền và các vụ án mạng liên quan đến ma túy.

Quinn kẹp chặt phù hiệu cá nhân vào dây nịt khi anh di chuyển giữa các đội cảnh sát đang đậu tại mỗi góc của lô đất nhỏ. Anh giữ bìa kẹp hồ sơ dưới một cánh tay và chiếc túi đồ lề trong tay. Anh liếc nhìn lên tầng hai của nhà trọ, và sự khó chịu xuất hiện ở khóe miệng anh. Nơi hiện đang là cơn ác mộng của việc lấy vân tay, mẫu tóc và các chất lỏng từ cơ thể người.

"Người giám đốc phụ trách ban đêm có trong văn phòng không?" anh hỏi một vài cảnh sát tuần tra đang đứng trước tòa nhà.

"Có. Chúng tôi giữ ông ta lại trong đó đến khi anh muốn gặp ông ta."

Khi các cảnh sát tuần tra kể cho anh nghe về những gì họ biết, Quinn lấy viết và nhìn vào đồng hồ. Anh viết thời gian anh đến, địa chỉ nơi xảy ra án mạng, và tình hình thời tiết.

"Viết lại biển số cấp phép của tất cả các xe ở trong khu vực nhà trọ này và tìm thông tin về chúng."

Xe của nạn nhân ắt hẳn vẫn còn trong bãi đỗ xe và cần được thu giữ. Anh luồn qua bên dưới băng hiện trường màu vàng và đi lên cầu thang bên ngoài. Anh đi ngang qua ba cửa sổ với màn được kéo xuống và tiếp tục bước về phía các nhân viên tuần tra đang đứng bên ngoài cánh cửa đang mở của phòng ba mươi sáu.

"Có bao nhiêu phòng đang được sử dụng?" anh hỏi.

"Tối nay là thứ bảy. Tất cả đều được sử dụng"

Sẽ có một ai đó thấy hoặc nghe được điều gì đó. “Hãy chắc chắn rằng không một ai được rời khỏi đây,” anh nói và đi vào phòng. Kurt, Anita, và hai nhân viên tuần tra đứng cạnh chiếc giường với khăn trải giường có họa tiết màu nâu và xác một người đàn ông trần truồng. Dây thừng bằng nylon vàng được quấn trên thành giường và được nối với còng tay quanh cổ tay nạn nhân. Chiếc túi của tiệm giặt ủi Westco được bọc quanh đầu và được xiết chặt quanh cổ với băng keo màu xám.

Quinn lấy cặp găng tay cao su từ túi đồ lề và di chuyển đến phía đầu giường. Anh xỏ nhanh găng tay và nhìn xuống đôi mắt nâu đang nhìn chằm chằm vào anh từ bên trong chiếc túi được thắt chặt quanh mặt. Quinn nới hai ngón tay của người đàn ông, xem chúng co lại một lần nữa. Anh cho rằng cái chết xảy ra trong vòng hai giờ qua. Vào thời điểm sau khi Lucy đến nhà anh mang theo chiếc bánh kem socola.

“Cậu đã nhận dạng nạn nhân chưa?” Anh hỏi Kurt.

“Chưa. Anita và tớ mới đến.”

Quinn liếc nhìn Kurt, và ánh mắt Kurt nhìn sang hướng khác. Khi Quinn đang lột trần Lucy, Kurt đang quan sát và lắng nghe từ phía bên kia dường, thủ phạm lại đang tiến hành tội ác của mình. Họ đã thất bại. Rắc rối rồi đây, nhưng anh không muốn nghĩ về điều đó. Lucy rõ ràng không phải là *Chết ngạt*, và anh có thể xử lý điều đó sau. Ngay bây giờ, anh có công việc cần phải làm. Anh phải xử lý người đàn ông bị giết chết đang nhìn chằm chằm vào anh qua lời cảnh báo an toàn đối với trẻ em được in trên chiếc túi politen.

Hai nhân viên pháp y xuất hiện, Quinn để cho một trong số họ chụp nhanh đôi giày da hiệu Docker màu be đang nằm trên sàn bên dưới chân giường. Sau đó anh quỳ bằng một chân và lôi chiếc ví từ túi quần sau của nạn nhân. Anh mở chiếc ví ra và nhìn vào bằng lái xe của nạn nhân, Robert D. Patterson. Một người đàn ông da trắng bốn mươi sáu tuổi. Mắt và tóc có màu nâu. Cao khoảng một mét tám, nặng tám mươi mốt kg. Quinn tiếp tục quỳ xuống bằng một chân và nghiên cứu vết bẩn trên tấm thảm để tìm bằng chứng. Anh nhìn bên dưới giường, sau đó đứng dậy và kẹp chặt bằng lái xe của ông Patterson vào bìa kẹp hồ sơ. Anh kiểm tra các túi còn lại của nạn nhân và một chiếc áo jacket ni-lông nhẹ cũng được vứt trên thảm bẩn. Bên cạnh chiếc ví, anh tìm thấy một chùm chìa khóa và một hóa đơn nhà trọ được gấp lại. Anh đặt tất cả các vật tìm được vào một chiếc túi giấy và đánh dấu nó.

Khi nhân viên điều tra đang chụp ảnh từ mọi góc, nhân viên còn lại bận rộn với các chai chứa bột lấy dấu vân tay. Kurt đã ra khỏi phòng để phỏng vấn các nhân chứng tiềm năng ở tầng hai của nhà trọ. Quinn quăng đôi găng tay của mình vào lại túi và bước ra ngoài. Anh chiếu đèn pin đang mắc vào dây lưng của mình vào thùng rác ở cuối cầu thang. Nó đầy một nửa, và anh biết rằng sẽ có một thùng rác Dumpster ở đâu đó trong khu vực này. Trước khi đêm dần tan, anh sẽ phải mang ủng, ngập đầu vào đống rác. Anh bước vào văn phòng và bị tấn công bởi mùi nicotine, gà rán và dung dịch rửa tay mùi anh đào. Ngồi đằng sau quầy thu tiền lỗ chỗ là Dennis Karpowich, một gã ở vào độ tuổi chớm sáu mươi với mái tóc mỏng dính có màu của loại thuốc nhuộm tóc Grecian Formula 16. Ông ta có hàm răng sâu và vết toác của những người nghiện thuốc. Khi Quinn đưa cho ông ta xem bằng lái xe của ông Patterson, Dennis nhận ra đây là người đã trả tiền phòng trong vòng bốn giờ ở phòng ba mươi sáu.

"Ông có thấy ai đi cùng ông ta không?"

"Một người phụ nữ."

Đây là lần đầu tiên một người nào đó nhớ được một người phụ nữ đi cùng với một trong số các nạn nhân. "Cô ta trông như thế nào?" Quinn vừa viết vừa hỏi.

"Tôi chỉ trông thấy phía sau lưng cô ta thôi khi họ đi lên cầu thang. Tôi nhớ vì người đó không làm tôi chú ý như các cô gái khác."

"Các cô gái? Ý ông là gái điếm ư?" Dennis không trả lời, và Quinn ngước lên nhìn ông ta. "Tôi không phải là cảnh sát phòng chống tệ nạn. Tôi không quan tâm nếu ông cho gái điếm hoặc các anh chàng gay thuê phòng. Tôi chỉ muốn tìm người phụ nữ có thói quen bẩn thỉu giết người đàn ông mà ả ta hẹn hò."

Dennis đốt thuốc và nhả hơi ra hướng phía trần nhà. "Cô ta không giống với bất cứ cô gái nào ở đây."

"Điều gì khiến anh nghĩ vây?"

"Vì cô ta mặc một chiếc áo khoác dài trông rất đắt tiền. Len hay cái gì đó tương tự thế. Những cô gái đến đây làm việc thường không mặc đồ đẹp."

Quinn cố không cười vì điều đó. Dennis làm như thể các cô gái đó đổ bê tông hoặc sơn nhà để kiếm sống. "Màu của chiếc áo khoác?"

"Đỏ."

"Cô ta cao khoảng chừng nào?"

"Tôi không giỏi đoán những điều như thế. Tôi nghĩ cô ta cao ngang vai anh ta."

Quinn đoán ả ta cao khoảng một mét sáu. Họ sẽ dễ dàng khẳng định hơn khi nhân viêc pháp y đo đạc xác chết. "Màu tóc?"

"Cô ta đội mũ. Một chiếc mũ màu ngọc lam." Ông ta xoa tròn đầu mình, "Và nó có một trong những phần rộng lớn đi kèm."

"Nó có vành rộng ư?"

"Ừ, nhưng nó dường như rũ xuống, và một bên nó có gắn cái gì đó trông giống như một cái lông công lớn."

Quinn ngừng đặt câu hỏi để viết tất cả những gì vừa mới nghe trước khi hỏi, "Ông có nghe cô ta nói bất cứ điều gì không?"

"Không, nhưng cô ta cười."

Quinn ngẩng đầu lên. "Cười ư?"

"Đúng vậy. Dường như anh ta nói điều gì đó buồn cười lắm. Anh biết mà. Như thể anh ta đang kể chuyện hài và cô ta đánh đánh vào tay anh ta. Đùa nghịch."

Một kẻ giết người hàng loạt mỉm cười và đùa nghịch. Bây giờ mới thật sự rối rắm. "Ông còn thấy điều gì khác không?"

"Tôi không chắc lắm."

"Nếu ông nhớ bất cứ điều gì, xin hãy gọi cho tôi." Quinn đưa danh thiếp cho ông ta. "Tôi chắc sẽ còn quay lại gặp ông với các câu hỏi khác."

Khi Quinn rời khỏi văn phòng, một nhân viên tuần tra báo với anh rằng một cặp ở phòng ba mươi lăm có nghe thấy được gì đó. Ngoại trừ xác chết, phòng ba mươi sáu giống y chang phòng ba mươi lăm. Một ả gái điếm trong chiếc áo len trắng xỉn màu đang ngồi trên giường, lật lật bàn tay, đôi mắt trống rỗng, phê thuốc và buồn tẻ. Người đàn ông bên cạnh cô ta nhìn lên

với cặp mắt kính dày. Tóc anh ta được chải ép ngược ra sau và hai cánh tay đang ôm trước lồng ngực mảnh dẻ.

“Tôi có thể hút thuốc không?” người phụ nữ hỏi.

“Cứ tự nhiên.”

Quinn viết tên và thời gian họ nhận phòng tại nhà trọ. Người đàn ông đứng bật dậy và bắt đầu bước đi. “Tôi phải ra khỏi đây ngay. Tôi đang ra ngoài mua giấy vệ sinh và thức ăn cho chó. Vợ tôi
không thể biết tôi hẹn hò.”

Quinn nhìn vào gã đàn ông đó và sự lựa chọn “hẹn hò” của anh ta và chẳng cảm thấy chút gì hối tiếc cho anh ta. Vợ của gã này sẽ biết mình ăn nằm với ai vào mỗi tối. Nhưng đó không phải là việc của Quinn. Không phải trong những ngày này. “Ông sẽ rời khỏi đây khi tôi chắc ông đã nói cho tôi mọi thứ ông nghe hoặc thấy.”

“Tôi đã nói với những người cảnh sát khác. Tôi nghe được một vài tiếng đập mạnh như chiếc giường đâm sầm vào bức tường, nhưng tôi nghĩ … ai đó đang làm tình thật hoang dã.” Anh ta nhún vai. “Tôi không thấy điều gì cả.”

“Còn cô thì sao?” Quinn hỏi ả gái điếm, đang bóc bóc lớp da của mình. Rất thú vị.

“Tôi không thấy gì cả,” cô ta nói, di chuyển hàm như tất cả những con nghiện thường làm. “Họ ở đây trước chúng tôi.”

“Sao cô biết điều đó?”

“Tôi có thể nghe họ. Như ông ta vừa nói.” Cô ta rít một hơi thuốc sau đó nói thêm, “Chỉ một vài tiếng đập mạnh. Nhưng ông có thể nghe được điều đó nhiều ở đây.”

Quinn đưa cho cả hai tấm danh thiếp của mình và nói họ gọi cho anh nếu nhớ được bất cứ điều gì. Khi anh rời phòng, nhân viên pháp y xuất hiện, và họ cùng nhau đi vào hiện trường vụ án. Một nhân viên điều tra quỳ ở cửa ra vào rắc phấn đen vào thanh dọc. “Có rất nhiều dấu vân tay chồng với nhau,” anh ta phàn nàn khi Quinn lướt qua. “Phải mất hàng tháng mới có thể phân tách các dấu này.”

Quá tệ là họ không có nhiều thời gian như thế.

“Một gã tội nghiệp,” nhanh viên pháp y nói khi anh ta và Quinn đeo găng tay mới, “chỉ cố để được quan hệ mà thôi.” Người nhân viên pháp y ước lượng thời gian và nguyên nhân có thể gây ra cái chết. Quinn chụp lại đoạn dây thừng được cột chặt vào thành giường.

Một giờ sau đó, xác chết được mang đi. Quinn kể cho Kurt nghe về những gì họ có trước đây. Anh biết rằng tốt hơn hết mình nên tập trung vào người phụ nữ với chiếc mũ có gắn lông công và áo khoác màu đỏ. Những gì Kurt nói cho anh nghe sau đó khiến anh phải nghĩ lại về hướng điều tra của vụ án.

“Có rất nhiều phụ nữ đội mũ gắn lông công. Nó có liên quan đến câu lạc bộ gọi là Hội Phụ nữ Lông công.”

Quinn lấy dụng cụ đo từ chiếc túi của mình. “Hội Phụ nữ Lông công ư?” Anh nhìn về phía Kurt.
“Hội Phụ nữ Lông công là cái quái gì?”

“Ồ. Ngày nay tất cả các quý bà lớn tuổi đều tham gia vào câu lạc bộ đó. Đó là nơi họ đội những chiếc mũ lớn với màu sắc sặc sỡ.” Kurt đặt lá cờ làm dấu trên mặt thảm kế bên một chiếc nút màu đen. “Tớ nghĩ là họ có các buổi gặp mặt và những kiểu đại loại như thế.”

“Tôi biết cuốn sách về điều đó,” một nhân viên thu thập dấu vân tay trên cửa nói với họ. “Một vài phụ nữ viết một cuốn sách về những phụ nữ đội mũ có gắn lông công vì họ không cần đàn ông.”

Quinn lăn dây đo ngang căn phòng nhỏ và viết ra số đo. “Anh đã đọc cuốn sách đó à?” anh hỏi nhân viên điều tra đó.

“Không, nhưng tôi đã thấy nó ở tiệm Walden trong khu thương mại.” anh chàng đó trả lời khi đặt băng sạch lên các dấu vân tay màu đen, sau đó chuyển chúng sang thanh nhắc.

Quinn chẳng buồn chỉ ra rằng việc xem một cuốn sách hoàn toàn không giống với việc đọc nó. Thay vào đó, anh đo đạc thêm và vẽ một bản vẽ phác họa về căn phòng. Ngày mai, anh sẽ tìm kiếm thông tin về Hội Phụ nữ Lông công. Nếu có một câu lạc bộ như thế trong thành phố, anh sẽ kiểm tra nó.

“Sao lần này *Chết ngạt* lại giết người trong nhà trọ?” Kurt hỏi to khi tìm kiếm thêm các bằng chứng khác trên tấm thảm bẩn thỉu. “Tại sao lại mạo hiểm như thế?”

“Có lẽ vì đàn ông sợ hãi và không mang phụ nữ về nhà.” Quinn suy xét.

“Có thể ả ta ngày càng táo bạo hơn.”

“Chúng thường thế mà.” Quinn liếc nhìn hiện trường án mạng, sau đó nhìn đồng hồ. Anh ước chừng họ sẽ hoàn tất công việc vào thời điểm ăn sáng.

Lucy rót cho mình một tách café và vén mái tóc ướt ra sau hai tai. Cô chỉ ngủ được một chút đêm hôm trước, trằn trọc và suy nghĩ về những gì đã xảy ra ở nhà Quinn, cho đến khi cô bước ra khỏi giường và quyết định làm việc. Mặt tốt là cô đã viết thêm được mười trang. Mặt xấu là sáng nay cô quá mệt mỏi.

Cuối cùng cô cũng rơi vào giấc ngủ vào khoảng ba giờ sáng, thức dậy vào lúc tám giờ sáng. Chỉ có một điều xảy ra. Một điều rất tệ hại.

Cô đang bắt đầu yêu Quinn. Cô không biết nó xảy ra như thé nào. Ngay giây phút cô đang giải đáp các thắc mắc ở Hội Phụ nữ Trinh Thám, và sau đó cô ngẩng lên và nhìn thấy anh đang nhìn cô. Ấm áp, cô cảm thấy vậy. Và cô không thể nào quay trở lại giây phút trước đó. Cảm giác không thể quay trở lại khi cô cảm thấy bối rối về những gì cô cảm nhận được.

Cô chỉ mới biết anh hơn một tuần. Không ai yêu trong một tuần. Nó phải dài hơn. Cô không hiểu liệu mình nên cười hay nên khóc hoặc cả hai.

Lucy mang theo tách café vào phòng ngủ và mặc vội bộ quần áo lót màu hồng. Quinn đã không gọi lại cho cô sau khi anh vội vã đưa cô ra khỏi cửa. Hình ảnh cuối cùng cô nhìn thấy là tấm lưng anh khi anh nhanh chóng quay lại vào nhà. Có điều gì đó thật tồi tệ đã xảy ra. Nhưng tất cả những gì anh nói với cô là điều đó liên quan đến công việc của anh. Vậy nó sẽ tệ như thế nào? Đúng rồi, việc toilet bị tắc và các ống nước bị bể thật tệ, nhưng không liên quan đến sự sống cái chết.

Cô lấy ra một chiếc quần jean và một chiếc áo thun được phát trong các cuộc chạy marathon dành cho phụ nữ mà cô đã đăng ký nhưng vô tình ngủ cho đến khi phát súng xuất phát được bắn ra. Có thể một người nào đó

đã đột nhập vào công trình của Quinn và ăn trộm đồ nghề. Cô nghe được trên các bản tin đêm nào đó rằng việc trộm cắp ở các công trình là một vấn nạn. Mặc dầu thành thật mà nói cô không thể hiểu được sự nóng vội của Quinn. Anh không thể từ bỏ cô nhanh như thế, và điều đó làm cô lo lắng. Rất nhiều.

Cảm giác của cô quá mới. Quá sợ hãi. Quá đột ngột. Và cô không có bất cứ bằng chứng nào về việc Quinn cảm giác thế nào về cô. Ồ, chắc chắn có, đó là khoảng thời gian mà cô chắc là anh bị cô thu hút. Như khi anh nhìn, hôn hay chạm vào cô, nhưng đó không phải là tình yêu.

Lucy xỏ chân vào đôi dép lê sau đó mang theo tách café ra khỏi phòng. Đêm qua khi cô quyết định ra khỏi giường và làm việc, cô đi tìm sáu chương mà hôm qua Maddie đã trả lại. Nhưng file hồ sơ không có ở đó. Cô cho rằng mình để nó trong xe. Dù cô cảm thấy an toàn trong nhà và khu vực hàng xóm như thế nào, cô cũng không sẵn sàng cho việc đi ra ngoài gara vào lúc ba giờ sáng.

Để đôi dép lê của cô lướt qua trên nền gạch trong nhà bếp, đập mạnh vào các bậc cầu thang xi măng và vỉa hè khi cô đi ra gara. Cô tìm kiếm trong chiếc BMW và tìm ra được một thanh kẹo gôm, một cây bút, một cái cạo cửa sổ nằm bên dưới các ghế xe. Không có tập hồ sơ nào cả. Cô đi lại vào nhà, tìm số điện thoại, và gọi đến tiệm sách Barnes and Noble. Jan Bright đã không thấy nó. Nhưng cô ta nói sẽ hỏi xem các nhân viên khác và người của Hội Phụ nữ Trinh Thám.

Tiếng chuông cửa vang lên khi cô tắt điện thoại. Cô đi ngang qua phòng khách. Cô nhìn qua lỗ nhỏ trên cửa và thấy Quinn. Trái tim cô đập điên cuồng trong lồng ngực. Anh mang cặp kính râm gọng đen để tránh ánh nắng chói chang buổi sáng, và râu mọc lởm chởm ở dưới khuôn mặt anh.

Cô mở cửa khi một cơn gió mạnh thổi tung mái tóc đen của anh. “Chào buổi sáng”

Anh đang mặc cùng bộ quần áo tối hôm qua – áo sơ mi trắng và quần jean. Anh đã không ngủ, trông như một miếng giẻ nhàu nát. Nhưng không. Anh trông giống như một người cô muốn vươn tay ra và chạm vào, xoa dịu vầng trán anh và cảm giác sự xù xì của má anh trong lòng bàn tay. Anh trông giống một người mà cô muốn lột trần và kéo vào giường cô.

Phía sau mắt kính, anh nhìn cô một lúc lâu trước khi hỏi, “Anh vào nhà

được chứ?”

“Mời vào.” Cô mở rộng cửa, và anh đi ngang qua cô, mang theo hương xuân trên da anh, “Anh uống café chứ?” cô hỏi khi đóng cửa lại.

“Cám ơn” Anh tháo kính ra và nhét nó vào túi trái. Bên dưới đôi mắt nâu là quầng thâm.

“Một đêm dài ư?” Cô đi ngang qua anh, cưỡng lại việc muốn chạm vào anh.

“Ừ.” Anh gượng cười và đi theo cô vào nhà bếp. Tiếng đế đôi giày ống của anh vang lên khác thường trên nền gạch.

Lucy với tay lên tủ ly và lấy ra một cái cốc mới.“Em làm việc cho đến tận ba giờ sáng.”

Cô cảm thấy nhẹ nhõm khi không còn phải nói dối, “Đôi khi em hay làm việc muộn như vậy,” cô giải thích. Những gã bạn trai trước của cô cực kì ghét thời gian thất thường của một nhà văn. Bây giờ mọi thứ đã được tỏ rõ. Cô muốn kể hết mọi chuyện với Quinn. “Đôi lần, em làm việc trong nhiều ngày và không ngủ. Một lần, em quên cạo lông chân trong hơn một tháng. Em trông giống như một con Clydesdale.” Cô nói khi rót café và đưa cho anh. Được rồi, có lẽ cô không nên nói vế sau.

“Cám ơn.” Khóe miệng anh cong lên khi anh thổi thổi vào cốc café. “Anh xin lỗi về những gì xảy ra tối qua.” Anh nói trước khi uống một ngụm. Cô nhìn xuống đôi dép lê và chống lại những vệt đỏ đang lan nhanh lên cổ. Cô tự hỏi chính xác anh xin lỗi về phần nào trong tối qua. Rằng anh không thể kiên nhẫn được nữa? Rằng họ đã biết rõ về nhau hơn lúc ở hành lang hay rằng họ đã không kết thúc? Cô cảm thấy thực sự xin lỗi về vế sau. “Một điều gì đó đã xảy ra và chúng ta cần nói về nó.”

Được rồi, việc này có vẻ không ổn. “Được thôi.” Cô đi đến và ngồi xuống ở một chiếc bàn nhỏ trong bếp. Quinn ngồi đối diện với cô. Ánh nắng chiếu qua khắp các của sổ như đang vờn trên mái tóc đen của anh. Ánh nắng chiếu vào phía sau làm chiếc áo sơ mi trắng của anh bừng sáng hơn và làm nổi bật bờ vai rộng.

“Em còn nhớ khi em nói với anh rằng em không phải là y tá không?”

Anh vẫn còn giận về chuyện đó ư? Cô không thể hình dung được rằng

chuyện đó vẫn còn gây tranh cãi. “Vâng.”

“Anh cũng có điều cần nói với em.” Ánh mắt đen của anh chiếu thẳng vào cô., tuy mệt mỏi nhưng vẫn rất mãnh liệt như mọi khi. “Anh không phải là thợ sửa ống nước.”

Cô nghiêng người ra phía trước, “Gì chứ?”

“Anh là cảnh sát.” Anh với tay lấy cái đang được gắn một bên dây thắt lưng và đẩy nhẹ nó đến trước mặt cô. Đó là huy hiệu cảnh sát. Đúng vậy, anh là cảnh sát. Một thám tử.

Anh đã nói dối cô. “Sao anh phải nói dối?” Và tại sao anh không thú nhận điều này vào đêm cô thú nhận?

“Vì khi anh gặp em, anh đang giả vờ hẹn hò trên mạng.” Thấy cô không nói gì, anh giải thích thêm. “Anh đang đóng vai một thợ ống nước để bắt *Chết ngạt*.”

“Ai?”

“*Chết ngạt*. Đó là tên mà cảnh sát đã đặt cho người phụ nữ đang giết đàn ông khắp thành phố. Bọn anh nghĩ ả ta gặp họ trên mạng.”

Lucy uống một ngụm café và để cho thông tin được hiểu hoàn toàn. “Thế cảnh sát đang hoạt động ngầm trên mạng để bắt người phụ nữ được nói trên các bản tin ư?”

“Đúng vậy.”

Được rồi, đến lúc này thì cô đã hiểu rồi, mặc dầu nó hơi kì quái.

“Đêm qua, ả ta vừa giết xong nạn nhân thứ tư.”

“Ôi, không.”

“Khi em đang ở nhà anh, ả ta đang ở một nhà trọ trên đường Chinden và làm cho Robert D. Patterson chết ngạt. Đó là lý do tại sao anh ép em về quá nhanh như thế.”

Cái tên đó nghe rất quen. Cô dựa lui vào ghế và nghĩ về tất cả những gã đàn ông đã email cho cô trong một vài tháng qua. “Throbbinbob?”

"Em biết ông ta ư?"

"Không hẳn. Ông ta đã viết mail cho em một vài lần." Ông ta là một kẻ khó chịu, nhưng vì Chúa, ông ta không đáng phải chết như thế. "Đêm qua anh có bắt được *Chết ngạt* không?"

Anh lắc đầu và tựa vào phía sau ghế. "Không, nhưng bọn anh có một vài manh mối tốt."

"Vậy, anh là một thám tử phụ trách các vụ giết người ư?" cô nói, kiểm tra một lần nữa. Bây giờ nghĩ lại, việc là một thám tử dễ hiểu hơn việc anh là một thợ ống nước. Điều này giải thích cho ánh nhìn mãnh liệt và sự chú ý một cách chi tiết ở anh.

"Đúng vậy."

Cô đoán là cô hiểu tại sao anh nói dối. Cô không thích điều này nhưng không thể nổi điên lên. Vì nó sẽ khiến cô trở thành một kẻ đạo đức giả. Cô nhìn anh uống café và hồi tưởng lại những gì anh vừa nói với cô. Vậy, anh gặp cô khi anh đang hoạt động nội gián. Về một nghĩa nào đó thì cô cũng như vậy. Nó có thể không phải là cách tốt nhất để bắt đầu một mối quan hệ, nhưng không phải là không khắc phục được. Họ có thể cùng nhau làm lại. Có thể một lúc nào đó trong tương lai họ sẽ cười khi nhắc đến điều này. "Vậy, anh gặp em ở Starbucks để xem thử liệu em có phải là một kẻ giết người hàng loạt không ư?"

Anh nhìn thẳng vào mắt cô và gật đầu.

Được rồi, vậy cuộc gặp gỡ giữa họ đã không theo quy tắc. Nhưng mọi người gặp nhau trong các tình huống khác thường lúc nào cũng có cơ mà. Ai lại đi quan tâm đến cánh và lý do họ lại gặp nhau. "Điều đó khá buồn cười khi anh nghĩ về điều đó nhỉ?" Anh không hề cười trước câu nói của cô. "Mất bao lâu anh mới nhận ra em không phải là kẻ giết người? Một hay hai phút?"

Anh đặt cốc café xuống bàn, "Lâu hơn một hoặc hai phút."

Có điều gì đó không ổn. Có điều gì đó cô không nhận ra. Cô cảm thấy như thể cô đang nhìn vào mặt trái của một bức tranh và không thấy được những gì đằng trước. Sau đó mọt việc thay dổi và trở nên rõ ràng. "Đợi đã." Cô đưa tay như một cảnh sát giao thông. "Anh đã nghĩ em có thể là *Chết ngạt*?"

"Đúng vậy."

Ôi, Chúa ơi. Anh chàng mà cô phải lòng đã nghĩ rằng cô có thể là một kẻ giết người hàng loạt.

"Nhưng anh đã nghĩ ngay rằng điều đó thật buồn cười. Đúng không?"

Anh từ từ lắc đầu. "Không phải ngay lập tức."

"Không phải ngay lập tức ư? Làm thế nào mà anh có thể nghĩ em là một kẻ giết người hàng loạt được nhỉ? Trông em giống như vậy sao?" Trước khi anh có thể trả lời, cô nói, "Không, em không giết người."

Anh thở dài, và đưa tay lên mát xa sau gáy. "Em và anh đều biết rõ rằng những kẻ giết người hàng loạt đều trông giống với bất cứ ai trong số chúng ta mà."

"Vâng, nhưng anh là một thám tử giàu kinh nghiệm. Anh phải có bản năng về những điều đó chứ? Kiểu như cảm giác của một cảnh sát. Đáng lẽ anh phải – Đợi đã. Mất bao lâu anh mới nhận ra em không phải là một kẻ giết người hàng loạt?" Anh chỉ biết nhìn vào cô, và cô phải lập lại câu hỏi của mình. "Mất bao lâu?"

"Lucy, em phải hiểu…"

"Bao lâu, Quinn?" cô cắt ngang lời anh.

Anh thả tay mình xuống hai bên hông. "Đêm hôm qua."

Cô cảm thấy sốc, lông mày cô nhướn lên. "Trước hay sau?..." Sự im lặng của anh là câu trả lời cho cô, và đầu cô quay tròn. Cô nghe chính mình lắp bắp như một con ngốc, nhưng cô không thể ngừng lại. "Anh… em… tôi… cái… quái gì?" Cô ngừng lại để thở và để bình tĩnh lại, và khi cô có thể nói, cô nhìn thẳng vào anh và hỏi, "Anh đang đùa em phải không?" Không hẳn là một câu hỏi thông minh, nhưng là một cách vượt qua sự lắp bắp. "Đừng có nói với em là trong suốt thời gian chúng ta hẹn hò, anh vẫn luôn nghĩ rằng em là một kẻ giết người hàng loạt? Cho đến tối hôm qua?"

"Không, anh không đùa với em. Và đúng cho câu hỏi thứ hai và thứ ba."

Những gì anh nói đánh mạnh vào đầu cô. "Và anh đã cởi áo em ra

và… và… và… ” Cô cố bình tĩnh lại khi các ý nghĩ cứ quay tròn trong đầu cô. “Anh muốn làm tình với em ngay cả khi anh nghĩ em sẽ giết anh ư? Anh muốn làm tình với một kẻ giết người hàng loạt ư?”

“Không. Những gì xảy ra tối hôm đó không phải là làm tình.”

Cô hít thật sâu và cảm thấy lòng mình đau buốt. Bỗng nhiên những gì cô cảm thấy thật đẹp trở nên cực kỳ dơ bẩn.

“Nó hơi phức tạp.”

Ôi Chúa ơi. Ôi trời. Cô nuốt sự tức giận xuống cổ.”Cái gì? Anh đang cố làm cho em giết anh ư?”

Anh cau mày. “Một điều tương tự như thế.”

Cô nuốt mạnh khi ngực cô đau nhói. “Thế trong suốt thời gian anh hôn em, lột trần em đêm qua, anh làm thế chỉ vì anh nghĩ rằng em sẽ cố giết anh sao?”

“Anh chỉ nghĩ đó là một cơ hội.” Anh vuốt mặt mình. “Lucy, em phải hiểu một điều rằng anh không có ý làm tổn thương em. Anh không bao giờ muốn tổn thương bất cứ ai, nhưng anh có công việc cần làm.”

Lucy không nghĩ rằng mình sẽ còn tổn thương với bất cứ điều gì anh nói. Cô đã sai.

“Anh chỉ đang làm việc của mình,” anh nói, điều đó như xát thêm muối vào trái tim đã tổn thương của cô.

“Ôi Chúa ơi.” Cô đứng dậy và đặt bàn tay đang run rẩy của mình lên bàn. “Những gì xảy ra trong tuần vừa qua đều là giả dối. Em đã nghĩ rằng anh muốn ở bên em vì anh thích em. Nhưng không phải như thế. Anh đang làm việc, và em…” …đã phải lòng một kẻ nói dối. “Em là một con ngốc.”

Anh đứng dậy và đi vòng qua bàn. “Em không phải là một con ngốc. Em là một cô gái tuyệt vời, và nếu mọi việc khác…”

Trước khi Lucy nhận ra mình đã làm gì, cô đã vươn tay và tát mạnh vào mặt anh. Trước đây trong đời mình cô chưa bao giờ đánh ai, và cô cảm thấy sửng sốt với những gì mình đã làm. Lòng bàn tay cô đau nhói và cô nắm tay lại thật chặt. “Đi ra.”

Anh bước lùi lại, nhưng anh không đi. “Anh xin lỗi.”

Không hiểu sao, cô nghi ngờ sự xin lỗi của anh. Sự tức giận và đau khổ giày xéo trong ngực cô. Cô đặt tay mình lên tim, như thể cô có thể giữ nó khỏi phải vỡ nát. Dù sao nó cũng đã vỡ nát rồi. Một cơn đau nhói tận sâu vào trong cơ thể như muốn xé nát cô tan ra thành từng mảnh. “Xin anh, hãy đi đi.”

“Anh sẽ gọi cho em”

“Em sẽ không trả lời đâu.”

Anh đưa tay về phía cô, sau đó thả nó xuống. “Anh biết hiện em không tin anh, nhưng anh thật lòng cảm thấy hối tiếc nhiều hơn em biết.”

Anh đã đúng. Cô đã không tin. Và cô không thực sự quan tâm nếu anh có hối tiếc hay không. Cô đã yêu một người đàn ông chỉ hẹn hò với cô vì đó là công việc của anh ta.

“Tạm biệt, Lucy.”

Cô nhìn xuống sàn như giữ cho chính mình khỏi làm điều gì đó ngu ngốc, như bật khóc. Anh đã đứng lại một lát trong bếp của cô khi trái tim cô đang chết dần chết mòn. Sau đó anh quay người lại và đi ra khỏi phòng. Cô nghe tiếng cửa trước mở và cô ngẩng đầu lên để nhìn thấy bóng Quinn được lồng vào ánh nắng ban mai chói sáng. Anh ngoái đầu nhìn cô lần cuối . Anh mở miệng như thể định nói gì đó, nhưng cuối cùng anh đã không nói bất cứ điều gì. Anh đóng cửa lại và ra đi không nói một lời nào.

Trong một lúc, Lucy chỉ nhìn chằm chằm ra cửa đầu óc quay cuồng, các cảm giác và suy nghĩ của cô hoàn toàn biến mất. Con mèo của cô cuộn tròn giữa chân cô. Cô khom người xuống bồng nó lên. Cô ngồi xuống và vùi mặt mình vào lông của Ngài Snookum. Tiếng khóc nức nở vang lên. Sao cô có thể phải lòng một kẻ nói dối? Điều đó sao có thể xảy ra được? Cô là một phụ nữ thông minh và thành đạt. Cô chỉ mới ba mươi tư tuổi. Những chuyện như vậy không thể xảy ra trong đời thật.

Cô cảm thấy mình quá ngu ngốc.

Cô đã biết Quinn có điều gì đó không ổn trong suốt cả thời gian hẹn hò. Nhưng cô đã bỏ qua và tự nhủ rằng do anh là một người góa vợ. Việc anh lang thang tìm bạn ở các phòng chat trên mạng thực sự không khó hiểu.

Các dấu hiệu xuất hiện ở đó, nhưng cô đã phớt lờ chúng.

Những ngón tay cô cào cào vào bộ lông của Ngài Snookum, và tiếng kêu rừ…ừ… ừ âu yếm vang lên từ ngực của nó. “Ít nhất là còn mày yêu tao, Snookie.”

Cô bật khóc khi nó liếm liếm bàn tay cô. Nhưng tình yêu của con mèo không phải là nguồn an ủi cho cô. Không phải vào ngày hôm nay.

Cô đưa mắt nhìn cốc café của Quinn, sau đó nhắm mắt lại. Quinn đã không theo đuổi cô. Anh đã không ở bên cô vì bị cô thu hút. Ánh nhìn mãnh liệt của anh không liên quan gì đến sự khao khát và ham muốn. Anh đang nhìn và đợi cô giết chết anh như Lizzie Borden.

Một tiếng nấc vang lên từ lồng ngực đau buốt của cô. Cô đã không còn có thể ngăn được dòng nước mắt đang tuôn như thác. Cô đã phải lòng quá nhanh, nhanh một cách buồn cười. Cô cảm thấy mình thật ngu ngốc. Cô chỉ có thể hy vọng rằng trái tim cô cũng có thể được hàn gắn lại nhanh như vậy.

CHƯƠNG X

Hadenuf: Tìm kiếm bạn thân cô gái ...

"Anh ấy chỉ hẹn hò với tớ vì muốn tớ giết anh ấy." Lucy nức nở kể và uống một ngụm rượu. Mắt cô mờ lệ, và cô không thể thấy rõ mặt của các người bạn đang ngồi trong phòng khách với cô. "Có nhớ khi tớ kể cho các cậu nghe rằng anh ấy đang theo đuổi tớ dữ dội không? Anh ấy đã như thế! Anh ấy đã nghĩ rằng tớ là một kẻ giết người hàng loạt."

Các bạn cô, những người phụ nữ tuyệt vời , đã sốc và bất bình thay cho cô. Họ lên án Quinn là kẻ xuẩn ngốc, một kẻ tồi.

"Bây giờ mọi truyện đã rõ cả rồi," Lucy khóc. "Tất cả những câu hỏi về những người đàn ông bị giết. Tất cả những chú ý về việc liệu tớ có hẹn hò với ai trong số đó không. Và tớ nghỉ rằng anh ấy đang rất thận trọng. Tớ đã lờ đi mọi thứ vì tớ nghỉ rằng chúng tớ cùng thích các chương trình trên tivi!"

Hai tiếng sau, tất cả họ đều ngà ngà say và kết án tất cả đàn ông vì những nguyên tắc của mình
Maddie với tay lấy chai rượu và rót đầy ly. "Đàn ông là những kẻ nói dối chó chết."

"Những kẻ nói dối, lén lút," Adele thêm vào, đôi mắt cô cũng bắt đầu ướt như mắt của Lucy. "Quá tệ là chúng ta cần họ."

"Tại sao?" Lucy hỏi. Chắc chắn vậy rồi, họ có ích khi bạn có một túi thức ăn cho mèo nặng hơn hai mươi tư kg cần được chất lên xe và bạn cần ai đó để vác nó chứ. Nhưng điều đó không thay thế cho tất cả những lời nói dối của họ. Tớ đã nếm đủ những chuyện tào lao của cánh đàn ông."

"Đôi khi họ biết nấu ăn," Clare thêm vào khi xoay xoay ly rượu. "Và thật tuyệt khi họ dọn cho chúng ta một bữa ăn tối ngoài trời." Cô nhìn những người bạn của mình và nhanh chóng thêm vào, "Nhưng các cậu nói đúng, phần lớn đàn ông đều là cái nhọt ở mông. Máy rung là bạn thân nhất của các cô gái."

Tất cả họ đều đổ dồn ánh mắt vào Clare người phụ nữ duy nhất trong phòng thực sự tin rằng có thể kiếm được bạn đời của mình ngay giây phút cô để mắt tới anh ta. Vậy tại sao máy rung lại là bạn thân nhất của cô? Có lẽ tất cả đều không thành thật trong thành phố lãng mạn.

“Ôi, đừng nhìn tớ như thế,” cô nói,” Tớ bết chính xác các cậu không thể ngồi chờ một người đàn ông mang lại cho các cậu khoái cảm.”

“Tớ không ngồi chờ.” Maddie nói. ”Nhưng tớ nghĩ là cậu có.”

Clare uống một ngụm rượu và liếm môi trên. “Đôi môi khi Lonny cảm thấy mệt mỏi. Anh ấy làm việc nặng mà.”

“Dọn bàn ngoài trời ư?” Maddie lắc đầu.” Cưng à, nếy một gã đàn ông quá mệt mỏi đến nỗi không thể làm tình. Điều đó không nói cho cậu bất cứ điều gì sao?”

“Đúng vậy, rằng anh ta là nghệ sĩ kịch mà.”

Lucy hắng giọng và lắc nhẹ đầu. Cho dù cô có say đến thế nào, cô cũng sẽ không để bất cứ ai nói với Clare rằng người đàn ông trong mơ của cô ấy chỉ muốn làm tình với đàn ông. Clare là một trong số những người chân thật nhất là Lucy từng biết. Và nếu cô muốn giả vờ rằng Lonny không phải là gay, Lucy sẽ chấp nhận điều đó. Ngoài ra, cô là ai mà bình luận về đời sống tình yêu của họ? Cô phải lòng một người đàn ông chỉ hẹn hò với cô vì cho rằng cô là kẻ giết người hàn loạt. Adele đã hẹn hò với một chàng trai luôn lẻn đến nhà cô và để lại vật dụng trên hành lang như thể anh ta là một gián điệp. Maddie cực kỳ đồng bóng đến nỗi cô nghĩ rằng mỗi gã đàn ông cô gặp đều thuộc về cái gì-hoặc-cái-gì-khác hàng loạt, và cô không hẹn hò trong bốn năm nay.

Thẳng thắn mà nói, Lonny và chiếc bàn đá vuông của anh ta trông khá ổn .

Adele ngồi trên đi văng bên cạnh Lucy và xoa xoa tay cô. “Được rồi , ít nhất là cậu không biết Quinn đủ lâu để phải lòng anh ta.“

“Điều đó sẽ là một thảm họa”

“Điều tốt nhất là cậu không tin vào tình yêu từ cái nhìn đầu tiên.”

“Ừ, thật tốt,” cô đã cố nói dối và vội đặt ly rượu xuống bàn trước khi làm rơi nó. Một dấu hiệu cho thấy rằng đã đến lúc thoát khỏi việc say sưa.

“Cậu biết là tớ yêu cậu mà,” Maddie bắt đầu nói điều gì đó có nghĩa là rắc rối sẽ nhanh chóng kéo đến, ”nhưng tớ phải nói điều này. Anh chàng lần này là hình mẫu hẹn hò đặc trưng mà cậu muốn giải cứu.”

Lucy đưa một ngón tay lên "Không phải lần này. Quinn không có những vấn đề rắc rối để được giải cứu, và anh ấy không có lấy tiền của tớ. Anh ấy bình thường." Cô cau mày và cảm thấy lung túng. "Ồ, trừ một đều rằng anh ấy là một kẻ nói dối chó chết."

"Đó chính là điểm mà Maddie muốn chỉ ra," Adele nói "Anh ta có vấn đề về nói dối."
Lucy cảm thấy tất cả các nếp nhăn trên trán của mình. Liệu có cái tương tự như "vấn đề về việc 'nói dối'" không? "Tớ không muốn nói về đàn ông thêm một chút nào nữa . Nó khiến tớ thêm buồn phiền."

"Tớ biết những gì chúng ta nói đến." Adele ngồi hơi thẳng người lên. "Tớ cần cậu giúp xây dựng cốt truyện cho cảnh tiếp theo trong cuốn sách của tớ."

Lucy làu bàu phản đối trong bụng. Xây dựng cốt truyện với Adele có nghĩa là bạn đưa ra các gợi ý và cô ấy không bao giờ dùng chúng.

"Giờ không phải là thời thích hợp," Maddie nói, chúc may mắn cho tâm hồn mình. " Tớ phải mất nhiều thời gian mới tập trung được." Sau đó cô quay về phía Lucy và hỏi, "Cậu thực sự mua một lần hai mươi kg thức ăn cho mèo ư?"

"Tớ nghĩ có thể hơn mười tám ký một chút."

"Không lấy làm lạ khi Snookie lại quá béo như thế."

"Nó không béo nó chỉ vạm vỡ thôi"

Adele cười vì điều đó. "Vạm vỡ là cách nói dễ thương của PC khi nó muốn đẩy dĩa thức ăn dành cho mèo ra. Nếu nó là một người đàn ông, ắt hẳn nó phải mua quần áo ở một quầy lớn và bự."

"Cậu cần phải cho Snookie ăn kiêng"

"Tớ sẽ cố" Lucy nói qua tiếng thở dài." Nhưng nếu tớ không dậy và cho nó ăn khi nó muốn, nó sẽ cắn chân tớ."

Clare ngẩng đầu lên khỏi việc kiểm tra các móng tay của cô và vứt bỏ mọt thứ sang một bên. "Cậu có biết là Coston bán quan tài trực tuyến không?"

Rõ ràng là đây là tời điểm làm cho các bạn cô tỉnh rượu. Đã đến lúc ăn tối. ”Không phải chứ,” Lucy nói và với tay lấy điện thoại.

“Cậu cứ đùa.”

“Một lần cậu phải mua hai cái sao?”

Chiều hôm sau, Lucy nhảy lên chiếc BMW và tiến thẳng đến Mc Donald. Đầu cô ong buốt, dạ dày nôn nao. Cặp mắt kính mát màu đen giúp cô giảm đi cơn đau ở hốc mắt. Đêm trước, cô dự tính ngừng uống rượu trước khi buổi tối được mang đến. Nhưng sau đó cô cho rằng thêm một vài ly rượu nữa trong lúc ăn tối sẽ không sao. Sau đó, mọi thứ trở nên mờ nhạt. Cô nhớ lại mình đã nâng ly chúc mừng cho tương lai mọi người và chúc cho Quinn gặp phải một căn bệnh nào đó. Nhưng đó là tất cả những gì cô có thể nhớ được.

Cô đặt món và lái về phía cửa sổ lấy món ăn. Không có gì chữa được triệu chứng sau cơn say tốt hơn một phần Quarter Pounder với pho mát, khoai lang tây chiên béo ngậy, và một lon Coca dành cho người ăn kiêng. Cô lấy thức ăn và ăn nó trong xe trên đường đi đến bưu điện. Hai tháng nay cô chưa đặt chân đến hộp thư bưu điện của mình, và bây giờ là thời điểm để kiểm tra cái gì được dành cho cô có trong đó.

Cô rẽ vào bãi đậu xe và kết thúc miếng bánh cuối cùng bằng một ngụm coca. Ừ, cô biết. Một lon coca dành cho người ăn kiêng không có ý nghĩa gì khi cô vừa tiêu thụ khoảng hai ngàn calories và một trăm gram cua và chất béo.

Ai quan tâm chứ?

Cô kéo sụp chiếc mũ màu nâu xuống và đi ra khi xe. Mặt trời đang chiếu anh nắng nóng bỏng, chim hót líu lo, những đóa hoa mùa xuân đang bắt đầu nở rộ . Thế giới đang chuyển mình, và cô cảm thất trống rỗng bên trong. Ngay cả khi nhồi nhét bằng món khoai tây chiên .

Cô đi đến bưu điện và mở hộp thư. Nó đầy các thư rác, và cô vứt hết vào thùng rác. Cô bỏ năm lá thư của đọc giả vào túi rồi quay về nhà. Về đến nhà, cô kiểm tra máy trả lới, nhưng hộp thư thoại trống không.

“Anh sẽ gọi cho em,” Quinn đã nói như vậy. Một lần nữa chứng minh anh là một kẻ nói dối chết tiệt không hẳn là cô sẽ nhấc máy và nói chuyện với anh nếu anh có gọi, nhưng ít nhất anh cũng phải gọi đến máy của cô chứ.

Lucy ngáp dài và quăng chiếc mũ trên bàn trong nhà bếp. Cô biết mình nên nhấc mông đi lên lầu làm việc , hoặc dọn dẹp nhà cửa , hoặc làm cái gì đó hữu ích. Thay vào đó cô leo lên giường và ôm ông Snookum trong lòng.

Cô trở mình và gãi vào bụng con mèo khi suy nghĩ của cô chắc chắn hướng về Quinn. Mọi điều anh đã nói với cô, mọi đều của cô về anh mà cô tin, rõ ràng như làn khói. Liệu anh thực sự có một gia đình? Liệu anh có thực sự gãy tay khi muốn khoe mẽ với cô gái hàng xóm?

Liệu vợ anh có thực sự chết? Hay liệu Millie có phải vợ cũ hay là bạn gái cũ của anh? Hoặc, lạy trời anh đã kết hôn hoặc đang làm quen với một ai đó. Liệu Quinn có phải là tên anh, hay đó là cũng chỉ là một cái tên giả?

Cũng như mọi điều anh đã nói, những gì anh làm cô cảm nhận điều giả dối. Những cảm xúc đó rất thật. Ngay cả bây giờ cô vẫn cảm thấy nó rất thật . Nó đốt cháy bên trong ngực cô như thể nó rất thật, nhưng không phải như thế. Cô đã đá đàn ông ra khỏi cuộc đời mình với nhiều lý do khác nhau, nhưng ít nhất cô biết rõ về những người đó. Quinn lại khác. Cô đã phải lòng một người mà cô chẳng biết gì. Một người đã chạm và hôn cô vì công việc. Ôi, cô rằng anh đã bị cô cuốn hút cơ mà. Cô đã cảm giác được nó chạm vào đùi cô, và cô đã nắm lấy nó trong tay. Nhưng điều đó không có nghĩa là anh muốn cô. Điều đó chỉ có nghĩa anh là một người đàn ông.

Ngài Snookums rên rừ...ừ…ừ và liếm tay cô. Sau đó, với ước muốn làm cho mọi việc tốt hơn, nó bò ra khỏi tay cô và cọ cọ đầu vào ngực cô. Cô ước rằng mọi việc sẽ dễ dàng hơn. Rằng với việc cọ cọ đầu của mèo có thể làm cho cơn đau âm ỉ trong ngực cô biến mất. Nhưng việc đó chỉ khiến cho mọi việc trở nên tệ hơn vì nó khiến cho cô nghĩa rằng cô ắt hẳn sẽ chết đi mà không có ai bên cạnh, trừ con mèo. Nỗi sợ lớn nhất của cô là Snookums sau khi ăn hết thức ăn sẽ tia đôi mắt đói khát của nó vào xác cô.

Cô nghĩ về việc ra khỏi giường và bắt đầu làm việc . Thay vào đó cô uống một viên thuốc ngủ, loại cô thường dùng khi gặp căng thẳng trong cuộc sống. Trái tim cô đau đớn và đầu cô lùng bùng. Cô chỉ muốn ngủ cho đến khi tất cả điều đó biến mất. Cô tự hứa với Chúa rằng nếu Ngài có thể giúp cô thoát khỏi sự chếnh choáng sau cơn say, cô sẽ không bao giờ uống rượu nữa.

Cô ngủ đến tận sáng hôm sau. Khi cô thức dậy, ngay lập tức cô nhận ra ba điều. Một: Cô vẫn mặc nguyên bộ đồ cô đã mặc ngày hôm trước. Hai: Chúa đã rất yêu quý cô khi làm cho sự chếnh choáng của cô biến mất. Ba: Trái tim của cô vẫn đau âm ỉ. Có thể cô nên nhờ Chúa cứu chữa cho trái tim

thay cho đầu cô. Điều an ủi duy nhất, mặc dầu không lớn lắm, là sự thật cô sẽ không bao giờ nhìn thấy Quinn nữa.

Lucy thay áo choàng tắm, sau đó đi chân trần vào bếp và pha cà phê. Trong khi chờ đợi, cô cho Ngài Snookum ăn và lấy thư của đọc giả ra khỏi túi. A trong số đó có cùng địa chỉ và dấu bưu điện của Bosie . Hai cái còn lại từ California và Michigan. Đọc giả đến từ California khen ngợi tài năng của Lucy và mong sớm đọc cuốn sách tiếp theo của cô . Lucy đặt lá thư đó xuống bên cạnh, cùng với các lá thư từ các độc giả khác. Cô dự tính sẽ gởi bài cám ơn và kẹp sách cho những người đó. Lá thư từ Michigan không phải là thư tán dương. Anh ta chỉ ra đường đạn trong cuốn tiểu thuyết thứ hai của cô không thể xảy ra theo quy luật tự nhiên. Anh ta đã vẽ một biểu đồ và hỏi liệu cô đã nghiên cứu kỹ về điều này chưa, Lucy cho lá thư đó vào thùng rác.

Cô mang ba lá thư còn lại đến bên bếp và rót một tách café. Cô kiểm tra ngày theo dấu bưu điện và mở lá thư cũ nhất, được gởi vào tháng Hai.

Tôi là một fan lớn nhất của cô. Tôi đọc tất của những gì cô viết và có thể xem mình là một fan cuồng nhiệt của Rothschild.

Cuồng nhiệt ư? Đó có phải là hơn đứng đầu một chút không, Lucy nghĩa và dưa người ra phía sau quầy bếp và tiếp tục đọc lá thư.

Tôi đã theo rất sát với công việc của cô và đã đọc tất cả sách cô viết. Tôi rất khâm phục tài năng của cô. Cô giữ cho tôi được vững vàng khi tôi nghĩ rằng mình sẽ mất trí trong thế giới điên cuồng này.

Tôi đã cắn móng tay hồi hộp trong hàng giờ khi đọc sách của cô. Và tôi muốn đáp lại điều đó. Tôi muốn chia sẻ với cô câu chuyện hơi kỳ bí của chính tôi.

Lucy uống một ngụm café từ tách. Vì lý do pháp lý, cô không đọc được bản thảo chưa xuất bản của người khác. Cô sẽ viết cho người này và nói với người đó không nên gởi nó cho cô. Cô nhìn vào bao thư đang nằm trên quầy bếp và nhận ra ở đó không có địa chỉ người gởi. Kỳ lạ.

Tôi chắc là cô sẽ đánh giá cao câu chuyện kỳ bí và bé nhỏ của tôi nhiều như những gì tôi đã làm cho các cuốn sách của cô. Như tôi thường nói, ăn miếng trả miếng.

Câu chuyện của tôi bắt đầu như vậy. Một người phụ nữ quá mệt mỏi

với chuyện hẹn họ với những gã tồi lúc nào cũng nghĩ đến tình dục, và quyết định chăm sóc các gã đó từng người một. Giống như một thành viên của "Tiểu ban kiểm tra". Tiêu diệt thế giới của những kẻ tồi bại và suy đồi . Đàn ông là những người không thể thỏa thuận hoặc không phải là người phải than khóc. Đàn ông là những kẻ đánh đập vợ con hay bạn gái, lừa gạt họ và bòn rút hết tiền của phụ nữ. Chưa kể đến vết tích của những trái tim tan vỡ khi họ bị bỏ lại đằng sau. Có bao giờ cô tự hỏi tại sao những điều xấu chưa bao giờ xảy ra với chúng? Tại sao chúng lại được phép vô tình ra đi và lặp lại điều đó với nạn nhân tiếp theo? Ồ, ai đó nên làm điều gì đó với những gã đàn ông đó. Chúng xứng đáng biết được nỗi đau mà chúng đã gây ra khi chúng trút hơi thở cuối cùng.

Lúc đầu, tôi ngĩ mình sẽ viết cuốn sách về những gã đàn ông dơ bẩn đó, nhưng tôi không đủ kiến thức cho điều đó. Và sự thật thì cơ hội để được xuất bản là rất ít. Vì thế, tôi đã quyết định thực hiện điều đó.

Lucy đứng thẳng dậy. Cô cảm thấy trán mình căng lại.

Hãy đọc những trang đầu của tờ Stantesman ra ngày 25 tháng Hai. Những gì mà tờ báo không đề cập đến (vì họ không thể biết điều mà thậm chí cả cảnh sát không không biết) là Charles Wilson đã quẫy khá mạnh đến độ tôi nghĩ rằng hắn sẽ đá gãy cái giường của mình mất. Hắn ta cực kỳ sợ hãi và đáng thương. Tôi cho đó là sự trừng phạt xứng đáng.

Cô có thích tác phẩm của tôi không? Tôi thích được ngồi cùng cô để nhận được lời phê bình, suy nghĩ của cô. Nhưng dĩ nhiên đó là điều không thể.

Ồ, tôi có việc phải làm đây.

Có quá nhiều đàn ông nhưng lại có quá ít thời gian. Có nhiều việc phải làm.

Lucy với tay lấy lá thư tiếp theo và mở nó ra. Bản tin tranh nhật được kèm theo với một lá thư. Một bức ảnh về ngôi nhà được bao bọc với các dãy băng hiện trường vụ án màu vàng chiếm hẳn nữa trang báo. Tiêu đề của bản tin "DAVE ANDERSON, NGƯƠI ĐÀN ÔNG THỨ HAI BỊ GIẾT CHẾT TẠI NHÀ TRONG VÒNG THÁNG QUA ..." Lá thư này ngắn hơn và lời lẽ dữ dội hơn.

Cô có vui với sự bất tài của BPD không? Chúng đã không khám phá được rằng hai cái chết liên quan đến nhau. Những kẻ khờ. Những kẻ vũ phu.

Nhưng cô còn mong gì hơn? Chắc chắn không phải là sự thông minh. Không phải từ những gã đàn ông. Dave Anderson là một thằng hề to lớn, vụng về, lúc nào cũng tâng bốc chính mình rằng tôi cực kỳ thích làm tình với hắn ta. Một gã đàn ông bẩn thỉu.

Hãy đọc bài trên tờ báo Statesnam. Thật lộn xộn. Cảnh sát không tiết lộ gì nhiều cho các phóng viên vì họ không có gì cả. Tôi không để lại bất cứ dấu vết gì. Không có cái gì để có thể truy ra được tôi. Tôi quá thông minh so với họ. Tôi học tất cả những điều đó từ việc đọc tiểu thuyết trinh thám. Các tiểu thuyết trinh thám hình sự của cô.
Cô hãnh diện chứ?

Lucy có thể đôi khi hơi chậm hiểu , như khi càng nhận ra mọi điều Quinn đã từng nói là một lời nói dối, nhưng không phải lần này . Cô biết điều này là gì. Cô đã nhiều lần nghiên cứu. Tìm kiếm các ý tưởng đan chéo nhau, đã viết rất nhiều sách, không nhận ra việc khoe khoang khi cô đọc nó.

Chết ngạt muốn cô biết chính xác những gì ả ta đã làm. Ả ta đã gây ấn tượng. Như khi Ngày Snookums giết một con chuột, đặt nó ở mái hiên sau để cô phát hiện ra và khen ngợi. Một kẻ giết người muốn Lucy biết và khen ngợi công việc của ả ta.

Lucy hít sâu và từ từ thở ra. Con mèo của cô nhảy xuống khỏi ghế cô giật nảy mình sợ hãi. Tim cố đập mạnh và cô đưa tay lên cổ mình. “Lạy chúa tôi,” cô thì thào. Cô đặt lá thư lên bản tin được đính kèm và nhìn vào lá thư thứ ba. Cô thực sự không muốn nhưng cô phải làm, lần này cô cẩn thận hơn. Cô tìm đôi găng tay Playtex màu hồng từ đằng sau chậu rửa mặt và mang vào. Bàn tay cô run rẩy khi cô cầm dao ăn thịt nướng, mở bao thư ra. Cô dốc bao thư xuống và một lá thư khác rơi vào lòng bàn tay cô. Trên tờ báo là ảnh của nạn nhân, và ảnh hiện trường vụ án. Lawrece Craig, người đàn ông Lucy biết đến qua cái tên luvstick, với nụ cười nhẹ trên môi đang nhìn lên. Da đầu cô căng ra, sự căng thẳng xuất hiện trên lông mày cô. Cô hít sâu và từ từ thở ra.

Ồ, cuối cùng BPD cũng hình dung ra được. Và vụ án mạng trong tám tuần và cuối cùng họ cũng đoán ra là chúng có liên quan với nhau. Ngu ngốc! Tôi biết họ đang đợi tôi làm hỏng chuyện, mắc sai lầm. Nhưng tôi không làm thế. Tôi thông minh hơn họ nhiều. Tôi đã nghĩ rốt cuộc tôi sẽ viết một cuốn sách về những điều tôi đã làm. Một ngày nào đó khi tôi có nhiều kiến thức hơn. Cô biết những gì họ nói; viết những gì bạn biết.

Đây là một ít thông tin giữa những tay chuyên nghiệp. Trong trường hợp cô muốn sử dụng nó trong cuốn sách của cô. Khi cô làm ai chết ngạt thường tạo ra một ít tiếng động ở phía sau cổ. Ít nhất đó là trải nghiệm của chính tôi. Có thể điều này không xảy ra với mọi người, tôi sẽ cung cấp đầy đủ tin tức cho cô. Lawrence là người gây ra tiếng ồn nhiều, quẫy đạp như thể nó sẽ làm cho anh ta dễ chịu hơn. Anh ta thích ý tưởng - tôi sẽ trói anh ta lại nhưng không quá nhiều. Tôi đoán vậy.

Khi tôi bắt đầu, tôi nghĩ thật khó để tìm được những gã đàn ông bẩn thỉu, người luôn sẵn sàng được còng tay trên giường. Trong tất cả các công đoạn, việc tìm kiếm lại rất dễ dàng. Đàn ông sẽ làm bất cứ điều gì khiến họ nghĩ rằng họ có thể quan hệ với bạn. Nhưng cô là một người phụ nữ thông minh, và tôi đang chắc rằng điều đó không gây ngạc nhiên cho cô. Tôi chắc chúng ta có nhiều điểm chung và có thể trao đổi với nhau hàng giờ liền về các câu chuyện hẹn hò ghê tởm.

Phụ nữ muốn tình yêu. Đàn ông lại không quan tâm về tình yêu. Họ chỉ muốn tình dục.

Một cô gái sẽ làm gì với những gã đàn ông mọi rợ và những gã ăn bám?

Lucy đặt lá thư và phần tin tức đính kèm xuống chỗ hai là thư trước và tháo găng tay ra khỏi tay. Cô cảm thấy cả thế giới như biến mất dưới chân cô. Như thế cô đang bị kéo vào tính bệnh hoạn của một người nào khác, cô giật mình vì sợ khi nghe tiếng điện thoại vang lên cô không nhận ra số người gọi. Có chết cô cũng không nghe máy. Cô có cảm giác mình đang bị theo dõi cô chạy khắp nhà, từ phòng này sang phòng khác đóng tất của các cối ra vào và kéo tất cả màn lại.

Trong phòng khách , cô ngồi lọt thỏm sâu vào chiếc đi văng và nhìn khắp phòng. Một cái tủ có hoa văn trang trí theo kiểu Trung quốc một bức tranh sơn mài màu đen với hoa văn màu vàng. Mạch cổ cô phồng lên và cô như muốn nuốt xuống sự sợ hãi đang bóp nghẹt cô.

Tại sao? Tại sao một kẻ giết người lại quyết định liên lạc với cô? Cô không sống trong các cuốn sách của mình. Chúng chỉ là những điều hư cấu. Cô viết tiểu thuyết, không phải bảng bản đồ để giết người. Cô không muốn dính líu đến chuyện này. Chuyện này thật bệnh họan thật sai trái. Cô có cảm giác như một người nào đó với đôi tay lạnh giá, ma quỷ đang chơi đùa với cuộc sống của cô. Cô ước mình có thể nhắm mắt lại và sau đó tất cả mọi việc

điều biến mất.

Lucy không biết mình đã ngồi suy nghĩ , cố tìm ra hướng giải quyết trong bao lâu. Và trong thực tế trong suốt thời gian đó cô biết được mình phải làm những gì.

Cô với tay lấy điện thoại và quay số.

CHƯƠNG XI

Hungryman: Tìm kiếm khay đựng thức ăn nhẹ…

Sử dụng một cặp nhíp, Quinn thả lá thư thứ ba vào túi đựng vật chứng trong suốt và đóng kín lại. Anh đặt nó lên bàn cạnh những mẫu khác và đặt cái nhíp vào lại bên trong túi đựng dụng cụ nhỏ. Nếu may mắn, họ sẽ có được một vài dấu vân tay rõ ràng và DNA. Nếu không ít nhất *Chết ngạt* cũng bắt đầu bộc lộ. Giống như nhiều kẻ giết người có tổ chức, ả không thể ngăn mình khỏi việc khoe khoang. Anh chỉ ước là ả chọn bất cứ ai khác nói chuyện chứ không phải là Lucy Rothschild.

Lần cuối cùng anh đứng trong căn bếp này, Lucy đã tát vào mặt anh, sau đó tống anh ra khỏi nhà. Anh không trách cô về điều đó. Anh chỉ hiểu rằng mình sẽ không bao giờ có mặt ở nhà cô lần nữa. Trong một triệu năm, nhưng đây chính xác không phải là một cuộc gọi thân mật.

"Cô có chắc là cô không thể nghĩ về một người nào đó có thể viết những lá thư này?" Kurt hỏi Lucy. Anh ngồi trước ghế cô với cuốn sổ ghi chép được cài trong lòng.

Cô lắc đầu. "Nó có thể là của bất cứ ai."

Quinn nhét đuôi chiếc cà vạt bằng lụa màu xanh nước biển và xanh lục vào giữa hai hột nút ở phía trước chiếc áo sơ mi xanh lục và đặt lòng bàn tay mình kề bên chứng cứ được trải rộng trước mặt anh. Nếu phải đoán, anh sẽ nói rằng *Chết ngạt* đã sử dụng chương trình Microsoft Word để viết các lá thư này. Anh hy vọng rằng máy in sẽ dễ dàng phân biệt hơn.

Không ngẩng đầu lên, anh hướng ánh nhìn về Lucy. Cô xanh xao nhưng vẫn xinh đẹp như lúc anh nhìn thấy cô ba ngày trước đó. Cô mặc một chiếc áo sơ mi màu hồng được buộc lại phía trước và một chiếc quần jean. Ngay giây phút anh đặt chân vào nhà, anh đã nhận ra cái nhìn trong đôi mắt xanh đó. Cho dù cô cố che giấu nó đằng sau sự giận dữ, cô vẫn đang sợ chết khiếp.

"Cô có bất cứ người hâm mộ nào tán dương quá mức cho tác phẩm của cô không?"

Cô hít sâu và từ từ thở ra. "Ồ, vâng. Đối với tôi thì cũng có nhiều lời tán dương vượt quá, nhưng không có cái nào điên khùng như vậy." Mái tóc

vàng của cô được bím thành tóc đuôi ngựa cao trên đầu, cô trông trẻ hơn và rất quyến rũ. Một dấu màu tím nhạt nằm ở vùng xương đòn của cô. Nó khó nhận ra, nhưng Quinn đã chú ý ngay khi nhìn thấy cô. Có lẽ do anh là người tạo ra nó.

Quinn đã dành trọn ba ngày qua phỏng vấn bạn bè và người thân của Robert Patterson. Kiểm tra từng cuộc điện thoại và các hóa đơn thẻ tín dụng. Anh khám phá ra rằng, cũng như các nạn nhân khác, Robert đã hẹn hò qua mạng. Quinn đã tập hợp tên từ chương trình email của Robert. Nhiều người trong số đó đã được anh loại bỏ khỏi danh sách tình nghi. Quinn cũng đã dành phần lớn thời gian để suy nghĩ lại về hướng đi của vụ án. Có thể *Chết ngạt* không gặp gỡ đàn ông trên mạng. Và anh đã dành phần lớn thời gian nghĩ về Lucy. Có lẽ anh nên làm khác đi.

Khi Kurt thúc giục Lucy về bạn và người hâm mộ cô, ánh mắt Quinn hướng đến đôi môi đầy đặn và hồng hào của cô. Anh đã từng hoạt động ngầm để ngăn chặn một kẻ giết người. Anh đã làm việc theo nguyên tắc chỉ đạo hợp pháp. Điều đó cho phép anh làm hay nói bất cứ điều gì nếu nó không làm hỏng chứng cứ. Đúng vậy, anh đã nói dối, lừa gạt, và nói những lời dơ bẩn với Lucy. Anh đã hôn, đã chạm vào cô. Và trong suốt thời gian đó anh vẫn giữ các nguyên tắc. Anh chỉ đang làm việc. Ít nhất đó là những gì anh tự nói với chính mình.

Quá tệ là anh không phải là một người giỏi nói láo.

“Các bạn tôi sẽ không bao giờ làm những điều như vậy,” cô nói với Kurt. Ánh mắt của Quinn lại lướt đi một lần nữa đến với vết bầm nhỏ xíu ở vùng xương đòn của cô. Đúng vậy, anh có thể tự nói với chính mình và những người khác rằng anh chỉ đang làm việc. Nhưng sự thật là anh đã rất thích điều đó. Anh thích thú với cảm giác khi được hôn, được chạm vào và nghe tiếng rên rỉ nhẹ nhàng của cô. Anh thích được nhìn sự khao khát phản chiếu trong ánh mắt màu xanh và hơi thở nhẹ nhàng của cô.

Anh đã nâng cô lên và mang cô vào phòng ngủ, nhưng anh chỉ đi đến được hành lang. Anh chỉ muốn nói với chính mình rằng anh chỉ ngưng để thở, nhưng điều đó không đúng. Anh ngừng lại ở hành lang vì anh muốn hình ảnh không một mảnh vải nào trên người cô thoát khỏi các thiết bị quay phim và thu âm. Như một người yêu ghen tuông, anh chỉ muốn cô cho mỗi mình anh.

Anh đã hôn lên bầu ngực trần và chạm vào giữa hai chân cô. Anh

không thể nhớ được anh đã thích thú với điều đó từ bao giờ. Anh thấy mình như trẻ lại, chạm vào, cọ sát và xé rách áo quần của nhau. Anh thích thú khi làm cho cô đạt khoái cảm và sự va chạm nhẹ nhàng của bàn tay cô bên trong quần anh, bao bọc quanh cái ấy của anh. Và khi cả hai ngày càng trở nên nóng bỏng và đổ mồ hôi, anh cũng không bao giờ quên công việc của mình. Không một giây. Anh chỉ không muốn để tâm đến nó. Cái cách cô nhìn anh, chạm vào anh , thì thầm tên anh, đã khiến anh muốn cô với một sự hung bạo, chiến thắng được sự tự chủ của anh và khiến nó trở nên nguy hiểm hơn là một đội quân giết người hàng loạt được trang bị còng tay.

"Cô biết gì về Hội Phụ nữ lông công không?" Kurt hỏi.

"Hội Phụ nữ lông công ư? Ý anh là những người phụ nữ thường đội những chiếc mũ màu mè với những chiếc lông vũ ló ra ư?" Cô nhún vai. "Không nhiều, ngoại trừ việc bạn phải qua lứa tuổi năm mươi, yêu cuộc sống và yêu thích mâu thuẫn."

"Cô có bao giờ nói chuyện trong bất cứ buổi họp mặt nào của họ không?"

Cô lắc đầu. "Chưa. Sao tôi phải tham dự? Tôi viết truyện trinh thám mà. Không phải những chuyện vặt vãnh về tình chị em."

Có hai mươi hai cơ sở của Hội Phụ Nữ Lông công ở Boise. Quinn đã liên lạc với tất cả họ. Anh cũng yêu cầu được cung cấp tiểu sử và bảng phân công của từng thành viên. Anh cũng đang chờ đợi tiểu sử và bảng phân công từ Hội Phụ nữ Trinh thám và báo cáo chất độc mới nhất từ phòng pháp y.

"Thế còn Hội Phụ nữ Trinh thám thì sao?" Quinn hỏi cô.

Lucy hơi nghiêng đầu và nhìn anh qua khóe mắt. Nếu anh có bất cứ nghi ngờ gì về cảm giác của cô với anh, sự đau khổ ẩn sâu trong đôi mắt màu xanh đậm đó sẽ làm biến đi tất cả sự ngượng ngập.

Giọng cô khá nhạt nhẽo khi cô hỏi, "Họ thì sao?"

"Họ dường như biết được cốt truyện của cuốn sách mà cô đang viết."

"Thì sao?"

"Cô có nghĩ rằng cuốn sách của mình có nhiều điểm chung với cách *Chết ngạt* hành động không?"

Cô quay hẳn người lại nhìn anh. “Không hẳn. Tôi biết ả giết chết nạn nhân bằng cách làm cho họ chết ngạt, nhưng nó có thể là một sự trùng hợp. Nếu anh muốn kiểm soát hơi thở của một ai đó, có rất nhiều cách khác nhau để làm điều đó.” Cô chỉ vào bằng chứng đã được cho vào bao nằm trên bàn.

“Người đó không nói cách mình giết những người đàn ông đó.”

“Không, nhưng chúng tôi biết cách ả ta làm điều đó.” Anh đứng lên hẳn và nhìn vào Lucy. Rõ ràng cô đã không thích anh. Anh không thực sự đổ lỗi cho cô, nhưng nó không còn ý nghĩa gì cả. Anh còn có công việc phải làm. Lần này anh sẽ làm điều đó vì cuốn sách. “Ả ta còng họ vào một cái giường và trùm một chiếc túi giặt khô qua đầu họ. Cô nghe có quen không?”

Nếu điều đó là thật, mặt Lucy trở nên trắng bệch. Mặc dầu Quinn không muốn chửi rủa, nhưng anh cảm giác mình giống như một gã khốn khiếp vì đã làm cho cô khiếp sợ.

Cô nhìn anh một lúc lâu sau đó nói như thể cô có sự lựa chọn. “Tôi không muốn dính dáng đến chuyện này. Nó thật bệnh hoạn.”

“Đã quá trễ.” Anh kéo chiếc cà vạt của mình ra và chỉ vào các lá thư. “Ả ta đã kéo cô vào. Tôi không muốn cô sợ, nhưng điều này cực kỳ nghiêm trọng. Một kẻ giết người đã chọn liên lạc với cô vì ả ta cảm nhận được sự gắn kết với cô qua các tác phẩm của cô.”

“Tôi biết điều đó, nhưng sao các anh không lấy các lá thư đi và để tôi ra khỏi vụ này?”

Anh ước gì mình có thể làm điều đó. Nhiều hơn cô có thể biết. Thông thường anh sẽ vui sướng vì kẻ giết người hàng loạt cuối cùng cũng đã xuất hiện, và anh sẽ xem xét mọi góc độ. Sau đó lên kế hoạch cho bước hành động tiếp theo trong đầu. Nhưng lần này thì không như thế.

“Chúng tôi có thể để cho cô tránh khỏi việc điều tra này càng nhiều càng tốt.” Kurt nói khi đóng vai trò “cảnh sát tốt”, vỗ vỗ vào tay cô và cố làm cho cô bình tĩnh lại. “Nhưng tôi không tin rằng cô nhận được thư cuối cùng từ ả ta. Ả sẽ lại liên lạc với cô. Cô thật thông minh khi mang găng tay lúc mở lá thư thứ ba.”

Quinn đẩy các bì thư về phía cô. “Cô có nhận ra dấu bưu điện không?” Anh không đợi cho cô trả lời. “Ả ta gởi những lá thư này ba đến bốn ngày sau mỗi vụ án mạng.”

"Có nghĩa là tôi sẽ nhận được lá thư khác hôm nay hoặc ngày mai."

"Chính xác. Nói như thế có nghĩa hôm nay cô chưa kiểm tra hộp thư của mình."

"Chưa."

"Nếu cô đưa cho chúng tôi chìa khóa, chúng tôi có thể kiểm tra nó."

Cô lắc đầu và đứng dậy. "Không, tôi có các thư quan trọng liên quan đến công việc trong hộp thư đó. Tôi sẽ đi"

"Cô vừa nói là muốn tránh xa khỏi cuộc điều tra mà." Điều đó là không thể. Cô chỉ không biết phải làm gì.

"Tôi biết, nhưng tôi không thể để bất cứ ai lục lọi hộp thư của tôi."

Tốt hơn hết là không nên tranh cãi với cô. Quinn cho tất cả bằng chứng trên bàn vào chiếc túi lớn và đóng lại. "Tôi sẽ đi cùng cô."

"Không cần. Cám ơn."

"Đó không phải là gợi ý, Lucy." Cô định mở miệng cãi lại. Anh cắt ngang trước khi cô nói. "Hoặc tôi có thể lấy lệnh và tịch thu mọi thứ trong hộp thư đó."

"Nhưng chúng tôi không muốn làm điều đó," Kurt nhanh chóng giải thích, cố xoa dịu cô.

Cô nắm lấy chiếc ví trên ghế. Ánh mắt Quinn lướt nhìn từ khuôn mặt cô, đến nút buộc của chiếc áo sơ mi màu hồng, và từ chiếc quần jean đến bàn chân của cô. Cô mang một đôi xăng đan màu nâu được gài móc trên các ngón chân cái. Móng chân cô sơn màu đỏ. "Được rồi, nhưng tôi sẽ lái xe." Cô nói và quay người đi ra phía cửa sau.

"Có lẽ tớ nên đi," Kurt đề nghị. "Làm cô ấy dịu đi để cô ấy hợp tác với chúng ta. Cô ấy không thực sự thích đi cùng cậu."

Quinn nhìn đằng sau cô. "Cô ấy sẽ vượt qua được điều này," anh nói, sau đó quay lại nhìn vị thám tử khác.

Kurt đang thu thập các bằng chứng đã được bọc trong các túi nhựa và

nhét chúng vào sổ ghi chép của mình. “Có điều gì xảy ra giữa hai người mà tớ không biết?”

“Không gì nhiều,” Quinn nói dối. Chỉ anh và Lucy biết về những gì xảy ra giữa họ ở hành lang trong nhà anh, và chắc chắn rằng có chết anh cũng không nói ra điều đó.

“Cậu nhìn cô ấy như thể giữa hai người đã xảy ra điều gì đó.”

“Tớ không nhìn cô ấy như vậy.” Quinn nắm lấy túi dụng cụ nhỏ của mình. Anh hy vọng Kurt sẽ không nhắc đến chủ đề này nữa, nhưng Quinn biết là không thể.

“Đúng, cậu đã nhìn. Cậu nhìn như thể cậu đang đói và cô ấy là một khay thức ăn nhẹ” Kurt lắc đầu. “Quá tệ là cô ấy lại nhìn cậu như thể cậu lấy con mèo béo ịch ấy ra khỏi cô ấy.”

Kurt thật lắm chuyện, nhưng Quinn không có thời gian để đứng lại và cãi nhau. “Nhớ photo những cái đó trước khi chúng ta đưa cho phòng thí nghiệm. Gặp lại cậu ở văn phòng nhé,” anh nói và bước ra ngoài khi Lucy lái chiếc BMV màu bạc ra khỏi gara nhỏ. Anh mở cửa xe và ngồi vào chiếc ghế bọc da màu đỏ.

“Xe đẹp,” anh nói khi anh với tay qua vai phải để lấy dây an toàn.

Anh nhìn sang cô và đóng dây an toàn đúng vị trí. “Chúng ta sẽ đi đâu?”

“Anh không cần phải đi theo.”

“Ánh nắng của anh, em hiểu sai về điều đó.”

Cô ngừng xe lại ở cuối hẻm, sau đó chạy vào đường lớn. “Đừng gọi tôi là Ánh nắng. Tên tôi là Lucy. Anh phải gọi tôi là cô Rothschild.”

Anh tặc lưỡi. “Em còn giận anh bao lâu nữa hả, Quý cô Rothschild?”

“Tôi không giận.” Cô sang số ba và lái xe xuống đường 15 với tốc độ ít nhất là mười dặm. Một con sóc lao ra đường, trượt đến trạm chờ, sau đó chạy trở lại vỉa hè thay vì cố gắng làm điều đó.

“Đúng” Vâng, anh đã nói dối cô, nhưng anh đâu có sự lựa chọn nào

khác. Và đúng là anh đã làm cho mọi việc đi hơi xa, nhưng cô cũng nói dối vậy. Cô được tha thứ. Anh thì không. Nếu nói đến việc bực mình, thì người đó phải là anh chứ. “Em luôn lái xe như vậy sao?”

“Nếu anh không thích, ra khỏi xe ngay.” Cô ngừng lại ở cột đèn giao thông trên đường Bannock và nói chuyện với anh qua kính chắn gió.

Anh mỉm cười và nhắc nhở chính mình rằng công việc của anh sẽ dễ dàng hơn với sự hợp tác của cô. Anh đã lấy được lời khai từ những kẻ tội phạm cứng đầu nhất. Vì thế anh có thể thu xếp được với Lucy. “Thật tốt khi em đã gọi cho anh về những lá thư”

“Đừng tự tâng bốc mình.” Cô nói khi tiếp tục nhìn thẳng. Cô từ chối nhìn anh. Nhưng điều đó không làm Quinn khó chịu, vì nó cho anh cơ hội nhìn cô theo cách mà anh muốn. Kurt đã đúng. Cô trông giống như một khay thức ăn nhẹ. “Tôi không gọi cho anh. Tôi gọi cho một người nào đó và họ chuyển máy sang cho anh.”

“Điều đó không quan trọng.” Ánh nhìn của anh hướng đến gò má cao, cái mũi thẳng, và đôi môi đầy đặn của cô. Đêm đầu tiên anh nhìn thấy cô, anh đã nghĩ rằng cô có cái miệng thật tuyệt. “Kết quả như nhau cả thôi. Anh sẽ xuất hiện trong cuộc đời em thêm ít lâu nữa.”

“May thay cho tôi.” Cô gõ gõ những ngón tay sơn đỏ của mình lên vô lăng bọc da đen. “Tôi đoán anh thật sự tên là Quinn.”

“Đúng thế.” Ánh mắt anh chuyển từ gò má đến cái cổ trắng và dài của cô. Anh thích cổ cô. Nó rất thơm và có vị rất tuyệt.

“Vậy Millie cũng là tên thật ư?”

“Đúng vậy.”

Gõ gõ gõ. “Vợ hay bạn gái?”

“Con chó của anh.”

Cô từ từ quay sang phía anh như thể cô đang ở trong phim The Exorcist, và đôi mắt cô méo đi. “Con chó của anh ư? Anh khiến tôi cảm thông với anh vì cái chết của vợ anh. Và trong suốt thời gian đó Millie thực ra lại là con chó của anh sao?”

“Anh đang làm việc của mình mà, Quý cô Rothschild.”

“Chó chết công việc của anh đi.”

“Đôi khi.” Đèn tín hiệu chuyển sang xanh, và cô tăng tốc khi vượt qua ngã tư.

“Thế cái cô tóc đỏ trong bức ảnh là ai?”

“Bức ảnh nào?”

“Cái bức ở trên bệ lò sưởi.”

“À, đó là Anita. Cô ấy làm việc ở bộ phận kỹ thuật.” Anh có thể thấy được bánh răng tinh thần đang quay tròn trong đầu cô. “Các bức ảnh được đặt ở đó để khiến tôi nghĩ rằng cô ta là người vợ Millie đã chết của anh sao?”

“Đại loại thế.” Anh cầu trời rằng cô không bao giờ phát hiện về máy quay và máy thu âm. “Nghe này, anh lấy làm tiếc về mọi việc. Anh rất tiếc vì em phải dính vào chuyện này. Anh rất tiếc vì đã phải nói dối em.”

Cô nói với giọng giễu cợt, “Chắc hẳn không hối tiếc nhiều bằng tôi.”

“Những người khác không phản ứng mạnh như thế.”

Cô quay đầu lại và nhìn anh. “Những người khác? Khi anh hẹn hò với tôi, anh còn hẹn hò với những người khác sao? Anh nói với tôi … tôi … chết tiệt.”

Có lẽ anh nên giữ điều đó, không nói ra với cô. “Nhìn đường kìa.”

Cô nhíu mày và nhìn thẳng kính chắn gió một lần nữa. “Bao nhiêu người mà anh nói đến?”

“Khi anh hẹn hò với em ư? Chỉ một vài.”

Lucy chạy từ từ và rẽ vào bãi đỗ xe phía trước bưu điện. Chỉ một vài ư? Anh nói như thể chuyện đó là bình thường. Như thể điều đó là hoàn toàn không đánh gục cô, dù cô không muốn nó đánh gục cô.

“Trong một vài tháng qua,” anh tiếp tục nói khi mở dây an toàn ra, “khoảng mười lăm hay mười sáu người.”

Lucy mở cửa xe và bước ra ngoài. "Mười lăm hay mười sáu?" Cô không muốn nhưng tự hỏi anh đã tiến bao xa với những người đó. Liệu anh có hôn họ như anh đã hôn cô? Liệu anh có đẩy họ vào tường và chạm khắp người họ?

Anh cầm túi dụng cụ một bên khi họ đi đến hộp thư. "Việc đó thật mệt mỏi," anh nói, giữ cánh cửa mở cho cô như thể anh là một quý ông vậy.

"Vâng, tôi cá là vậy" Anh không cần phải lừa gạt cô lần thứ hai. Anh không phải là một quý ông. "Tội nghiệp. Anh phải đãi hậu mười lăm hay mười sáu phụ nữ và nói dối với tất cả."

"Anh chỉ gặp và uống café với một vài người và không bao giờ gặp lại họ nữa."

Và những người khác thì anh hôn họ như thể không đủ với anh. Những người như cô vậy. Và suy nghĩ mà cô thà chết còn hơn phải thừa nhận, là cô thấy ghen tị với tất cả những người phụ nữ vô danh đó.

Họ đi vào một bưu điện cũ. Dọc theo các dãy hộp thư, cô đặt túi mình lên bàn dán nhãn. Cô sẽ không hỏi anh đã hôn và chạm vào bao nhiêu người như anh đã làm với cô. Như thể câu trả lời sẽ giết chết cô. "Và ngoài mười lăm hay mười sáu người phụ nữ đó, tôi là người duy nhất anh tin là kẻ giết người hàng loạt." Cô mở túi và đặt ví lên bàn. "Thật là một công việc thông minh của cảnh sát." Kế đó cô lấy ra nắm đấm đồng, bút gây tê, sau đó cô thọc vào sâu hơn chút nữa. Càng nghĩ về những người phụ nữ khác đó, cô càng tức giận hơn. "Tôi biết anh có điều gì đó không ổn, nhưng tôi nhận ra không? Không. Tôi đã không nhận ra. Thậm chí tôi còn lờ đi việc anh thả mồi ở phòng chat và tất cả những bức email cực kì dở hơi anh đã gởi cho tôi." Cuối cùng cô cũng lôi ra được một chùm chìa khóa, nó luôn nằm ở dưới đáy chiếc túi. "Rằng thổi bùng ngọn lửa thật khập khiễng. Ý tôi là, Lucy, đó là dấu hiệu đấy." Cô nhìn lên, và Quinn bước lùi lại. "Anh đang làm gì thế?"

"Em đang cầm gì trong tay vậy?" Anh hỏi, nhìn cô như thể cô đang cầm một con rắn hổ mang.

"Chìa khóa. Chứ còn gì nữa?" Anh nhìn vào cây bút gây tê, và cô mỉm cười. Ồ, điều này thật hấp dẫn. "Anh sợ tôi sẽ hạ gục anh ư?"

"Không. Em sẽ không thể đến gần anh được."

"Ừm … Ừm." Cô đưa chùm chìa khóa ra và tạo ra âm thanh tấn công

nhở qua kẽ răng khi thả chúng vào lòng bàn tay đang mở rộng của anh.

“Buồn cười nhỉ. Hộp thư của em số bao nhiêu?”

Cô nói cho anh, sau đó bỏ tất cả đồ vào lại trong chiếc túi.

“Em là người duy nhất phàn nàn về các bức email.” Anh giậm mạnh gót chân. “Những người phụ nữ khác đều thích chúng.”

“Những người phụ nữ khác quá tốt với anh. Tin tôi đi, tôi biết đó là những lời tào lao cường điệu khi đọc nó.”

Anh tặc lưỡi và nói qua vai. “Đó cũng là những gì anh đã nói với Kurt khi anh ta viết những bức email đó. Mặc dầu anh chắc rằng mình không nói những lời tào lao đó là ‘cường điệu’.”

Anh đã không viết những bức email mà cô đã bỏ công sức để bào chữa và thanh minh. Cũng dễ hiểu thôi. Cô dựa hông vào bàn và nhìn anh đi đến hộp thư. Vì một vài lý do, làn da phía sau cổ và cánh tay bắt đầu có cảm giác nhoi nhói khi cô đợi anh mở nó ra. Một phần trong cô muốn nói anh ngừng lại. Đừng mở nó ra. Cô không muốn thấy cái gì bên trong đó. Việc đọc tuyên bố huyên thuyên bệnh hoạn của một kẻ giết người rằng ả ta ngưỡng mộ các tác phẩm của cô đã làm vấy bẩn những gì cô luôn yêu thích. Nó khiến cô cảm thấy mình phải chịu trách nhiệm một phần nào đó, mặc dầu cô biết rằng mình không cần phải như thế. Suy nghĩ về việc viết một cuốn tiểu thuyết hình sự về một nữ giết người hàng loạt dường như không cần phải hư cấu nữa. Ranh giới giữa hiện thực và hư cấu bị mờ nhạt, và hiện điều đó đã trở thành sự thật. Cô luôn yêu thích các tác phẩm của mình, nhưng việc ngồi trên ghế và viết hiện giờ dường như quá khủng khiếp. Ý nghĩ về việc không bao giờ viết được nữa lại trở thành một nỗi sợ vô hình khác. Không những đó là công việc yêu thích, mà nó còn là nguồn sống của cô. Không có nó cô chỉ có bằng cấp phù hợp làm trong ngành công nghiệp thức ăn nhanh.

Trong vòng chưa đầy ba tiếng, cả cuộc đời cô thay đổi hoàn toàn. Các cảm xúc của cô đau buốt, tâm trí cô tê liệt với gánh nặng của nó. Trên hết tất cả, cô thấy mất phương hướng. Như thể cô đã đánh chén say sưa trong năm ngày liền. Cô nhìn Quinn nhét chìa khóa vào ổ. Hai bàn tay cô nhói nhẹ và những ngón tay trở nên lạnh cóng. Cô không muốn nhìn, nhưng cô không thể quay lưng lại. Cánh cửa nhỏ mở ra. Lucy cảm giác như tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực cô.

Hộp thư trống rỗng. Thậm chí không có lấy một bức thư rác. Lucy thở

dài. Cô không thể chịu điều này mỗi ngày. Nhưng cô thấy rằng mình không có lựa chọn nào khác. Có thể cô đã nhận được bức thư cuối cùng từ người đàn bà bệnh hoạn đó. Cô có thể quay trở lại cuộc sống thường nhật của mình.

Quinn khóa hộp thư lại và đi về phía cô với những bước chân sải dài. Anh cau mày cáu kỉnh, và đưa lại cho cô chìa khóa. "Em sắp bất tỉnh đấy à?"

Anh đưa tay như muốn chạm vào cô, nhưng cô đã bước lùi lại. "Tôi ổn."

Anh thu tay lại, nhưng trên mặt anh vẫn còn sự cáu kỉnh. "Chúng ta sẽ kiểm tra lại vào ngày mai."

Không một lời, Lucy lấy lại chìa khóa và thả nó vào trong túi xách. Ngày mai. Cô không muốn gặp lại anh vào ngày mai. Cô cũng không muốn đứng trước bưu điện với trái tim đập điên cuồng trong lồng ngực.

Họ cùng bước ra từ bưu điện, vai họ cách nhau một khoảng nhỏ khi đi xuống các bậc thang. Lucy cảm thấy cô đơn vì dù ở gần nhau nhưng cô cảm giác khoảng cách giữa họ là quá lớn.

Cả hai đều không nói gì trên đường quay về nhà cô. Trong tuần qua, Lucy đã phải lòng người đàn ông không yêu cô và chỉ hẹn hò với cô vì nghĩ rằng cô là một kẻ giết người hàng loạt. Điều đó chưa đủ khiến cô điên, thì cô được kẻ giết người thật sự liên lạc, và cho rằng Lucy chính là người đã dạy ả ta mọi điều về việc phạm tội giết người. Cảnh sát nghĩ rằng vì lý do nào đó, Lucy biết kẻ giết người, hoặc ít nhất là đã gặp ả ta. Lucy có cảm giác là họ nói đúng. Cô luôn cho rằng mình là một người mạnh mẽ. Nhưng với mỗi giờ trôi qua, từng đoạn của các lá thư đó cứ quay tròn trong đầu cô. Cô ngày càng cảm thấy khó khăn hơn trong việc giữ cho các ý tưởng trong đầu mình nối lại với nhau. Cô sợ mình sẽ chìm sâu vào sự khủng hoảng, và cô ước mình có cái gì đó để bám vào trước khi cô mất nó. Một ai đó ôm cô thật chặt và làm cho cô cảm thấy an toàn. Một ai đó nói với cô rằng mọi việc rồi sẽ ổn, ngay cả khi đó chỉ là một lời nói dối.

Bên cạnh cô không có ai cả. Đặc biệt người đó không phải là Quinn. Anh là người cuối cùng giúp cô thấy an toàn hoặc là người cuối cùng có thể lấp đầy khoảng trống mà anh đã tạo ra cho cô.

Lucy cho xe rẽ vào ga ra, Quinn theo cô vào nhà. "Chúng ta sẽ kiểm tra lại vào ngày mai". Anh nói khi với tay lấy cái túi đồ lề của mình.

Cô không muốn quay trở lại bưu điện. Cô không muốn đứng lởn vởn, nhìn và chờ đợi. Cô đi về phía cửa sổ ở nhà bếp và nhìn ra những bông hoa uất kim hương giả của bà Riley. Một trong số chúng có màu xanh. Cô không nhớ là mình đã bao giờ thấy hoa uất kim hương màu xanh chưa. Nhưng cô là ai mà thắc mắc về sự xác thực của một người nào đó khi cô cảm giác mình có thể thật sự đang dần trở nên mất trí? "Điều gì sẽ xảy ra?" cô hỏi, mặc dầu cô đã viết đủ nhiều sách để có được câu trả lời. Cô biết rằng cảnh sát xem cô như là mắt xích giữa họ với kẻ giết người. Sự mỉa mai vẫn chưa từ bỏ cô.

"Các bức thư đang được lấy dấu vân tay và DNA trong phòng thí nghiệm. Kurt và anh sẽ nghiền ngẫm từng chữ, tìm kiếm bất cứ dấu hiệu hoặc mối liên hệ nào sẽ dẫn bọn anh đến hướng điều tra chính xác. Anh nghĩ những lá thư đó sẽ giúp bọn anh sớm tìm ra ả ta."

Lucy nghe tiếng anh đi khắp căn phòng. Cô cảm nhận hơn là nhìn thấy, anh đến đứng đằng sau cô. "Em vẫn còn số điện thoại nhà và di động của anh chứ?"

"Ở đâu đó. Chắc thế."

"Em sẽ gọi cho anh nếu em cần bất cứ điều gì chứ?"

"Tôi không cần gì cả. Tôi ổn."

"Em không ổn chút nào."

"Cám ơn" cô gượng cười và liếc nhìn đôi bàn tay trắng nhợt đang nắm gờ quầy bếp của mình.

"Ý anh là em trông cực kỳ căng thẳng. Những lá thư đó có thể đến với bất cứ ai."

"Anh có nghĩ là ả ta sẽ viết lại không?" Lucy hỏi và thầm cầu nguyện là anh sẽ nói không.

"Có chứ. Tốt hơn hết là em nên đưa anh chìa khóa và anh sẽ đi đến hộp thư của em. Em sẽ không phải nhìn thấy những bức thư đó. Nghĩ về điều đó nhé."

Lucy đã luôn nghĩ rằng mình thật dũng cảm. Thông minh. Vào giây phút này, cô không biết mình là gì nữa. Cô chỉ biết rằng cuộc đời cô không còn thuộc về chính cô nữa.

“Được rồi.” Cô vẫn đeo túi xách trên vai. Cô thò tay vào trong và lấy ra chùm chìa khóa hộp thư. Cô lấy nó ra khỏi chùm và quay người lại. “Anh có thể giúp tôi điều này được không? Anh sẽ mang các thư bình thường đến cho tôi chứ?”

“Chắc chắn rồi.”

Cô đặt chìa khóa vào lòng bàn tay anh. Anh khép tay lại, giữ chặt các ngón tay của cô trong bàn tay ấm áp của anh. Cô liếc nhìn lên mặt anh. Ánh nhìn của anh chạm vào trán và hai gò má cô, sau đó đáp xuống môi cô. Anh nhìn cô như thể anh đã nhìn cô trước đây. Lần này cô biết rằng sự khát khao cô nghĩ mình đã thấy chỉ là ảo giác.

Cô rút tay lại trước khi đầu hàng ảo giác và chìm vào cái gì đó lớn hơn và mạnh hơn bản thân cô. “Anh có nghĩ là ả ta biết tôi sống ở đâu không?”

Anh ngẩng đầu lên, và ánh mắt nâu nhìn thẳng vào mắt cô. “Số điện thoại của em không công bố và thông tin về em không đủ để cho một người nào đó đến được cổng nhà em. Vì ả ta gửi thư cho em qua hộp thư bưu điện thay vì gửi thẳng đến nhà. Nên anh đoán là ả ta không biết đâu.”

Anh cho chiếc chìa khóa vào túi quần trước. “Nhưng anh sẽ không để nó ảnh hưởng đến cuộc sống của em.”

Nghe như thể anh lo lắng cho cô vậy. Cô khoanh tay dưới ngực và nhìn xuống đôi xăng đan của mình. Lucy cũng không muốn nó ảnh hưởng đến cô. Nhưng cô không chắc là tại sao anh lại lo lắng. Ồ, đúng rồi, cô hiện có ích cho vụ án của anh.

“Bọn anh sẽ tăng cường cảnh sát tuần tra ở khu vực này. Anh sẽ kiểm tra em bất cứ lúc nào anh có thể. Bọn anh có thể lắp đặt một hệ thống an ninh và đèn. Và anh biết một vài cảnh sát làm bảo vệ khi họ hết nhiệm vụ. Họ có thể ở lại với em nếu em muốn.”

Cô lắc đầu, và ánh nhìn của cô lướt đến đầu ngón chân của anh. Cô có đủ người thân trong gia đình và bạn bè trong khu vực này nên cô không cần một người đàn ông xa lạ trong nhà cô.

Anh đặt đầu mút ngón tay mình bên dưới cằm cô và nâng ánh mắt cô lên đối diện với anh. Sự va chạm nhẹ nhàng của anh thấm qua da cô, tỏa ra hơi ấm xuống cổ và ngực cô. Một lần nữa cô phải chống lại sự ham muốn được dựa vào người anh và bám vào một cái gì đó đáng tin trong cuộc sống

đang tách rời quanh cô.

“Nói cho anh nghe em cần gì.”

Có quá nhiều thứ. Anh không thể cho cô. Ngoại trừ, “Hệ thống đèn báo động nghe có vẻ được.”

“Anh sẽ lập hồ sơ ngay sau khi anh rời khỏi đây. Bọn anh sẽ lắp đặt nó vào ngày mai.” Anh buông tay ra khỏi cằm cô. “Hôm nay thì sao?”

“Tôi sẽ đến nhà mẹ tôi. Một trong số các bạn tôi sẽ ở cùng với tôi vào ngày mai.”

“Một trong số các nhà văn đó ư?”

“Vâng.” Anh nhớ. Một vài ngày trước đây cô sẽ nghĩ rằng điều đó có ý nghĩa gì đó. Bây giờ thì cô biết rõ nó là gì.

“Bọn anh sẽ nhanh chóng bắt được ả ta. Lucy. Anh hứa, nhưng cho đến lúc đó, đừng đi đâu một mình nhé.”

Cô muốn hỏi anh rằng anh nghĩ gì khi nào thì tất cả chuyện này sẽ kết thúc. Nhưng cô biết rằng anh sẽ không trả lời cô.

“Hãy luôn mang theo bút gây tê và chai xịt cay nhé.” Khóe miệng anh nhếch lên, và anh gần như mỉm cười.

Mãi đến tối khuya, khi đang nằm trong phòng ngủ của cô ở nhà mẹ, cô mới tự hỏi làm thế nào mà Quinn biết được cô mang theo chai xịt cay.

CHƯƠNG XII

Wazcookin: Tìm kiếm một người đàn ông vạm vỡ ...

“Ôi chúa ơi!”

“Lucy đến đây nhìn này.”

“Cái gì nữa?” Lucy đẩy bình đựng nước bên dưới máy pha trà đá và đi đến cửa sau. Cô nhón chân lên đằng sau các bạn mình đang chen chúc ở ô cửa sổ nhìn ra anh chàng thợ điện ở sân sau.

“Không phải người đàn ông nào cũng làm cho bộ đồ Carhatt trông tuyệt như vậy,” Maddie nói. Mặt cô ấy dán chặt vào mặt kính cửa sổ.

Anh chàng được nói đến đang khom ngươi xuống để lôi cái gì đó từ thùng xe tải. Chiếc quần màu nâu hiệu Carhatt căng cứng, phô bày các đường cong của mông. Tên anh ta là Randy. Quinn đã đưa anh ta đến nhà Lucy sáng nay.

“Anh ta chắc hẳn đã tập những bài tập đặc biệt dành cho mông,” Adele nghiên cứu.

“Ngồi xổm,” Clare thêm vào. “Tớ ước anh ta uốn cong người xuống.”

Maddie gật đầu. “Đúng vậy, có thể tớ sẽ vứt một đôla trên đất và xem anh ta nhặt nó như thế nào.”

Lucy thả người xuống. “Các cậu đều hư hỏng.” Họ quay lại cùng một lúc. Ba cặp mắt nhìn cô như thể một cái sừng vừa mới mọc ra giữa trán cô vậy. Lucy đưa hai tay lên và lùi lại. “Tớ chỉ nói là anh ta còn rất trẻ.”

“Và?”

Chúa ơi, cô bắt đầu nói như Quinn. “Tớ không biết.” Cô cúi mặt mình vào lòng bàn tay và lắc đầu. “Tớ nghĩ là tớ bị mất trí.” Cô quay lại và đi vào nhà bếp. Sau tất cả, cô vẫn thích được nhìn Quinn hơn. Đúng thế, cô đã thua.

Các bạn cô lo lắng đi theo cô. “Cậu chịu quá nhiều áp lực.” Clare với tay lên tủ bếp và lấy ra bốn cái ly. “Và bọn tớ được cho là có mặt ở đây để giúp đỡ cậu, chứ không phải dán mắt vào anh chàng thợ đó.”

Adele đặt các viên đá vào ly. Bốn người bạn ngồi xuống với bình trà và thảo luận vấn đề của Lucy. Lucy đã ở với mẹ vào đêm trước và chắc chắn sẽ lặp lại điều đó cho đến khi cơn ác mộng này kết thúc. Nhưng cô có cảm giác mình là một đứa con nít khi ở với mẹ và cô không muốn đóng đô ở đó.

"Tớ chỉ ghét việc sợ hãi," cô nói và đưa ly trà lên miệng. Cô uống một ngụm và nói, "Tớ luôn cho rằng mình là một người mạnh mẽ. Một người có thể tự chăm sóc trong mọi hoàn cảnh." Cô đặt ly nước xuống bàn. "Một người không sợ gì khi phải đối mặt với các vụ chìm tàu hoặc tấn công của cá mập. Nhưng người phụ nữ tâm thần này khiến tớ sợ." Cô lắc đầu khi âm thanh của dụng cụ điện vang vào trong bếp. "Chưa hết, cùng lúc, tớ không biết liệu tớ cón nên sợ hay không. Tớ không bị đe doạ, và người phụ nữ này chỉ giết đàn ông. Không phải là một nhà văn trinh thám."

Maddie đẩy ly trà sang một bên và đặt tay lên bàn. "Nhưng kẻ giết người này đã liên lạc với cậu. Cậu phải cẩn thận." Maddie biết mình nói những gì. Cô từng nói chuyện với rất nhiều kẻ giết người hàng loạt.

"Tớ không xem thường nó. Chỉ là tớ tự hỏi liệu tớ có bị mắc chứng hoang tưởng không?" Lucy đáp lại.

"Không phải cái gì cũng là ảo giác của chứng hoang tưởng." Adele khuấy những viên đá trong ly bằng các đầu ngón tay. "Đôi khi những điều cực kỳ quái đản thường xảy ra."

"Dwayne lại để cái gì trên hành lang của cậu?" Clare hỏi.

"Một chiếc tất và một ly uống café có dòng chữ Một Vài Chú Thỏ Yêu Bạn của tớ."

"Thật là một kẻ lập dị."

"Thật kinh dị."

"Cậu thật sự có vài cái ly uống café có dòng chữ Một Vài Chú Thỏ Yêu Bạn sao?"

Ngay khi uống xong bình trà, bốn người phụ nữ quyết định rằng Lucy sẽ luân phiên đến ở nhà họ và họ sẽ đến ở với cô. Họ quả quyết rằng đó không phải là sự áp đặt. Nhưng cô biết rằng đó là sự áp đặt. Cô chỉ hy vọng Quinn sớm bắt được *Chết ngạt*.

Adele đứng dậy khỏi bàn và cầm lấy bình trà rỗng. “Tớ xung phong lần đầu,” cô nói khi đi về phía bồn rửa. Khi cô đi ngang qua cửa sau, cô liếc nhìn ra ngoài. Cô ngừng lại và lùi lại một vài bước. “Ôi, trời.”

“Randy đang làm gì thế?” Lucy hỏi.

“Không phải Randy. Một ai đó mới đến.”

Clare đứng dậy và đi về phía Adele. “Bây giờ là một anh chàng lực lưỡng quyến rũ.”

Lucy và Maddie đứng dậy và đi về phía những người bạn của mình. “Anh ta là cảnh sát,” Maddie nói. “Tớ có thể nói qua chỗ phồng lên của anh ta.”

“Cậu có thể thấy được chỗ căng phồng lên của anh ta sao? Từ khoảng cách ngoài sân sao? Mắt cậu thật tốt.”

“Súng của anh ta. Các cậu có thể thấy được hình dáng của khẩu súng ngắn chuyên dụng ở bên dưới chiếc áo khoác.”

Lucy không cần phải hạ ánh mắt của mình từ mặt Quinn để biết được tất cả về chỗ căng phồng, súng ngắn hay bất cứu cái gì khác của anh. Anh đứng kế bên Randy, nói chuyện với anh ta và chỉ lên mái hiên nhà Lucy. Anh mặc bộ complê màu sô cô la và áo sơ mi màu be. Một cơn gió nhẹ làm rối tung mái tóc đen nhát, anh mang mắt kính màu đen. “Đó là Quinn.”

“Hardluvman?”

“Ừ.”

“Ồ.” Clare lắc lắc đầu. “Ý tớ là, thật là một gã ngốc.”

Quinn thả tay xuống, sau đó đi về phía vỉa hè để đi ra phái cửa sau nhà Lucy. Anh gõ cửa hai lần và mở cửa ra mà không cần phải đợi cô trả lời. Nhìn thấy bốn người phụ nữ, anh đột ngột dừng lại và với tay lấy kính mát xuống. “Ồ, xin chào,” anh nói. Và Lucy có thể chắc chắn rằng các bạn cô đang tan chảy. Hoặc có thể là cô. Quinn cho cặp kính vào túi trong chiếc áo jacket. “các quý cô chắc hẳn là các nhà văn bạn thân của Lucy. Tôi đã nhìn thấy ảnh các cô trong phòng làm việc của cô ấy.”

Lucy giới thiệu các bạn, những người đã giữ bìnht ĩnh trước người đàn

ông đã nói dối cô – cho đến khi anh hạ thấp cằm xuống và nhìn vào mắt Lucy. “Em thế nào rồi, Ánh nắng?”

Ánh nắng? Cô chắc rằng mình đã bảo anh không gọi cô là Ánh nắng rồi. “Ổn.”

“Anh mang thư đến cho em này.” Anh cho tay vào bên trong áo jacket và lấy ra một tờ rơi của nhà hàng.

“Chỉ cái này thôi sao?”

“Ừ. Anh nghiêng đầu sang một bên, ánh mắt nâu vẫn nhìn ô. “Anh cần nói chuyện với em.”

Ý anh là một mình. Cô bước ra sân sau và anh đi theo cô. Bên dưới tán cây sồi già, anh nói với cô, “Không có bất cứ dấu vân tay nào trên các lá thư mà *Chết ngạt* gởi cho em.” Bóng của các cành cây phía trên đầu che mát cho anh và cô. “Các bì thư đang được kiểm tra DNA. Bọn anh đang gấp rút thực hiện, nhưng phải vài ngày nữa mới có kết quả. Nếu bọn anh may mắn.”

Điều này thật đáng thất vọng, nhưng công việc của cảnh sát chưa bao giờ dễ dàng như trong các cuốn sách hay trên tivi. Chưa bao giờ thú vị và trật tự.

“Em thực sự ổn chứ?”

Sợ hãi. Không định hướng. Sốc. “Tôi thực sự ổn. Bạn tôi sẽ thay nhau chăm sóc tôi.”

Anh nhìn khắp khuôn mặt và dừng lại ở môi cô. Một cơn gió nhẹ thổi một vài sợi tóc ngang miệng cô. Quinn đưa tay như thể anh muốn vén nó đằng sau tai cô. Lucy tựa mạnh vào vỏ cây gồ ghề và chờ đợi cái chạm của anh.

Anh nhíu nhẹ mày, và bước lùi lại. “Gọi cho anh nếu em cần bất cứ điều gì,” anh nói khi quay lưng lại và bỏ đi.

Trong ba ngày sau đó, Quinn lái xe tới hộp thư bưu điện của Lucy, nhưng chỉ tìm thấy thư rác trong đó. Như đã hứa, anh đem hết đến cho cô. Và mỗi ngày trôi qua cô dường như càng dễ nổi cáu hơn ngày trước đó. Cô

cố che giấu điều đó. Nhưng anh có thể nói rằng sự căng thẳng đang gặm nhấm cô. Anh có thể thấy điều đó trong mắt cô. Và anh sợ rằng cô sẽ hoàn toàn kiệt sức trước khi chuyện này kết thúc. Anh sợ rằng mình không thể làm được gì, chỉ biết đứng đằng sau và nhìn điều đó xảy ra. Cô dã bộc lộ rõ cảm giác với anh. Một vài lần anh muốn chạm vào cô, cô đã lùi lại, như thể cô không thể nào chịu đựng được sự va chạm của anh.

Sau sự việc xảy ra ở sân sau, khi cô cố đẩy mình vào thân cây tránh cái chạm của anh, anh luôn chắc rằng mình sẽ không bao giờ chạm vào cô nữa. Anh sẽ chuyển nhiệm vụ đến hộp thư của cô cho Kurt, Đúng vậy, đó chính xác là những gì anh nên làm. Nhưng anh đã không thực hiện. Lucy có thể không muốn nhìn thấy mặt anh hàng ngày, nhưng anh muốn nhìn thấy cô. Anh không thể giải thích điều đó, ngay cả với chính anh. Nó còn hơn cả sự ham muốn, mặc dầu anh có rất nhiều ham muốn. Anh bị cô cuốn hút theo cách không liên quan gì đến tình dục và chỉ vì cô. Nguy hiểm nhất là nó khiến anh nghĩ nhiều hơn so với nghề nghiệp và chú chó luôn làm bạn với anh. Và kiểu suy nghĩ đó không mang lại cho anh điều gì ngoài nỗi đau đang dâng đầy trong lồng ngực.

Trung uý Mitchell và các thám tử khác đã thảo luận các cách sử dụng Lucy như mồi nhử với *Chết ngạt*. Họ đã nói về việc cho cô lộ diện. Quinn không thích ý tưởng đó. Nhưng anh đề cập điều đó khi anh đem các lá thư rác mới nhất đến cho Lucy ngày hôm qua. Sự từ chối dứt khoát của cô khiến anh nhẹ nhõm.

Điều duy nhất hiện anh có thể làm cho Lucy là bắt kẻ giết người. Bây giờ là chín giờ kém tối thứ Bảy, và anh vẫn đến văn phòng để làm việc.

Anh và Kurt đã nói chuyện với một nữa chủ tịch các phân hội của Hội phụ nữ Lông công. Và anh chỉ mới nhận được năm bảng phân công mới nhất của hội viên từ chủ tịch của mỗi phân hội. Không may, không phải ai trong số đó cũng có tiểu sử đính kèm. Anh phải gọi điện và yêu cầu họ cung cấp lần hai. Trong khi chờ đơi, anh kiểm tra chéo các tên với bảng phân công của Hội phụ nữ Trinh thám. Không ai trong số các quí bà của hội Phụ nữ Lông công thuộc về nhóm các nhà văn viết truyện trinh thám. Nhưng một vài phân hội của Hội Phụ nữ Lông công có tổ chức các buổi họp mặt ở các nhà sách khắp thung lũng. Anh có cảm giác *Chết ngạt* là một người có mặt trong các danh sách. Quinn ngả người về phía trước và đặt bảng phân công của Hội Phụ nữ Trinh thám lên phía trên một chồng giấy tờ hành chính trên bàn. Anh đọc lui đọc tới ba mươi cái tên trong danh sách. Ả ta ở đó. Anh có thể cảm nhận được.

Anh với tay lấy các bảng báo cáo mới nhất của phòng thí nghiệm và đọc lại chúng. Không có nhiều tin tốt. Ngoại trừ một chuỗi các dấu vân tay có thể sử dụng được mà họ đã tách ra được từ ghế ngồi của khách bằng da trong chiếc xe chở hàng của Robert Patterson, còn lại chẳng có bất cứ bằng chứng rõ ràng nào cả. Họ đã có được dấu của một lòng bàn tay và bốn ngón tay từ gờ bên trái của chiếc ghế, nơi mà tay của một người thường nắm lấy. Các dấu tay đó không thuộc về bất cứ ai trong gia đình và bạn bè của Robert. Chúng cũng không phải của nạn nhân. Chúng cũng không trùng với bất cứ dấu vân tay nào họ có được từ phòng khách sạn. nhưng Quinn không ngạc nhiên. Đúng như anh đoán, căn phòng đó đầy rẫy dấu vân tay và DNA. Và anh không tin là bất cứ cái nào trong số đó có thể sử dụng được.

Anh đưa bản sao dấu vân tay đã lấy được từ xe của Robert. Anh nghiên cứu các đường viền của vùng mô út, đặc trưng phân lớp đường vân kiểu hình cung nhọn và kiểu vòng xoắn của cả bốn ngón tay. INDENT đã cung cấp các dấu vân tay cho AFIS(1), nhưng không thu được một kết quả nào. Cũng giống như danh sách tên các nhà văn, trong thâm tâm anh biết rằng mình đang nhìn vào bàn tay của một kẻ giết người hàng loạt.

Chiếc điện thoại di động anh đeo ở thắt lưng đổ chuông. Anh trả lời ngay, không nhìn vào tên người gọi. “Thám tử McIntyre.”

“Quinn, nó ở đây.”

Anh đứng bật dậy và quẳng bản sao dấu vân tay lên bàn. “Lucy?”

“Vâng.” Không có tiếng nói nào phát ra như thể cô đang cố nuốt. “Nó ở đây.”

“Cái gì?”

“Lá thư. Nó được gửi đến nhà em. Ả ta biết em sống ở đâu.”

Chó chết thật. “Em đã mở nó chưa?” Anh gom giấy tờ trên bàn và bỏ chúng vào sổ ghi chép.

“Chưa.” Một tiếng nức nở vang lên từ cổ họng cô.

“Em không ở đó một mình chứ?”

“Ừm. Adele ở lại đây tối qua, nhưng cô ấy phải đi. Em nghĩ em sẽ ổn. Bây giờ là ban ngày và em nghĩ…”

“Cửa sổ và cửa chính đã được khoá chưa?” anh nắm lấy sổ ghi chép và laptop, tiến ra cửa.

“Rồi.”

“Anh đang đến.” anh bước ra khỏi cửa trước và đi nhanh đến chiếc xe. “Anh sẽ có mặt ở đó trong mười phút.”

“Phải mất hai mươi phút mới đến được đây.”

Anh mở cửa xe và đặt laptop, sổ ghi chép vào ghế bên cạnh, cùng với bó hoa hồng. “Không phải dành cho mình.” Chắc hẳn cũng không phải dành cho cô.

Quinn cúp máy sau đó gọi vào điện thoại di động của trung uý Mitchell và Kurt. Không ai bắt máy. Thay vì để lại lời nhắn. Anh quyết định sẽ gọi lại ngay khi có thêm thông tin. *Chết ngạt* đã gửi thư đến thẳng nhà của Lucy, và điều đó đã thay đổi tất cả.

Mất mười lăm phút anh mới đến được nhà cô. Anh đỗ xe cạnh lề đường, nắm lấy đồ nghề thu thập chứng cứ và ra khỏi xe. Một tay cầm đồ nghề, tay còn lại là laptop và các file hồ sơ, anh bước nhanh trên vỉa hè. Cánh cửa trước nhà mở ra khi anh bước vội đến. Anh dừng lại ở hiên nhà và nhìn cô. Cô đang đứng bên trong căn nhà tối om, các cánh màn và rèm phủ được hạ xuống. Bộ quần áo ngủ màu trắng có nền hình đôi môi đỏ đối lập hoàn toàn với bóng tối u ám. Một tiếng khóc thổn thức phát ra từ các ngón tay khi cô ấn nó vào môi. Và sau đó cô ở trong vòng tay anh. Anh không chắc điều đó xảy ra như thế nào. Một giây trước anh còn đang đứng ở hiên nhà cô, sau đó anh đã ở bên trong với cánh cửa đóng lại và tất cả đồ của anh nằm dưới chân.

Cô vùi mặt mình vào cổ anh. “Em nghĩ mình có thể giải quyết được điều này,” cô khóc khi hai tay cô nắm chặt phía trước chiếc áo sơ mi màu đen của anh.

“Shh. Ổn rồi.” anh lướt bàn tay còn lại lên xuống lưng cô, vo tròn chiếc áo ngủ flanen của cô. “Anh ở đây. Anh sẽ lo việc này.” Anh hôn vào một bên đầu cô khi lòng bàn tay anh lướt từ xương sống lên vai cô. “Đừng lo. Anh sẽ lo mọi thứ.” Bên dưới làn vải flanen mềm mại của bộ áo ngủ, anh không thấy dải áo ngực. Anh cố không nghĩ điều đó có nghĩ gì.

“Em luôn nghĩ rằng mình có thể giải quyết được mọi việc.” Cô lắc đầu,

và nắm chặt hơn vào áo anh. Cô dường như muốn vùi sâu vào da anh. “Em luôn nghĩ em là một trong những người không biết sợ có thể sống sót sau một trận sóng thần và chạy nhanh hơn một con gấu. Một trong những người thông minh có thể nhảy vào thuyền cứu hộ và không bị chìm cùng với con tàu. Nhưng em quá sợ đến nỗi em không còn có thể nghĩ được gì cả.”

Anh mỉm cười trong tóc cô. “Cưng à, không ai có thể chạy nhanh hơn một con gấu.”

“Em biết. nhưng em luôn nghĩ rằng nếu phải làm thế, em có thể làm được. Em nghĩ mình là một người thông minh, một người mạnh mẽ. Nhưng tất cả chuyện này đã đánh gục được em. Em không dũng cảm hay mạnh mẽ hoặc có thể kiểm soát.”

Ánh mắt anh rơi vào chiếc phong bì màu trắng nằm trên bàn café . Anh có nhiều thời gian để giải quyết với nó sau. “Anh sẽ giúp em.”

“Bằng cách nào?”

Ừ, bằng cách nào? Anh lùi lại đủ xa để có thể nhìn thấy mặt cô. Những quầng thâm xuất hiện dưới mắt cô. Trông cô rất xanh xao. “Lần cuối cùng em ăn là khi nào?”

“Đêm qua, Adele ở đây, và bọn em gọi thức ăn ngoài.”

Anh gạt nước mắt từ gò má cô. “Một bữa ăn thực sự cơ!”

Trán cô nhăn lại vì suy nghĩ. Anh cố ngăn ham muốn đặt một nụ hôn lên đó. “Như nấu ăn ở nhà ư?”

"Ừ"

"Thứ Tư, Maddie đã làm món Iasagna, nhưng em không đói lắm."

"Em sẽ tự làm mình ốm mất." Anh đặt laptop và các file hồ sơ lên bàn, rồi nắm tay cô và kéo cô cùng vào nhà bếp. Anh bật đèn trên đường đi đến tủ lạnh. Anh thả tay cô ra, mở cửa tủ lạnh và phát hiện ra một vài hộp thức ăn cũ và một nửa túi salad gà, một thứ trông giống như hạt giống và hoa. Anh cũng thấy một nửa gallon sữa, ba miếng thịt bò, và một thỏi pho mát. "Em chẳng có gì nhiều."

"Ngoại trừ tối hôm qua, em không ở nhà nhiều. Chỉ một vài giờ trong

ngày cố viết một vài trang và gặp anh về việc thư từ thôi."

Anh đóng tủ lạnh và tiến đến mở một vài cửa tủ bếp. "Bạn em không nên để em một mình hôm nay."

"Adele là một nhà văn và cô ấy bận. Tất cả bạn em đều bận với thời hạn cuối cùng. Họ không thể ở với em 24/7 được."

Anh nhìn lướt qua các lon súp và rau quả đóng hộp, một lọ oliu, hai túi mì ống hiệu Kraft và pho mát. "Em nên gọi cho anh." Anh lấy ra túi mì ống và pho mát, và quay lại nhìn cô.

Cô nhún vai nhưng không trả lời. Anh cho là cô không cần. Cả hai biết rõ tại sao cô không gọi cho anh. "Anh sẽ nấu ư?"

"Đúng vậy. Anh sẽ làm cho em món mẹ anh từng làm khi anh ở nhà do ốm. Nồi và chảo của em ở đâu?"

Đôi dép lê của cô tạo ra các âm thanh loẹt xoẹt khi cô di chuyển trên nền gạch. Cô đi đến tủ bếp kế bên lò và cúi xuống, kéo ánh nhìn của Quinn tập trung vào những đôi môi đỏ trên mông cô. Anh tự hỏi cô sẽ làm gì nếu anh kéo cô lên và đặt những nụ hôn vào những nơi đôi môi đỏ được in.

“Cái này có thể dùng được.” cô nói khi đứng dậy với một cái nồi tronng tay. Cô bước về phía anh. Ánh nhìn của anh hạ thấp xuống những đôi môi được in trên túi áo, bên ngoài ngực cô. Anh cám ơn trời vì cô không phải là một người có thể đọc ý nghĩ. Nếu không chắc chắn cô sẽ tát anh một cái trời giáng như từng làm vào buổi sáng anh nói mình không phải là thợ ống nước.

Cô đưa cho anh cái nồi, anh đổ đầy nước vào đó. “Mì ống và pho mát là những gì em cần.” Anh xé phía trên của gói màu xanh và thả mì vào nước. “Món ăn cổ tuyệt vời.”

Khi chờ mì sôi, anh thái nhỏ pho mát và cắt xúc xích. Cô đứng dựa sát hông vào quầy bếp kế bên anh, hai tay khoanh bên dưới ngực. Để giết thời gian và làm cho Lucy quên đi lá thư trong phòng khách. Quinn nói về vụ án Raymond Deluca. Hôm qua ông Deluca đã bị buộc tội giết vợ và ba đứa con riêng. Quinn nói do tình tiết vụ án và bằng chứng, có thể ông ấy sẽ bị xử tội chết.

“Em nhớ khi điều đó xảy ra,” Lucy nói khi nhìn anh làm ráo mì ống.

"Và khuôn mặt của nhưng đứa trẻ trên mặt báo."

Khi Quinn pha chế món sốt pho mát và thả pho mát đã được thái nhỏ và xúc xích vào nồi, đun nhỏ lửa, Lucy dọn bàn. Cô rót sữa ra hai ly. "Cái này thường được nung thêm một lúc nữa với một ít pho mát và một ít vụn bánh mì trên mặt." Quinn nói khi đổ thức ăn ra hai đĩa, "nhưng em quá đói để đợi thêm."

"Có thể em đói hơn em nghĩ," Lucy thú nhận khi anh kéo ghế cho cô. Anh ngồi đối diện với cô. Họ ăn trong yên lặng.

Lucy với tay lấy ly sữa. "Món này ngon hơn em nghĩ nhiều."

Quinn đang quấn một ít sợi mì và xúc xích với nĩa của mình. "Đừng nói với anh là em chưa bao giờ ăn món này nhé? Đây là món ăn yêu thích của nhà McIntyre."

Một ít râu màu trắng xuất hiện ở môi trên của cô khi cô hạ ly sữa xuống. Cô liếm nó với đầu lưỡi hồng. "Em là người thường nấu ăn trong nhà em. Mẹ em phải làm việc muộn. Vì thế em thường nấu bữa tối cho em và em trai. Em thật sự trở thành một người đầu bếp giỏi."

Quinn nhớ lại món bánh kem sô cô la mà cô đã làm và cô từng nói rằng sô cô la còn hơn cả tình dục. Cứ cho là món bánh đó ngon, nhưng không hẳn ngon như vậy.

Cô che tay ngáp dài ngáp ngắn tới ứa nước mắt.

"Anh chán đến thế sao?" anh hỏi.

Cô lắc đầu, "Em mệt."

"Em không ngủ được à?"

"Do em phải thức khuya để làm việc. Em có cuốn sách phải hoàn tất trong bốn tuần nữa. Và em chưa viết được chữ nào từ khi em phát hiện ra những bức thư đó. Sự căng thẳng về hạn nộp bản thảo làm tăng thêm chứng mất ngủ. Em cứ rối tung cả lên."

Ừ, đúng vậy. Tóc cô cần phải chải nhưng điều đó không ngăn được việc anh muốn cô. Bảnh bao hay bẩn thỉu anh không quan tâm. "Sao em không chợp mắt một lát? Anh sẽ làm việc ở đây khi em ngủ." Cả hai đều biết

rõ công việc anh nói đến, nhưng cả hai đều không muốn nhắc đến nó.

“Em không biết mình có thể ngủ được không. Nhưng em sẽ rất cảm kích nếu anh ở lại khi em tắm nhé.”

Quinn hình dung cô trần truồng, ướt át và người phủ đầy xà phòng. “Được rồi,” anh nói khi mang đĩa đến chậu rửa. Anh không phải cố tưởng tượng cảnh cô khoả thân. Anh biết cô trông như thế nào. Anh đã nhìn thấy cơ thể cô từ eo trở lên, và những gì anh nhìn thấy đã làm rung chuyển thế giới của anh.

Quinn rửa tay khi Lucy cho chén vào máy rửa bát. Ánh nắng cuối buổi sáng chuyển động những dãy ánh sáng vàng nơi cửa sổ, rơi vào tóc của Lucy. Nó vương trên mi mắt và tràn khắp gò má đến đôi môi hé mở của cô. Anh đã sống chung với Amanda, đã từng nghĩ rằng anh sẽ chung sống với cô suốt đời. Nhưng anh không thể nhớ được rằng họ đã từng cùng nhau rửa chén.

Anh đưa cho Lucy chiếc đĩa ướt. Một giọi nước từ gờ đĩa chạy xuống lòng bàn tay và cổ tay, rồi biến mất bên trong vạt áo ngủ của cô. Không đợi đến khi chiếc máy bắt đầu hoạt động, anh đã đề câp đến chủ đề mà cả hai đều cố tránh.

“Em có muốn biết lá thư viết gì không?” anh hỏi khi lau khô tay.

“Em không chắc.” Cô cũng cầm phía cuối khăn và lau khô tay. “Một phần trong em muốn biết. Tò mò chuyện lạ mang vạ vào thân, nhưng em biết mình sẽ hối tiếc về điều đó. Vì thế, không.” Những ngón tay cô chạm nhẹ vào anh. Cô cau mày lại như thể bối rối về điều gì. “Cám ơn về buổi trưa.”

“Em luôn được chào đón mà.”

“Và à…. Nếu Snookie kêu meo meo với anh, đừng cho nó ăn nhé. Nó đang ăn kiêng.” Cô đi ra khỏi bếp, hướng về phía phòng tắm. “Và nếu anh phải đi…”

“Anh không đi đâu.”

Cô nhìn anh một lần nữa và biến mất.”

Anh quăn chiếc khăn trên quầy bếp và đi ra phòng khách. Thay vì bật đèn lên, anh mở các tấm màn ra và để ánh nắng chiếu vào. Anh nắm lấy hộp

đồ nghề dưới sàn và quẳng nó lên đi văng. Sau đó anh lấy ra một cặp găng tay cao su và mang vào. Anh lấy lá thư đang để trên bàn và mở nó ra với một con dao tiện lợi anh giữ trong túi trước quần jean. Khi ngồi trên đi văng, anh lấy lá thư từ bì thư ra. Lần này không có bất cứ bài báo nào được đính kèm.

Quinn có thể nghe được tiếng mở nước ở một nơi nào đó trong nhà. Anh mở lá thư ra và đọc:

Ồ, phải nói là tôi thật thất vọng, Lucy à. Tôi đã thấy cô với anh ta. Tên cảnh sát. Người có tóc và mắt màu đen. Anh ta nhìn cô như thể anh ta đang tưởng tượng về cơ thể trần truồng của cô. Một gã đàn ông đê tiện.

Tôi nghĩ chúng ta đã hiểu nhau. Tôi đã nghĩ tôi có thể tin cô. Tôi cảm nhận được một sự kết nối sâu đậm với cô qua những cuốn sách của cô. Tôi đã nghĩ cô cũng cảm nhận như thế. Qua văn phong của cô, tôi đã hiểu mình hơn. Các câu văn của cô trò chuyện và mang lại cho tôi sức mạnh. Để đáp lại, tôi đã nói cho cô một vài bí mật và chia sẻ cho cô những suy nghĩ thầm kín nhất của tôi. Ăn miếng trả miếng – chắc cô còn nhớ chứ? Cô đã phản bội tôi. Tôi biết cô đã cho anh ta xem các lá thư mà tôi viết riêng cho cô.

Tôi phải làm gì bây giờ? Tôi không biết. Tôi sẽ phải nghĩ về điều này. Tôi thật buồn về cô. Cô đã đâm sau lưng tôi.

Liệu tôi có nên đáp trả lại không nhỉ?

Tóc sau gáy anh dựng đứng cả lên. Điều này không thường xảy ra với anh. Anh thả lá thư và phong bì vào một cái túi đựng bằng chứng rỗng, niêm phong lại, sau đó kéo găng tay ra khỏi tay. Anh quăng chúng lên bàn và đọc lướt qua lá thư lần nữa. Anh sẽ phải nói cho Lucy về điều này. Anh không thể giấu cô được. Cô phải biết rằng *Chết ngạt* đang thực sự đe doạ cô.

Khi Lucy gọi về lá thư mới nhất này, Quinn biết rằng nguyên tắc đã thay đổi: Anh chỉ không biết nó sẽ đến mức độ nào. Bây giờ thì anh đã biết rõ. Lucy sẽ phải rời nhà trong một thời gian hoặc đồng ý có hai cảnh sát chuyển đến để bảo vệ cô. Đó là những giải pháp. Anh chỉ hy vọng cô đồng ý với một trong hai điều đó.

Anh mở sổ ghi chép và khởi động máy tính. *Chết ngạt* đã nhìn thấy anh và Lucy đi cùng nhau. Ả ta biết Quinn là cảnh sát. Hoặc ả ta đã nhìn thấy anh trên bản tin về cuộc họp báo, hoặc anh đã thẩm vấn ả ta. Quinn có cảm giác nó thuộc về vế sau.

Đầu tiên, anh viết ra tất cả các địa điểm anh và Lucy đã từng ở cùng nhau. Danh sách bắt đầu với quán café Starbucks, các nhà hàng và tiệm sách Barnes and Noble. Danh sách kết thúc với lần cuối cùng anh ở nhà cô.

Kế đến, anh mở sổ và viết lại tên những người anh đã từng thẩm vấn kể từ cái chết đầu tiên. Anh lấy ra danh sách thành viên và bảng phân công của Hội Phụ nữ Trinh thám, khoanh tròn tên ba thành viên – những người làm việc ở tiệm sách Barnes and Noble, những người có thể đã gặp các nạn nhân. Sau đó anh khoanh tròn vào bốn phân hội của Hội phụ nữ Lông công, từng tổ chức họp mặt ở các tiệm sách và các chủ tịch hội anh từng thẩm vấn. Anh đối chiếu hồ sơ về ba nhân viên làm ở tiệm sách và thành viên Hội Phụ nữ Lông công với các cuộc gọi và email của các nạn nhân. Anh thu được một con số không to tướng.

Có tiếng nước tắt. Anh lấy ra các bản photo của các lá thư khác và đặt chúng bên cạnh nhau trên bàn, kiểm tra từng lá thư một để xem mình còn bỏ sót điều gì không. Rõ ràng là không có gì lạ. Trán anh căng ra vì suy nghĩ. Việc tìm kiếm một sự kết nối rõ ràng thường rất dễ dàng cơ mà. Anh lật cuốn sổ ghi chép đến các trang thẩm vấn nhân viên các tiệm sách, nơi bốn nạn nhân từng đến mua sách.

Phiếu tính tiền ở các tiệm sách là kết nối duy nhất của bốn nạn nhân. Còn có những cái khác nữa, nhưng các phiếu tính tiền là mẫu ghép lớn hơn những gì Quinn đã nghĩ. Nếu *Chết ngạt* không liên lạc với đàn ông trên mạng, chắc hẳn ả ta sẽ gặp họ ở các tiệm sách.

Quinn không có đủ hồ sơ cá nhân của các quý bà thuộc hội Phụ nữ Lông công. Anh không biết liệu có bao nhiêu người trong số đó làm việc ở các tiệm sách. Một tuần trước, anh nhìn thấy một vài người trong số họ trong tiệm sách Narnes and Noble khi Lucy có cuộc nói chuyện với nhóm nhà văn viết truyện trinh thám. Có lẽ họ biết anh là cảnh sát. Ngay cả những người thuộc Hội phụ nữ Lông công không làm việc cho các tiệm sách, vì họ là các độc giả lang thang ở đó và không thể loại trừ.

"Chúa ơi," anh lẩm bẩm và dụi mắt bằng lòng bàn tay. Anh đang đi vòng vòng như trong một mê cung. Mỗi cơ hội trong vụ án lại kéo theo nhiều câu hỏi cũng như nhiều đáp án. Mỗi lần anh xoá đi một người tình nghi, dường như lại có thêm mười người được thêm vào danh sách. *Chết ngạt* là một cái tên nằm trong số đó. Anh biết điều đó. Nếu anh tiếp tục loại bớt dần, anh sẽ tìm được ả ta. Anh đã có các manh mối và những kẻ tình nghi. Chỉ mất nhiều thời gian để xem xét tất cả mà thôi. Không may, thời

gian là thứ duy nhất anh không có. Một khi anh giao lá thư mới nhất này, trung uý sẽ kiên quyết hơn trong việc sử dụng Lucy làm mồi nhử.

Chết tiệt thật, nếu điều này xảy ra với người khác chứ không phải là Lucy, Quinn sẽ là người đầu tiên muốn dùng người đó để thiết lập nhiều mối liên lạc hơn với *Chết ngạt*. Sử dụng phương tiện truyền thông làm cho *Chết ngạt* tức giận như xuất hiện trên các phương tiện truyền thông, hoặc bẫy ả ta vào một sự đối đầu bạo lực. Nhưng việc này không xảy ra với bất cứ ai khác. Điều cuối cùng anh muốn làm là đặt Lucy vào tình trạng nguy hiểm hơn.

Suy nghĩ về điều gì đó xảy ra với cô làm anh quặn thắt. Anh nghĩ về Merry và bó hoa hồng trong xe. Hôm nay là ngày ba mươi. Anh thường đặt hoa lên một Merry vào ngày ba mươi tháng Tư.

Anh sẽ không chịu được việc trái tim anh phải chứa đến cái chết của hai người phụ nữ. Anh sẽ không để bất kỳ điều gì xảy ra với Lucy. Anh không quan tâm nếu phải trói gô cô lại và giấu trong tủ đựng đồ. Tủ đựng đồ của anh. Cái trong phòng ngủ của anh đủ lớn cho việc này.

Dĩ nhiên, điều đó là không thể. Trung uý Mitchell sẽ nổi cơn tam bành. Ngoài ra, có cô trong nhà sẽ khiến Quinn điên mất. Anh không thể có cô. Và anh không thể không đưa tay chạm vào cô. Ồ, anh cũng có ý định là không chạm vào cô. Nhưng điều gì đó xảy ra và cô lại ở trong vòng tay anh, áp sát vào anh. Và anh cảm nhận được dây ngực của cô. Anh trở nên bồn chồn và băn khoăn, suy nghĩ về những nơi trên cơ thể cô mà anh muốn hôn vào. Cùng lúc biết được cảm giác của cô đối với anh và điều đó sẽ không bao giờ xảy ra.

Anh ba mươi bảy tuổi. Một gã đàn ông trưởng thành. Nếu để tâm, anh có thể kiểm soát được đôi tay mình. Vấn đề lớn hơn là anh dường như không thể kiểm soát được cơ thể mình. Điều cuối cùng anh muốn là đi vòng quanh nhà mình với “bé cưng” rắn đanh.

Thành thật mà nói, anh không đủ sức chịu đựng kiểu ngược đãi đó.

CHƯƠNG XIII

Rơi tự do: Tìm kiếm một nơi chắc chắn để cư trú…

Lucy nhìn mình trong gương ở phòng tắm và chải mái tóc ướt. Cô ghét phải thừa nhận rằng Quinn khiến cô an toàn. An toàn hơn cô nhận thấy trong những ngày này. Điều khiến cô băn khoăn hơn chỉ là có một người đàn ông mới làm cô cảm thấy an toàn. Và điều này không xảy ra với bất cứ người đàn ông khác. Chỉ mình Quinn mà thôi. Những gì cô nói với anh trước đó là sự thật. Cô luôn nghĩ rằng cô mạnh mẽ và có thể đương đầu với bất cứ điều gì. Rắn cắn? Không vấn đề gì, cô chỉ việc buộc garo, sau đó tự mình hút chất độc ra. Cá mập tấn công? Không lo sợ, cô chỉ đấm vào mắt nó. Bị ong rượt ư? Quá dễ, nhảy xuống hồ hoặc chạy vào nhà lấy chai xịt côn trùng. Nhận được thư từ một gã dở hơi? Khóc như một đứa trẻ và gọi điện cho một chàng trai tráng kiện.

Lucy đánh răng, sau đó sấy khô tóc. Cô tự hỏi Quinn đang làm gì, và nghĩ về bữa trưa anh vừa nấu cho cô. Sẽ không ai cho đó là một kiệt tác nấu nướng, nhưng đó là tất cả những gì cô cần. Ấm áp, chan chứa đầy tình yêu. Nó cũng là điều tuyệt nhất mà Quinn thể hiện.

Không, lần này cô sẽ không suy đoán quá nhiều về mọi cử chỉ và hành động của anh. Cô cũng sẽ không đoán trước bất cứ điều gì về cách anh ôm cô sau khi cô mở cửa trước và lao vào vòng tay anh. Hoặc cách anh chạm vào và hôn lên đầu cô. Và chắc chắn cô sẽ không tìm cách hiểu bất cứ điều gì ẩn chứa đằng sau lời đề nghị nấu bữa trưa và ở lại trong khi cô tắm. Anh đang làm việc. Và việc hiểu sâu hơn sẽ là một hố sâu nguy hiểm mà cô không muốn trượt vào sâu hơn nữa.

Sau khi tóc khô, cô đi vào phòng ngủ, mặc vào chiếc áo ngực màu trắng, quần lót có chấm xanh và trắng. Cô mặc quần jean và áo cánh trắng. Cô xỏ chân vào dép lê và đi qua bếp vào phòng khách. Cô lén nhìn qua góc tường và thấy Quinn đang ngồi ở đi văng. Hai cánh tay đặt trên đùi, và đôi tay buông thõng giữa đầu gối. Cuốn sổ ghi chép và các tờ giấy được trải đầy mặt bàn café và đi văng. Còn anh đang dán mắt vào màn hình laptop.

Anh nên chú ý đến nơi mình đang ngồi chứ. Một người đàn ông to lớn ngồi trên sofa với toàn bộ giấy tờ được trải ra trên chiếc bàn café kiểu cổ. Anh không làm thế. Cô xem anh như là một nơi an toàn khi bất ngờ đáp xuống một vùng đất không an toàn. Như chỉ mình anh cũng có thể giữ cho

cô được an toàn. Tim cô đập nhanh khi nhìn thấy bóng anh. Điều đó cho cô biết rằng anh không là gì cả nhưng an toàn. Không phải dành cho cô.

Quinn ngoái đầu nhìn lại như thể anh cảm nhận được sự hiện diện của cô. Ánh mắt đen nhánh của anh bắt gặp ánh mắt cô. Anh ngồi thẳng dậy và một lọn tóc đen rủ xuống trán. “Em cảm thấy đỡ hơn chưa?”

“Rồi” cô trả lời và đi vào phòng.

Ánh mắt anh nhìn theo cô. “Em trông tuyệt lắm”

Cô nhắc nhở chính mình rằng Quinn đã làm tổn thương và làm bẽ mặt cô. Và nếu ả dở hơi đó không gởi cho cô các lá thư, hiện giờ anh sẽ không có mặt trong nhà cô. Cư xử như thể anh quan tâm đến cô vậy. Anh chỉ giả vờ thích thú với một người tình nghi tiếp theo mà thôi. Anh hôn và chạm vào cô vì công việc. Cô đi đến bên cửa sổ và nhìn ra ngoài. Từ vỉa hè đằng sau, hai cô bé với xe đạp màu hồng và búp bê trong giỏ đạp ngang qua nhà cô. Hôm nay là thứ bảy. Đêm nay cô sẽ ở lại nhà mẹ cô.

“Lucy”

Cô nhìn qua vai. “Gì?”

Quinn ngẩng đầu lên nhìn cô một lúc trước khi anh nói “Chúng ta phải nói chuyện về lá thư được gửi đến hôm nay. Anh hiểu là em không muốn đọc nội dung bên trong, nhưng em cần phải đọc.”

Cô quay đầu lại “Nó có tệ lắm không?”

Ánh mắt đen nháy của anh vẫn tiếp tục nhìn vào cô, và anh đưa ra lá thư đã được cho vào túi trong. “Anh nghĩ thế.”

Lucy đi tới chỗ Quinn và lấy lá thư từ tay anh. Khi đọc, cô đi quanh bàn café và ngồi xuống đi văng. Sau khi đọc xong, cô mừng vì mình đã ngồi xuống. Dạ dày co quặn lại và cùng lúc cô thấy choáng váng. Cô e rằng mình sẽ bị ốm mất thôi.

“Những ai biết được địa chỉ của em?” Quinn hỏi khi anh nhìn cô qua bờ vai rộng lớn.

“Em không biết. Nó không được nêu ở bất cứ đâu.” Cô nghĩ trong một vài giây và nghĩ ra một vài khả năng khác. “Có thể một người nào đó ở

DMV hoặc bưu điện. Nó được viết trên tờ séc của em, vì thế… ai biết đâu?” Lucy đặt lá thư xuống bàn và xoa xoa thái dương.

“Thế còn các tiệm sách?”

Tiệm sách ư? “Amazon thì có thể. Em toàn mua sách ở trang đó.”

Anh lắc đầu. “Các tiệm sách địa phương cơ.”

“Em không biết.” Cô nghĩ về tất cả các tiệm sách và tại sao họ có địa chỉ của cô. “Em có thể mua sách ở Hasting. Em đã phải điền vào tờ khai, vì thế chắc họ có địa chỉ của em.”

Anh với tay lấy cây bút. “Như thế nào?” Cô kể cho anh, và anh viết nó bằng chữ hoa được tô đậm.

“Nói cho anh nghe về Hội Phụ nữ Trinh thám.”

“Em đã nói cho Thám tử Weber những gì em biết.”

“Em chắc chắn biết nhiều hơn em nghĩ đó.” Anh lấy và đưa cho cô một tờ giấy. Đó là bản phân công của Hội Phụ nữ Trinh thám. “Có ai trong danh sách này gợi cho em bất cứ điều gì không? Như cư xử kỳ quặc hoặc có thể là một fan cuồng chẳng hạn?”

“Ừm, một vài người trong số những người phụ nữ này hơi kỳ quặc.” Cô chỉ một cái tên trong danh sách. “Betty đang viết đi viết lại cùng một cảnh tượng – giết chết cha của bà ấy từ khi em biết bà ấy. Nhưng em không nghĩ bà ấy là một kẻ giết người trong hiện thực.”

“Bà ấy có phải là người có mái tóc trắng và đeo kính hôm ở tiệm sách Barnes and Noble ngày hai mươi ba không?”

Chết tiệt, anh chàng này nhớ mọi thứ. Nhưng phải thôi, anh ta là cảnh sát cơ mà.

“Đúng là bà ấy.”

“Nói cho anh nghe về Cynthia Pool và Jan Bright.”

Lucy nhún vai. “Em không biết gì nhiều để kể. Jan hiện là người đứng đầu của Hội Phụ nữ Trinh thám. Cô ấy cũng là người tổ chức sự kiện ở tiệm

sách Barnes and Noble. Em biết Cynthia là một thành viên của Hội Phụ nữ Trinh thám. Nhưng em không biết hiện họ có thật sự coi trọng việc viết lách của mình hay họ chỉ là những người học đòi mà thôi. Tất cả những gì em thực sự biết là cả hai người họ đã giúp đỡ rất nhiều cho các nhà văn trong thành phố."

"Giúp đỡ như thế nào?"

"Họ luôn nắm chắc sách của bọn em luôn có trong kho. Những điều như thế."

"Còn người học đòi thì sao?"

"Người học đòi là một người luôn nói về việc viết lách nhưng sự thật là chưa bao giờ viết xong hơn một vài chương."

Anh nói khi quay lại nhìn vào mắt cô. "Chúng ta biết được từ các lá thư *Chết ngạt* gửi rằng ả ta là người muốn trở thành nhà văn. Ả ta đọc các loại tiểu thuyết trinh thám, đặc biệt là các tiểu thuyết em viết." Anh lấy lá thư thứ hai và đặt nó lên bàn. "Ý dòng này muốn nói gì, 'Cô biết những gì họ nói; viết những gì bạn biết?' 'Họ' là ai?"

"'Họ' có thể là bất cứ ai. Có thể là bất cứ ai trong ngành xuất bản, hoặc ả ta có thể đọc nó trong một cuốn sách. Nó chỉ là lời khuyên tiêu chuẩn trong ngành này."

"Jan biết những gì em đang viết về một người phụ nữ giết người hàng loạt chuyên tìm kiếm nạn nhân trên mạng." Anh lật một vài trang ghi chép của mình và ngả người tới trước tìm kiế. Phía sau áo sơ mi của anh được rút ra khỏi quần jean và thoáng hiện quần lót sọc xanh trắng.

Lucy nghiêng người tới trước và xếp lại giấy trên bàn. Vai cô vô tình chạm vào vai Quinn. Bàn tay anh vẫn tiếp tục lật các trang giấy. Cảm giác bị phản bội hơi nhói lên, tỏa khắp cánh tay, lan đến ngực cô. Và trong giây lát, cô nghĩ về một điều khác ngoài việc ả giết người gởi cho cô các lá thư. Cô nhận ra các cảm giác nhoi nhói đó. Đó chính là tia sáng của dục vọng, khao khát, và phấn khích nóng bỏng trong trái tim cô. Trước đây anh cũng đã mang lại cho cô cảm giác này, khi cả hai đang giả vờ mình là một người khác. Cô ngồi dựa vào đi văng, tránh xa mỗi đe dọa cho trái tim mình. "Em phải nói cho anh về những gì em đã viết ở một trong những buổi nói chuyện của họ. Hoặc trong một cuộc chat trực tuyến."

“Ý em là gì?” anh tiếp tục lật các trang giấy. “Kiểu chat trực tuyến như thế nào?”

“Các nhóm yêu cầu em trở thành diễn giả khách mời trực tuyến của họ” cô trả lời, vứt bỏ cảm giác của cô đối với Quinn sang một bên. Cô có thể giải quyết chúng sau. Hoặc không. “Nó thật sự khác nhau. Đêm nay có thể là một nhóm những người yêu thích tiểu thuyết trinh thám, và đêm sau lại là một nhóm các nữ doanh nhân.” Cô đẩy tóc ra khỏi mặt và giữ nó phía sau cổ. “Em luôn được hỏi em đang viết về điều gì. Đó là một trong những câu hỏi mọi người thường hỏi. Em chắc là mình đã từng nhắc đến việc chết ngạt khi quan hệ tình dục và sự thật rằng em đang viết về một phụ nữ giết người hàng loạt. Ả ta săn lùng đàn ông trên mạng hàng tá lần, không thể nhớ nổi. Tin em đi, em ước gì mình biết được người phụ nữ đó là ai.” Cô thả hai tay mình lên vạt áo. Ánh mắt cô hướng đến lá thư mới nhất. “Rõ ràng rằng ả ta đã nhìn thấy chúng ta ở bên nhau và biết anh là ai.”

“Ừ, có lẽ anh đã từng phỏng vấn ả ta.”

“Hoặc ả ta nhận ra anh từ một cuộc họp báo nào chăng?”

“Anh cũng đã nghĩ về điều đó. Ả ta sẽ không nhớ được mặt anh nhiều nếu gặp anh ở cuộc họp báo. Nhưng một cuộc thẩm vấn mặt đối mặt thì khác.”

“Nhưng nếu ả ta dành thời gian cho cuộc họp báo thì sao?” Lucy thở dài và hỏi lại câu hỏi đang khiến cô sợ chết khiếp. “Anh có nghĩ là ả ta sẽ bám theo em không?”

Quinn xoay người lại nhìn cô với ánh mắt đau đáu, miệng anh mím chặt lại. “Anh ước mình có thể nói với em là không, nhưng anh không thể. Anh nghĩ tình hình này là thật đó.”

Đó là những gì Lucy sợ hãi. Trong vòng năm ngày qua, cô đã cố kiểm soát nỗi sợ hãi đang ăn dần ăn mòn cô. Nhưng bây giờ thì không cần nữa rồi. Nó đã lan tỏa khắp cổ họng và vào trong đầu cô. Cô không thể nghĩ gì để vượt qua điều đó. Mắt cô nhói đau. Cô gặp khó khăn khi hít không khí vào phổi. Cô đứng dậy và nhanh chóng đi đến phía sau bàn café để đi qua phía bên kia phòng. Cô nhìn qua cửa sổ lớn. Bóng tối của các cành cây to trụi lá đang dần lan lên trên vỉa hè nhà cô. Bây giờ cô phải làm gì? Cô không thể lệ thuộc vào bạn bè và gia đình để mối nguy hiểm đó ngày càng trở nên đáng sợ hơn.

“Em sẽ phải làm gì đây?” Tay cô nắm lấy nếp áo bằng lụa màu đỏ tía khi cô suy nghĩ tìm kiếm các giải pháp thích hợp. “Em nghĩ em có thể ra khách sạn ở. Em có thể mang theo laptop và cố làm việc.” Cô hít thật sâu vào, sau đó từ từ thở ra. Một phòng khách sạn, nghe như thể cô đang bị giam giữ vậy. An toàn, nhưng giam hãm. “Hoặc em có thể mua một cây súng. Em không biết cách bắn súng, nhưng nó có khó lắm không? Mình chỉ việc nhắm và bóp cò.” Giọng nói cô đầy sợ hãi khi nói thêm, “Đúng vậy không? Hoặc … hoặc em có thể mang theo Snookie và đi đến Cancun.”

Quinn đặt tay lên vai cô và kéo cô ngả vào ngực anh. “Em không cần đến súng hoặc phải đi đến Mêhico" anh cảm thấy trống rỗng. Ấm áp và an toàn, và cô đứng yên vì làm vậy còn tốt hơn là ngã nháo nhào. “Em có anh mà.”

Cô ước gì điều này là sự thật. “Anh sẽ làm gì?” Cô mỉm cười mỉa mai.

“Chuyển đến sống ở phòng dành cho khách ở nhà em sao?”Cô đang cố tỏ ra khôi hài, mặc dầu cô phải thừa nhận rằng trong thời điểm này, có một cảnh sát xấu tính trong nhà thì không còn gì tuyệt hơn.

“Không, anh có thể giúp em chuyển chỗ ở trong một thời gian ngắn.” Anh trượt bàn tay mình xuống cánh tay cô và nắm lấy eo cô.

“Đến đâu?”

“Nhà anh.”

Cô quay lại và nhìn thẳng vào đôi mắt màu nâu đậm của anh. Anh không điên. Anh rất nghiêm túc. “Anh đang chế giễu em à?”

“Anh nghĩ đó là giải pháp tốt nhất.” Cô cố thoát khỏi anh, nhưng anh lại ôm chặt eo cô. “Anh có một phòng ngủ phụ. Em có thể ở đó.”

“Không phải có một số điều luật của cảnh sát chống lại điều đó ư?”

“Không. Em không còn là nghi phạm nữa. Và ngoài ra, không ai được biết em sẽ ở đâu. Sự thật thì vì sư an toàn của em, sẽ tốt hơn nếu không ai biết được gì.”

Lời mời nghe rất hấp dẫn, nhưng sống chung nhà với Quinn lại là vấn đề khác. Không phải sau lần vừa rồi khi cô bằng cách nào đó không một mảnh vải, và bàn tay anh lại đang lang thang khắp những nơi thú vị trên

người cô. Không phải khi, sau tất cả mọi việc cô bị cám dỗ đã để cho anh kết thúc những gì anh bắt đầu vào tối hôm đó. “Em không nghĩ đó là một ý hay.”

“Em sai rồi.”

Cô khoanh tay dưới ngực và không trả lời. Sự im lặng nói thay cho cô.

Anh hơi ngả đầu ra sau và nhìn xuống cô. “À, em sợ những gì có thể xảy ra nếu em lại một mình ở trong nhà anh chứ gì. Em không nghĩ em có thể tự kiềm chế được à?”

“Anh thật kiêu ngạo.” Cô hất tay anh ra khỏi eo mình và bước lùi lại. “Em có thể kiểm soát chính mình. Em có thể làm tốt nữa kìa. Anh là người cởi áo quần em trước cơ mà.”

“Em đã không phàn nàn gì cả.”

“Em không thể. Anh đã bịt kín miệng em rồi.”

Anh mỉm cười. “Trước hay sau khi em cho tay vào quần anh nhỉ?”

Ánh mắt cô nheo lại. Cô nghĩa đầu cô như muốn nổ tung.

“Anh không hiểu sao em lại giận dữ như thế.” Anh nói tiếp và khoanh hai cánh tay trên bờ ngực rộng lớn “Chuyện đó chẳng có gì to tát cả.”

Cô đưa tay lên và chọc chọc vào khoảng không trước mũi anh. “Anh đã nghĩ em là một kẻ giết người hàng loạt.” Và anh nói với em rằng anh muốn có mối quan hệ với em khi thật sự anh chẳng muốn. Chọc chọc. Chọc chọc. “Nếu em biết con người thật của anh, đêm đó sẽ không bảo giờ xảy ra.” Và anh đã khiến em phải lòng anh trong khi anh chỉ vì công việc của mình mà thôi.

Anh ngả đầu ra sau lần nữa và đẩy tay cô ra khỏi mặt mình. “Nếu điều đó đúng, bây giờ em đã biết rõ con người thật của anh. Em sẽ không có rắc rối gì khi ở lại nhà anh đến cuối tuần, cho đến khi bọn anh có thể đảm bảo an toàn cho nhà em. Đừng từ chối lời đề nghị vì em giận anh. Đó là giải pháp tốt nhất. Em sẽ thấy an toàn hơn. Và anh sẽ ít lo lắng hơn khi biết em được an toàn.”

Lucy thả tay mình xuống. Trong khi cô không quan tâm liệu anh có lo

lắng cho cô hay không, cô phải thừa nhận rằng anh đã nói đúng. Cô sẽ thấy an toàn hơn ở nhà anh. Và cô sẽ không phải gây nguy hiểm cho bạn bè và người mẹ già khốn khổ của cô. Chắc chắn là cô muốn giết Quinn trước khi chuyện này kết thúc. Nhưng sự giận giữ đã bị đánh bại bởi sự sợ hãi.

"Được rồi, em sẽ đến nhà anh, nhưng anh giữ chặt tay mình đó."

Anh cười như thể nhận thấy những gì cô nói thật buồn cười. "Chỉ tay anh thôi sao?"

"Tất cả con người anh."

"Chẳng vui chút nào." Miệng anh cong lên với nụ cười nửa miệng. "Nhưng anh nghĩ có thể kiểm soát chính mình. Còn em thì sao?"

"Em có thể kiểm soát chính mình." Cô đi vòng quanh anh và nói thêm, "Em có thể làm tốt điều đó." Cô đi lên lầu về phía phòng làm việc, lấy laptop và một số thứ cô cần. Cô bỏ một vài bộ quần áo vào vali và đổ đầy thức ăn cho Ngài Snookums.

Khi cô đã sẵn sàng, Quinn mang tất cả hành lý ra xe và đặt chúng vào ghế sau. Cô chắc mình đang phạm phải sai lầm lớn. Việc này sẽ khiến cho trái tim tội nghiệp của cô khó hồi phục được. Nhưng Quinn khiến cô thấy an toàn. Cô không hiểu tại sao, nhưng anh đã cho cô thấy điều đó. Anh khiến cô cảm giác như thể anh là bức tường rắn chắc chắn giữa cô và kẻ giết người thần kinh đó.

Trên đường đến nhà anh, Lucy chăm chú nhìn từ bộ phận máy móc trong xe, đến còi tầm và radio của cảnh sát ở bảng điều khiển. Cô ngước nhìn lên ngọn đèn đỏ trắng được móc vào tấm che nắng ở phía ghế dành cho khách. Và cô nóng lòng muốn biết mọi thứ trong xe hoạt động như thế nào. Cô thường xuyên nghiên cứu về thể loại này, nhưng chưa bao giờ được ngồi bên trong xe của một cảnh sát. Sau đó, ánh mắt của cô bắt gặp bó hoa hồng trên ghế bên cạnh và cô quên luôn về việc nghiên cứu và các máy móc.

"Hẹn hò ư?" cô hỏi như thể không quan tâm đến điều đó. Như thể ý nghĩ về anh ở cùng với một người nào đó không khoét sâu thêm vào trái tim cô.

Anh liếc nhìn cô, mày nhíu lại như thể anh vừa nhận ra là trên xe còn có người. "Cái gì?"

"Bó hoa. Tối nay anh có hẹn ư?"

Anh quay lại nhìn thẳng vào con đường phía trước mặt và rẽ vào đại lộ Broadway. “Anh không hẹn hò với ai cả. Chỉ hẹn hò với một mình em thôi, Ánh nắng ạ.”

Anh bị mất trí. Đó là lý do duy nhất anh có thể nghĩ ra cho việc anh bảo Lucy đến ở cùng nhà với mình. Anh sẽ phải hối tiếc về điều đó. Anh sẽ phải kết thúc bằng việc tự đá vào mông mình. Nhưng đôi mắt cô ngấn nước và cô đứng đó, trông hoảng loạn và cô đơn. Trước khi anh biết mình làm gì, anh đã vươn tay và kéo cô dựa vào ngực anh. Cơ thể anh đã phản ứng với mùi tóc và mùi thơm từ da cô. Anh phải đứng đó và chống lại khát vọng được vùi mặt mình vào cổ cô. Cái chạm nhẹ nhàng của cô dưới bàn tay anh gợi cho anh nhớ đến lần đụng chạm trước – khắp cả người cô. Khao khát dâng đầy gợi cho anh nhớ về việc đã bị cô thu hút nhiều như thế nào, ngay cả khi anh nghĩ cô có thể là một kẻ giết người. Đến giờ anh vẫn tiếp tục bị cô thu hút.

Ánh nắng ban chiều xuyên qua cửa chắn gió. Anh lật miếng che nắng xuống. Những gì anh đã nói với cô đều là sự thật. Anh sẽ mất thời gian lo lắng về cô. Ngay cả khi anh lập ra một kế hoạch bảo vệ cô, anh vẫn lo lắng. Anh có công việc phải làm. Và anh không thể bắt kẻ giết người nếu anh bị sao lãng.

Dĩ nhiên, việc cô ở cùng nhà với anh cũng chỉ là việc chuyển từ sao lãng này sang sao lãng khác. Nhưng ít nhất anh cũng có thể nghỉ ngơi thoải mái hơn nếu cô ở với anh và Millie. Anh có thể để mắt đến cô nhiều hơn. Millie có thể còn nhỏ và chưa trưởng thành, nhưng nhà anh là địa hạt của nó và nó là con chó sủa rất cừ.

Anh đi hết đường Broadway và rẽ vào đường nhà anh. Một khi trung uý Mitchell phát hiện ra rằng Quinn giấu Lucy ở nhà anh, ắt sẽ có chuyện lớn xảy ra. Đó không phải là một quy tắc phản ứng nhanh với việc chuyển một cựu – nghi – phạm – thành – nhân – chứng – toàn – bang vào nhà anh. Nhưng điều đó không có nghĩa là trung uý sẽ thích nó. Sau bức thư mới nhất, sẽ không có chuyện trung uý sẽ không hỏi về việc Lucy đang ở đâu và các bước bảo vệ an toàn cho cô đc tiến hành thế nào. Và Quinn sẽ phải nói với ông ấy mọi việc.

Anh mở cánh cửa gara và đậu chiếc Crown Victoria kế bên chiếc xe Jeep. Cách tốt nhất để giải quyết việc này là báo cho trung uý càng sớm càng tốt. Đó chính là việc báo cáo một cách thẳng thắn, không che đậy.

Anh tắt máy, cầm lấy laptop và sổ ghi chép từ ghế dành cho khách. Anh mang vali của Lucy bằng tay còn lại. Cô đi theo anh vào nhà. Anh đặt các hồ sơ, máy tính trên bàn bếp và mở các ngọn đèn khi họ đi dọc theo hành lang đến phòng trống dành cho khách. Anh quẳng vali của cô lên trên chiếc giường cỡ lớn, được phủ bởi tấm trải giường màu đỏ đã mua ở Costco cùng lần mua giường dành cho Millie. Tấm trải giường mềm nhưng không đẹp, chắc hẳn không phải là thứ mà một phụ nữa lái BMW sẽ mua cho nhà mình.

"Anh vừa lắp mới sàn gỗ trong phòng này," anh nói khi đi đến cửa và dựa vai vào thanh dọc.

"Chúng đẹp," cô thì thầm khi đặt laptop của mình lên bàn phấn. Cô đi đến cửa sổ và kéo màn cửa ra. Anh đã tự hỏi cô sẽ nghĩ gì về văn phòng. Và anh cũng đã tự hỏi tại sao anh lại quan tâm đến điều đó. Anh nhận thấy mình đã hoảng sợ. Anh muốn cô *thích* ngôi nhà của anh. Trước đây điều này chưa từng xảy ra. Cô ở đây với anh chỉ vì những lá thư mà *Chết ngạt* gửi khiến cô sợ hãi. Ngoài điều này ra, cô không thích anh.

"Nếu em thay đổi ý định về việc ở đây, anh có thể sắp xếp cho em một nơi ở mới an toàn," anh buộc phải nói ra điều này.

Cô nhìn anh và không trả lời. Một phần trong anh ước rằng cô sẽ chọn một nơi nào đó an toàn. Phần lý trí trong anh biết rằng việc sống cùng nhà với cô, chỉ cách nhau một hành lang sẽ phải cực kỳ trong sáng và cực kỳ đau khổ.

"Em sẽ ở đây." Cô trả lời.

"Anh phải đi đón con chó," anh nói và nhấc người ra khỏi thanh dọc cửa.

Ánh mắt cô tròn xoe. "Millie nổi tiếng đó ư?"

"Ừ." Anh nhận ra rằng trong ánh mắt tròn xoe của cô, nỗi sợ hãi ngày nào đã không còn tồn tại. "Em cứ tự nhiên nhé!"

Anh rời nhà, không ngoái nhìn lại và đi thẳng đến nhà mẹ anh. Trên đường đến đó, anh lấy điện thoại và gọi cho Kurt. Anh nói với anh ta về lá thư và chuyện anh giấu Lucy ở đâu.

"Tớ nghĩ là cô ấy không thích cậu cơ mà?" Kurt nói.

"Ừ, thì thế. Nhưng vì một vài lý do, tớ nghĩ cô ấy thấy an toàn khi ở cùng tớ."

"Trung uý sẽ chẳng thích chuyện này đâu. Có thể cậu sẽ nghĩ ra đc gì đó để báo cáo vào sáng mai." Họ nói chuyện về mặt tích cực của việc gửi cảnh sát mật ở nhà cô. Nhưng Quinn càng nghĩ nhiều về chuyện này, anh càng không thích ý tưởng về việc có hai người đàn ông cùng sống chung nhà với Lucy.

Trước khi trở thành thám tử, Quinn đã làm bảo vệ ngầm một vài lần. Hoặc anh sẽ muốn giết chết nhân chứng hoặc anh sẽ trở nên rất yêu thích nhân chứng. Anh không muốn tự hỏi rằng hai chàng cảnh sát trẻ sẽ cảm giác như thế nào về Lucy.

Anh tắt điện thoại khi rẽ vào đường lái xe vào nhà của mẹ mình. Anh là một người đàn ông trưởng thành. Anh là một cảnh sát với mười sáu năm kinh nghiệm và đã học được một hay hai điều về việc kiểm soát. Anh có thể kiểm soát chính mình khi ở với Lucy. Anh phải giữ tay mình tránh xa cơ thể cô. Chuyện đó là chuyện nhỏ.

Anh đặt Millie lên phía sau xe Jeep và rời khỏi nhà mẹ trước khi bà có thể đặt ra quá nhiều câu hỏi. Anh còn một nơi phải đến trước khi về nhà.

Nghĩa trang Morris Hill nằm hơi nhếch lên phía trên công viên Julia Davis và Katheryn Albertson. Quinn lái xe qua các cổng sắt, len lỏi qua các con đường hẹp cho đến khi dừng lại trước một bia mộ màu trắng đơn giản. Anh đặt bó hoa hồng xuống phần mộ có tên Merry, lấy mắt kính mát ra khỏi mặt anh. Hình ảnh gương mặt cô đang bắt đầu phai mờ, thì mặc cảm về tội lỗi cái chết của cô càng dâng lên trong anh. Anh đẩy các cành cây ra khỏi phiến đá trắng và đứng yên đó cho đến khi hình ảnh cô tràn về trong tâm trí anh. Cô đáng được hưởng điều nhỏ nhặt này từ anh. Sau đó anh lên xe và lái xe khỏi cô gái anh đã không cứu thoát được để về với người phụ nữ anh quyết tâm giữ an toàn, hoặc đang đương đầu với cái chết.

Anh thấy Lucy ngủ gục phía đầu giường. Cô nằm co ro, mặt hướng về phía cửa ra vào. Ánh nắng chiều xuyên qua các thanh của bức mành mành, phủ đầy khuôn mặt và mái tóc vàng óng của cô. Một tay cô đặt kề bên mũi, tay còn lại đặt hững hờ trên bụng. Cô để chân trần. Một vạch sáng làm ánh lên nước sơn màu đỏ trên các đầu ngón chân cô.

Millie len đầu vào giữa chân Quinn và khung cửa. Anh nắm lấy dây cổ

nó trước khi nó có thể đi vào phòng. Cả hai đứng nhìn Lucy ngủ, đứng nhìn lồng ngực cô phập phồng khi cô thở qua khoé miệng hơi hé mở.

"Mày nghĩ gì về việc có thêm một quý cô nữa trong nhà hả Millie?" anh hỏi chú chó yêu quý của mình.

Millie lớn giọng rên rỉ như thể nó có một vài lời than phiền, và giật mạnh vòng cổ. Quinn biết Millie muốn gì. Nó có thể đã ngửi thấy mùi con mèo của Lucy trên áo quần cô, và đang nóng lòng được khám phá. Quinn cho rằng điều cuối cùng mà Lucy cần là bị đánh thức khỏi giấc ngủ ngon bởi một chú chó kích động. "Mày có thể gặp cô ấy vào ngày mai," anh hứa khi kéo Millie khỏi cánh cửa và dẫn nó đến cuối hành lang vào phòng anh. Nó chống cự với nhiều tiếng rên rỉ khi anh nhốt nó bên trong. "Yên nào," anh ra lênh, sau đó đi đến tủ và lấy ra một chiếc chăn dư. Một vài thanh gỗ sàn kêu cọt kẹt dưới chân Quinn khi anh bước vào phòng dành cho khách. Anh phủ chăn lên chân Lucy. Và khi anh kéo nó lên hông, cô thở hắt ra và nắm lấy tay anh. Cô ngồi bật dậy và giật mình vì điều đó.

"Lạy chúa tôi. Ổn rồi, Lucy. Là anh đây."

"Quinn?" Các vệt nắng chiếu khắp miệng và má cô. Đôi mắt cô mở to nhìn anh.

"Ừ."

"Anh đang làm gì vậy?"

Mái tóc cô phủ đầy vai cô và anh có thể thấy các mạch máu đang đập nhanh ở cổ cô. Bên dưới làn vải trắng của chiếc áo sơ mi, ngực cô nâng lên và hạ xuống theo nhịp thở. "Em ngủ quên khi anh đi. Và anh chỉ đang đắp chăn cho em thôi."

"Ồ." Cô thả cổ tay anh ra và đẩy tóc lùi ra phía sau tai. "Mấy giờ rồi nhỉ?"

Anh nhìn đồng hồ. "Mới hơn năm giờ."

Cô nhíu mày lại. "Anh đi cũng khá lâu nhỉ?"

"Anh có việc quan trọng cần phải làm."

"Với vụ án của *Chết ngạt* à?"

Anh lắc đầu. “Sau khi đón Millie, anh phải mang hoa đến nghĩa trang.”

“Cho ai vậy?”

“Một cô gái.” Anh đứng một chân và khoanh tay trước ngực. Lucy ngước nhìn anh chờ đợi. “Cô ấy là người cung cấp tin bí mật và bị giết vì làm việc với anh.”

Lucy ngồi dậy, và ánh nắng chiếu trên vai và cổ cô. “Em xin lỗi. Thế anh có bắt được kẻ giết người không?”

“Có. Hắn ta bị xử tử hình.”

“Và anh mang hoa đến đặt ở mộ cô ấy.” Cô lúc lắc đầu. “Điều đó thật ngọt ngào.”

“Không, không phải thế.” Anh hướng ánh mắt xuống phía trước áo sơ mi trắng của cô. Không, anh không phải là một anh chàng ngọt ngào. Nhưng anh có thể là một người biết tỏ lòng tôn kính. Ngay cả khi điều đó giết chết anh. “Nếu anh không làm thế, chả có ai làm điều đó cho cô ấy,” anh giải thích và nhìn thẳng vào mắt cô. “Anh làm thế vì tội lỗi lương tâm của mình. Vì nếu anh không làm công việc của mình thì một cô gái đã không bị giết chết. Cô ấy là một người nghiện ma tuý và là gái điếm, nhưng cô ấy cũng là một người rất dễ thương. Khi cô ấy bị giết, tất cả những gì anh có thể nghĩ đến là việc này có thể tác động như thế nào cho vụ án của anh. Tất cả những gì anh quan tâm là công việc.”

Lucy ngồi lùi lại. “Điều đó giải thích cho việc tại sao em ở đây đúng không? Vì để anh chắc chắn rằng em an toàn sao?”

Anh có thể nói dối và nói với cô là đúng như vậy. Rằng anh không quan tâm đến cô chút nào cả. Anh từng nói dối với cô vào ngày đầu tiên anh tiếp xúc với cô trên mạng. Và có thể đó là lý do bây giờ anh không thể nào nói dối cô được. “Anh muốn giữ cho em được an toàn. Nhưng đó không phải là lý do duy nhất cho việc em có mặt ở nhà anh. Sự thật là anh chắc chắn bị cằn nhằn khi trung uý phát hiện ra.”

“Thế tại sao?”

Anh thoát khỏi việc phải trả lời nhờ âm thanh vang lên cuối hành lang.

“Tiếng gì thế?”

Quinn liếc về phía cửa, sau đó quay lại nhìn Lucy. “Millie đang quăng mình vào cửa phòng ngủ của anh. Nó biết em ở đây. Và nó không quen với việc có người phụ nữ khác ở trong nhà.”

Lucy hơi ngửa cổ ra sau. Một ánh nắng nhẹ nhàng trượt từ mũi đến miệng cô. “Có bao nhiêu phụ nữ đã từng đến đây?”

“Đến đây hả? Ngoài em gái và các cháu gái của anh sao? Chỉ một, nhưng Amanda đã ra đi khi Millie còn là một con cún con. Vì thế anh nghi ngờ việc nó nhớ được cô ấy.”

“Amanda là ai thế?”

Anh thả hai tay dọc bên mình. “Cô ấy là người anh định cưới.”

“Điều gì đã xảy ra?”

Anh nhún vai. “Cô ấy thích bạn thân của anh hơn anh.”

Lucy nhăn mặt. “Eo ôi.”

”Ừm. Anh phát hiện họ lên giường với nhau.”

“Em từng hẹn hò với những người dối trá, nhưng ít nhất em chưa bao giờ chứng kiến tận mắt điều đó. Cô ấy thật kinh tởm. Điều đó ắt hẳn thật tệ.”

Vào giây phút đó, anh có thể kéo cô lên và hôn cô. Nhưng anh đã hứa là không đụng vào cô. Anh là người đàn ông coi trọng lời hứa. Anh quyết định sẽ thực hiện điều đó, ngay cả khi nó có nghĩa là anh sẽ phải đi vòng quanh nhà trong trạng thái cương cứng. Và điều đó có thể lấy đi một vài năm tuổi thọ của anh. “Đúng thế. Đặc biệt là khi cô ấy ngồi đó, trần truồng trên giường của anh và đổ lỗi cho anh về việc thờ ơ với cô ấy.”

“Ồ, điều đó thật vớ vẩn.” Lucy mỉm cười. Khoé miệng hơi vểnh lên của cô tác động mạnh đến “bé cưng” của anh. Anh nên đi. Chỉ việc bước lùi lại và đi khỏi đó.

“Anh đoán đó là một cách để nói về điều này.” Phải tránh xa cô gái tóc vàng đang ngồi trên giường anh, tóc tai và quần áo bù xù và đầy kích thích vừa mới tỉnh dậy từ giấc ngủ. “Cô ấy cũng có điểm đúng. Đôi khi anh phải dành phần lớn thời gian cho công việc.”

Lucy lắc đầu, và ánh nắng chiếu khắp môi cô. “Điều đó thật tào lao, Quinn ạ. Chúng ta đôi khi phải dành phần lớn thời gian cho công việc. Nó không phải là lời bào chữa cho việc không chung thuỷ.”

Một lần nữa, anh phải đấu tranh để chống lại việc ôm choàng lấy cô và hôn vào đôi môi ngọt ngào đó.

“Em từng có nhiều bạn trai, những kẻ ngoại tình,” cô tiếp tục nói. “Và họ thường cố đổ hết lỗi cho em. Nhưng đó không phải là lỗi của em.” Cô đặt một ngón tay giữa ngực và chỉ vào chính mình. “Em đã cho họ nhiều cuộc mây mưa. Những cuộc mây mưa tuyệt vời. Họ chỉ là những kẻ tồi. Và em phải luôn nghĩ rằng tốt hơn hết bạn phải khám phá ra điều đó trước khi bạn cưới một người. Hoặc điều tiếp theo bạn biết, bạn có ba con trong khi chồng bạn đang tán tỉnh các em ở các quán bar. Mang về nhà hàng tá loại bệnh mà chỉ có Chúa mới biết đó là *bệnh gì.”*

Quinn cố chịu đựng. Căng cứng. “Thật nhiều sao?”

Bàn tay cô rớt xuống vạt áo. “Cái gì nhiều?”

“Nhiều cuộc mây mưa tuyệt vời ấy?”

“Ồ, không phải với nhiều người khác nhau. Em không có nhiều bạn trai đến thế, nhưng khi em … đúng thế.” Cô nhún một vai. “Điều em muốn nói là gì nhỉ?”

Anh phải rời khỏi đây thôi. Hãy làm điều danh giá như anh dự tính. Chỉ việc đi ra khỏi căn phòng chết tiệt này khi anh còn có thể đi được.

“Em luôn nghĩ rằng nếu em lo lắng về việc trần truồng trước mặt người nào đó, em sẽ có khoảng thời gian tuyệt vời bên người đó.”

Anh cố chịu đựng – thật khó khăn. Trong đầu anh xuất hiện hình ảnh cô dựa lưng vào tường, miệng anh ở trên ngực cô. “Chúa tôi,” anh bật ra từ cổ họng kèn kẹt. Việc giữ yên tay và các bộ phận khác trên cơ thể mình là điều khó khăn nhất mà anh từng làm.

“Có chuyện gì sao?”

“Em đang tra tấn anh.”

Tim anh đập trật đi một vài nhịp khi anh nhìn vào miệng cô. Sau đó

một nụ cười từ từ lan ra đến tận khoé miệng. Như thể cô đã không nhận ra việc mình đang làm cho đến khi anh đề cập đến điều đó. “Anh có muốn em dừng lại không, Quinn?”

“Chết tiệt thật, không,” anh thì thầm. Anh là một người khổ dâm. “Anh muốn em nói cho anh nghe việc em mang lại những cuộc mây mưa tuyệt vời như thế nào.”

CHƯƠNG XIV

Điều tốt: Tìm kiếm người đàn ông mất danh dự ...

Lucy đã mất cảnh giác và Quinn vứt bỏ đi quá khứ. Điều chú ý duy nhất của cô là cô quá mệt mỏi. Mệt mỏi vì hoảng sợ và tổn thương. Quá mệt mỏi vì phải chống lại cảm giác của cô đối với anh.

Cô nhìn chằm chằm vào mắt Quinn và bắt gặp một ánh mắt đen đầy khao khát đáp lại, kéo cô vào dấu hiệu của một tội lỗi nóng bỏng. Ngay cả khi cô không thể nhìn thấy nó trong ánh mắt cuả anh, cô có thể nghe và cảm nhận nó trong âm sắc giọng nói nhẹ nhàng của anh. Nó lướt qua làn da cô, một cái vuốt ve ấm áp và đầy nhục cảm mà cô đã không nhận ra trước khi quá muộn. Nó xoắn lại và làm ấm lõm thượng vị của cô , nung nóng cô từ trong ra ngoài. "Một cuộc mây mưa tuyệt vời sẽ luôn bắt đầu với một người đàn ông biết rõ những gì anh ta đã làm. Người đó quan tâm đến việc làm cho em cũng như người đó được sung sướng. Người đó biết được điểm nào cần phải săn sóc, và tiếp tục chăm sóc nó suốt cả đêm." Cô đẩy tóc mình ra phía sau tay. "Bây giờ anh phải trả lời một số các câu hỏi của em."

"Bắt đầu nào!"

"Trước khi mọi việc tiến xa hơn," cô cần biết "chỉ là công việc của anh thôi phải không?"

"Đôi khi" Cô cau mày lại vì câu trả lời của Quinn. Và nụ cười nhẹ nhàng của anh rút ngắn lại khoảng cách của họ. "Anh nghĩ nếu em biết được rằng anh đã khiến cho công việc của anh trở nên khó khăn như thế nào, em sẽ không cau mày như bây giờ đâu. Ngay đêm đầu tiên anh gặp em ở Starbucks, anh đã nghĩ em thật xinh đẹp và thông minh. Anh cố để quên rằng anh không ở đó chỉ để tự hỏi mình rằng cảm giác hôn em sẽ như thế nào."

"Anh đùa à?" Cô không biết được điều đó. Không một chút nghi ngờ.

"Không. Sau đó, khi anh hôn em, anh lại tự hỏi sẽ như thế nào nếu được hôn khắp người em nhỉ. Bắt đầu từ trán đến tân đầu móng chân. Anh sẽ ngừng lại ở những điểm thú vị và các phần mềm ở giữa."

Dạ dày cô quặn thắt lại và miệng cô khô đi. "Nhưng anh nghĩ rằng em có thể giết anh"
Anh tặc lưỡi. "Ừ thì thế, em nghĩ điều đó có thể làm mọi chuyện khác đi

nhưng không phải thế. Ngay khi bọn anh tin chắc rằng em là kẻ giết người, anh vẫn muốn em, Lucy à. Từ đó dẫn đến việc anh nghĩ mình có thể chết khi đang ở sâu bên trong em. Và anh cho rằng cái chết của mình thật xứng đáng." Ánh mắt đen nháy của anh như đốt cháy hết sức sống của cô, nhưng anh không tiến tới, thay vào đó anh bước lùi lại, tránh xa cô.

Chưa có người đàn ông nào nghĩ rằng cô đáng để mạo hiểm với cái chết. Vượt lên cả lý trí cô đã yêu anh nhiều hơn những gì cô nhớ về tình yêu một người đàn ông. Bên trong cô trở nên nóng hơn và nhức nhối. Cô bước ra khỏi giường, đi về phía anh. Cô đưa tay lên một bên khuôn mặt của anh. Anh nghiêng đầu hôn vào lòng bàn tay của cô. Việc làm đó làm anh có cảm giác râm ran lan dần trên cánh tay vả lan sang cả ngực cô.

Anh nhắm mắt lại và lùi lại một bước nữa. "Anh muốn em nhiều hơn bất cứ thứ gì anh muốn trong đời." Cánh tay cô rơi xuống một bên ngươi cô. Anh mở mắt ra và nhìn cô.

Cô biết cảm giác đó. "Thế sao anh lại tránh em?"

"Anh đã nói với em rằng anh sẽ không để bất cứ bộ phận nào trên cơ thể anh chạm vào em. Tuần trước anh đã nói dối em. Và em đã bị tổn thương vì điều đó. Đó là công việc của anh. Giờ là cuộc sống của anh và anh muốn em biết rằng anh có thể giữ lời."

"Ngay lúc này sao? Ngay lúc anh vẫn còn lo lắng cho điều đó sao?" Điều đó thật danh giá. Cô cắn môi để gắng không bật cười

"Em đang cười anh à?" anh hỏi với giọng nhẹ nhàng và thích thú.

Cô bước tới một bước và lướt nhẹ lòng bàn tay vào bên cổ anh. "Em tự hỏi liệu em có được phép chạm vào bất cứ phần nào trên cơ thể của anh không?"

"Quỷ thần ơi, được chứ."

"Anh không nghĩ là em không thể giữ lời sao?"

"Không đâu" Anh lắc lắc đầu, và hàm anh chạm vào ngón tay cô. "Hãy chạm vào bất cứ phần nào em muốn. Anh có một gợi ý về nơi em có thể bắt đầu."

Cô nhón chân lên và lướt nhẹ môi mình dọc theo cằm anh.

Em đã có sẵn một vài nơi trong đầu mình nhưng em sẽ cho anh biết nếu em cần gợi ý từ anh. “Mùi cơ thể anh xâm chiếm vào đầu và trái tim cô. Cô hé miệng và hôn vào bên cổ anh. Hơi thở nặng nhọc của anh vang lên bên tai cô. Cô đưa tay chạy dọc từ vai xuống ngực để lắng nghe nhịp đập trái tim anh. Nó đập mạnh bên dưới bàn tay cô. Cô nâng mặt mình lên sát với mặt anh, nhẹ nhàng hôn vào môi anh. Cô trêu đùa với môi anh. Đến khi không thể chịu nổi, anh bèn đưa tay lên phía sau đầu cô giữ cô lại, và ấn mạnh môi mình vào môi cô. Anh mang đến cho cô một nụ hôn nóng bỏng và ướt át khiến bên trong cơ thể cô rối bời.

Cô lùi lại. “Quinn, anh đang chạm vào em đó”

“Cái gì?” Anh thở một cách khó khăn và vươn tay khéo cô về phía mình, muốn nhiều hơn nữa.

“Anh không được chạm vào em cơ mà,” cô nói với nụ hôn khi nắm chặt áo sơ mi anh trong tay. Cô lôi nó ra khỏi cạp quần jean và đẩy nó lên trên phía ngực anh.” Em không muốn anh tổn hại đến danh dự của mình.”

“Ánh nắng của anh, anh đã thua trận chiến này vào năm anh mười sáu tuổi cơ.”

“Nghe như có vẻ anh đang khoe khoang ấy nhỉ?” Lucy kéo áo anh ra khỏi đầu và quẳng nó ra phía sau cô.

“Anh chỉ nói lên sự thật.”

Cô đứng lại xuống sàn và lướt tay mình lên khắp ngực anh, cào cào những ngón tay của cô vào những sợi lông ngực ngắn và mềm, cảm nhận những bắp thịt căng cứng của anh với lòng bàn tay cô, “Anh bao nhiêu tuổi nhỉ?”

“Ba mươi bảy.”

“Ô, thế có những hai mươi năm để luyện tập cơ đấy?”

“Nhiều hơn nếu em tính luôn cả những năm anh luyện tập một mình.”

Cô mỉm cười khi cô hôn vào cổ anh và cắn nhẹ vào vai anh. “Em ba mươi tư.”

“Anh biết em bao nhiêu tuổi mà,” Anh khẽ nói “Anh biết tất cả về

em.” Dưới bàn tay cô, anh hoàn toàn bình thản, nhưng hơi thở anh trở nên nặng nề và rời rạc hơn.

Cô cũng muốn biết tất cả về anh. Việc nhìn anh cởi bỏ hết đồ mình dường như là một khởi đầu tốt đẹp. Cái đêm họ xé toạc quần áo nhau ra, cô đã không có cơ hội nhìn thấy cơ thể của anh. Bây giờ thì cô có thể nhìn thấy rồi. Cô bước lùi lại và bắt đầu nhìn từ giầy anh. Cô từ từ đưa mắt lên đôi chân dài trong chiếc quần jean hiệu Levi’s. Cô chăm chú nhìn vào chỗ phình ra ở đũng quần, và ép mình hướng ánh mắt lên phía trên phần eo hơi cong của anh. Vùng bụng như ván giặt. Những sợi lông cong, ngắn, đen rậm bao phủ toàn bộ cơ ngực của anh. Cô tiếp tục nhìn từ bờ vai rộng và cần cổ chắc đến khuôn mặt anh. Bộ râu vừa mới mọc lởm chởm bao quanh cằm và miệng anh.

Ngay cả khi anh không chạm vào cô, đôi mắt anh đã cho cô biết anh muốn cô nhiều đến chừng nào. Ánh mắt anh cháy bỏng ham muốn, ham muốn được chạm vào khắp cơ thể cô. Cô đưa bàn tay lên trước chiếc áo mình, mắt cô gắn chặt vào anh. Cô từ từ mở từng hạt nút, chiếc áo rơi khỏi người cô. Ánh mắt anh nhìn đăm đăm vào tay cô khi cô mở hàng hút quần jean. Cô mở nút, sau đó khéo khóa từ từ từng nấc một. Ánh mắt Quinn trở nên nóng bỏng. Cô ngạc nhiên là quần cô không bị đốt cháy bởi ánh mắt đó. Một bên chiếc quần lót của cô trượt xuống. Và cô kéo nó lên khi cô đá chiếc quần jean của mình sang một bên.

Anh nắm chặt tay mình lại “Em đang giết anh đó!”

Nỗi thất vọng trong mắt anh cho cô biết anh phải chiến đấu như thế nào với ước muốn được nắm chặt và quăng cô lên giường. “Đừng chết vội.” Cô đưa tay lên giữa chiếc nịt ngực mình và cởi nó ra. “Chúng ta còn chưa tiến đến phần hay nhất cơ mà,” Cô nói khi hai lòng bàn tay cô ôm sát vào chiếc nịt ngực.

“Em biết liệu mình có làm cho điều nay trở thành hay nhất không.”

Cô mỉm cười và thả tay mình ra, cô đẩy dây ngực trắng ra khỏi vai và cánh tay mình. Chiếc nịt ngực rơi xuống sàn, nằm cùng với chiếc áo sơ mi của cô.

Anh rên khẽ trong cổ họng. “Em có bộ ngực rất đẹp. Anh có thể nhìn em suốt ngày. Mỗi ngày và không bao giờ chán cả. ”Anh đưa tay về phía cô. “Đến đây nào, Lucy.”

Cô lắc đầu. “Anh hứa là không chạm vào em cơ mà.”

Anh nhìn cô đắm đuối và rút tay về lại. “Chỉ bây giờ thôi nhé.”

Cô vòng qua sau lưng anh và áp người vào tấm lưng thẳng mịn màng va săn chắc. Làn vải mền mại của chiếc quần jean chạm nhẹ vào bụng cô, trong khi da anh làm ấm bộ ngực trần của cô và làm đầu nhũ cô cương lên. Tựa má mình vào phía sau vai anh, cô vuốt ve hai bên hông đến vùng bụng và vùng lông ở chính giữa. Cô trượt ngón tay vào bên dưới cạp quần jean và hôn vào gáy anh. Anh giật bắn người khi cô trượt bàn tay vào giữa chiếc quần jean và quần đùi. “Cái gì đây nhỉ?” Cô hỏi khi chạm phải “bé cưng” của anh.

Anh cố để nói, nhưng tất cả những gì anh có thể là một tiếng rên.

Cô di chuyển ra phía trước và mở năm nút của chiếc quần jean hiệu Levi’s. Với khóa quần được mở, cô trượt tay lên xuống. Cô ngẩng đầu lên và hôn anh cho đến khi anh lùi lại đủ khoảng trống để nói, “Cẩn thận đó em. Nó đã được nạp đạn.”

“Ừm, đó là lời nói đùa của một cảnh sát sao?”

“Không. Đó là lời cảnh báo. Anh có thể kết thúc trong tay em đó.”

“Chúng ta không thể để điều đó xảy ra,” cô nói và quỳ xuống. Cô ngước nhìn anh và hé môi, tiếp nhận thành viên của anh.

Anh há hốc miệng và kinh ngạc. “Lucy à” Anh nhẹ nhàng đẩy tóc ra khỏi mặt cô, sau đó ngửa đầu ra sau.

Cô dùng lưỡi ve vuốt anh. Anh rên rỉ. Cô kéo quần jean và quần lót xuống khỏi mông và đùi anh. Cô nắm lấy cặp mông căng cứng và thỏa mãn anh.

Mới giây trước cô còn quỳ trên sàn, giây kế tiếp cô đã được kéo lên giáp mặt với anh, “Anh không muốn kết thúc trong miệng em. Không phải lần này.” Sau đó anh hôn cô bằng tất cả ham muốn mà anh đã phải kiềm chế. Anh siết chặt cô vào lồng ngực và hôn cô ngấu nghiến. Những sợi lông ngực của anh cọ cọ vào đầu vú của cô, và thành viên căng cứng của anh áp vào bụng cô.

Anh lùi lại, hơi thở nặng nhọc khi lột bỏ quần áo và giầy ra. Anh giật

mạnh tất và khom người xuống ghế lấy chiếc ví trong túi quần sau. Anh quẳng nó lên một chiếc gối, sau đó anh nâng cô lên và quăng cô lên giường.

"Anh đang làm gì thế?" cô hỏi khi gối đầu lên cánh tay va mỉm cười. " Em nghĩ anh đã hứa không chạm vào em cơ mà?"

"Quên chuyện đó đi." Anh leo lên và nằm phủ lên ngươi cô, hai đầu gối ở phía hai bên đùi cô và hai tay anh đặt lên chiếc gối cô đang nằm. "Giờ thì tới lượt anh."

"Anh định làm gì?"

Anh giật mạnh quần nhỏ và kéo chúng ra khỏi chân cô. Anh quẳng nó ra xa và đưa tay mình vào giữa hai chân cô. "Anh sẽ làm em phải gào thét tên anh"

Cô có thể mỉm cười nếu như anh không áp cái miệng nóng bỏng và ẩm ướt vào miệng cô trong khi những ngón tay tấn công vào giữa hai chân cô. Anh chạm vào va đùa giỡn cho đến khi cô cảm thấy mình chết mất nếu như anh ngừng lại. Nhưng cô không muốn một mình tận hưởng khoái cảm. Không thể để điều này lặp lại lần nữa.

"Ngừng lại nào," cô nói, và anh nâng người lên và với tay lấy chiếc ví. Anh lấy một bao Trojan, sau đó quẳng chiếc ví ra sau lưng. Cô đẩy tay anh ra và nắm lấy bao cao su từ tay anh.

"Em sẽ làm điều này." Cô xé toạc nó ra, rồi đặt nó lên phần đỉnh, lăn nó sát đến phần gốc của "bé cưng". Sau đó anh tiến vào bên trong cô. Cô như ngưng thở với khoái cảm đang lan khắp cơ thể. "Đây chính là phần hay nhất," cô nói một cách nặng nhọc.

Anh lùi lại, sau đó với hai nhịp đẩy mạnh mẽ, anh đi vào sâu trong cô. "Lucy" anh rên rỉ bên tai cô. "Em thật tuyệt". Anh lùi lại, sau đó đẩy vào mạnh hơn. "Nóng bỏng. Anh có thể cảm nhận được em. Quá tuyệt."

Chúa ơi, anh đang nói. Làm sao cô có thể lên đến tột đỉnh nếu cô chăm chú lắng nghe những gì anh nói thay cho việc … Đó là suy nghĩ mạch lạc cuối cùng của cô trúơc khi anh nâng hông mình lên và đẩy mạnh. "Ôi, chúa ơi!" Cô rên lên.

Anh lùi lại và vuốt ve điểm nhạy cảm của cô. "Thế này có tuyệt không?"

Cô quấn một chân quanh eo anh. “Nữa đi anh,” cô hổn hển, để mặc cảm xúc dâng trào mãnh liệt trong cô. “Đúng điểm đó.”

“Ở đây ư?”

“Đúng rồi.”

“Anh thử lại lần nữa. “Đây sao?”

“Đừng ngưng lại!”

Anh tắc lưỡi, “việc đó sẽ không xảy ra.”

Anh đặt một tay vào bên mặt cô và đi vào trong cô với những cú đẩy nhẹ nhàng, từ tốn, theo nhịp điệu của chính anh. Anh nhìn sâu vào mắt cô khi anh ra vào bên dưới cô. Cô có cảm giác như anh đang cố tỏ ra nhẹ nhàng hay cố tỏ ra kiểm soát hay điều gì đó. Nhưng đó không phải là những gì cô muốn.

“Nhanh nữa đi anh,” cô nói và di chuyển theo từng nhịp đẩy. Anh tăng tốc, càng lúc càng nhanh hơn càng mạnh hơn, đưa cô gần đến khoái cảm sau mỗi lần di chuyển. Chẳng mấy chốc, cả anh và cô đều rơi vào trạng thái bàng hoàng, tiến về đích. Cô đến đích trước. Làn sóng khoái cảm lan tỏa khắp da thịt cô. Cô rên rỉ tên anh. Cô xiết chặt anh khi anh tiếp tục đẩy, cho đến khi anh cảm thấy mình sắp tiến vào cõi mê. Anh đẩy mạnh vào lần cuối và thả người xuống trên người cô. Anh nằm im không di chuyển “Quinn?”

“Ừm.”

“Anh có sao không?”

“Có sao không?” Một tiếng cười bật ra từ khuôn ngực của anh. “Đây,” anh nói khi cố lấy lại hơi thở, “là điều tuyệt vời nhất anh từng có.”

Cô thả chân mình khỏi eo anh và lướt hai tay khắp vai anh trước khi cánh tay cô rơi về phía bên người cô. Cô mỉm cười. Anh nói đúng. Đây là điều tuyệt vời nhất

Quinn chống khuỷ tay nâng người dậy, và cô hạ thấp ánh mắt xuống. Cô sợ những gì cô cảm nhận trong tim sẽ bị anh nhìn thấy. Anh hôn cô và rút ra khỏi người cô. “Anh sẽ trở lại ngay. Đừng đi đâu nhé.”

Anh đi ra khỏi phòng để sử dụng nhà tắm trong phòng ngủ của anh, và Lucy ngồi dậy rời khỏi giường. Cô lấy áo và một chiếc quần lót mới trong vali, sau đó đi đến phòng tắm cách phòng cô một vài cánh cửa. Sau khi tắm xong. Cô mặc áo và xỏ chân vào chiếc quần lót bằng lụa màu hồng. Cô nhìn hình ảnh mình trong gương phía trên chậu rửa. Cô cũng đã nhìn nó trước đây khi cô đến nhà anh. Cô nhìn thấy một người phụ nữ vừa mới ân ái. Nhưng đằng sau đôi gò má ửng hồng và mái tóc rối, cô đã nhìn thấy những gì cô lo sợ sẽ phản chiếu trong đó. Một người phụ nữ đang yêu. Hoàn toàn dâng hiến cho tình yêu. Cô tự hỏi liệu anh có nhận ra điều này không và cô thầm ước là không. Điều cuối cùng cô muốn là anh nhận ra cảm xúc của cô. Anh không yêu cô, và cô không muốn anh bỏ đi.

Cô đẩy tóc ra khỏi mặt và nâng cằm lên nhìn những vệt xướt đỏ trên cằm mà thủ phạm là những sợi râu lởm chởm của anh. Anh muốn cô. Cô không lầm về điều đó, nhưng không phải là tình yêu.

Anh không yêu cô, điều đó làm cô đau . Như thể một thanh kim loại nóng được đặt cạnh trái tim cô. Anh muốn ở cùng cô. Anh làm cô cười. Làm cô ngây nhất với những cái chạm nhẹ. Anh làm cô quên đi mất lý do tại sao đến ở với anh. Và ngày hôm nay. thế là quá đủ. Cô sẽ lo lắng về ngày mai… ôi, ngày mai.

Khi cô mở cửa phòng tắm, anh đã đứng đó, lưng dựa vào tường, đợi cô. Anh ở trần, chỉ mặc mỗi chiếc quần jean hiệu Levi's trễ xuống bên dưới hông. Một chú chó săn lông xù Ireland đang ngồi cạnh anh. Anh đang nắm vòng cổ của nó trong tay.

"Đây là Millie."

Nó là một con chó thật đẹp, lông màu nâu đỏ và đôi mắt màu nâu. Lưỡi nó lè sang một bên miệng khi nó lướt nhìn Lucy. "Vậy đây là Millie nổi tiếng sao?" Lucy cong người xuống và vò vò đỉnh đầu nó.

"Ít nhất Quinn không nói dối về màu lông của mày."

"Anh sợ nếu thả nó ra, nó sẽ lao đến và ngửi em," Lucy đưa một ngón tay ra phía trước mũi chú chó. "Đó không phải là phần nó muốn ngửi."

Cô ngước nhìn Quinn "Đó là lý do vì sao em nuôi mèo."

"Mèo không thể tìm về những cái que hay nhảy vào hồ để tìm và mang chim về."

“Điều đó nói cho anh biết mèo rất khôn ngoan.”

Anh lắc đầu. “Đến đây và xem điều này nhé.” Cô đi theo anh dọc theo hành lang. Bóng tối tràn ngập khắp bờ lưng trần mịn màng của anh. Vào bếp anh lấy hộp bánh dành cho chó ra khỏi tủ bếp. “Ngồi xuống Millie,” anh ra lệnh. Khi chú chó làm theo anh đặt một chiếc bánh lên phần dưới mũi nó. “Ngồi yên.” Millie tội nghiệp liếc nhìn phần thưởng, hai mắt giao nhau, cho đến khi Quinn nói “Làm đi.” Chú chó hất miếng bánh lên trên không và bắt nó bằng miệng.

“Mèo không thể làm điều đó.”

“Nếu Snookie muốn, nó cũng có thể làm điều đó được.”

Anh nhìn cô ngờ vực và gãi gãi vào tai Millie “Con mèo của em chắc chắn không thể di chuyển nhanh được.”

Anh nói đúng. “Anh xem thường ông Snookums sao?”

“Nó béo.”

“Mũm mĩm.”

“Cũng như nhau cả thôi. Millie đứng dậy và bước vòng quanh Lucy, sau đó nó dúi đầu vào đầu gối cô và hửi hửi. “Không, ngồi xuống Millie,” Quinn ra lệnh, con chó làm theo ngay.

Lucy đặt hai tay lên hông mình. “Snookie bị rối loạn ăn uống. Đó không phải là lỗi của nó.”

Quinn tặc lưỡi, luồn tay qua eo cô, kéo cô dựa sát vào ngực anh. “Em thật dễ thương khi em nói về đám lông béo ụ đó”

“Này…” Cô phải tranh đấu vì danh dự của Ông Snookum nếu như cô không cảm thấy một chiếc mũi ươn ướt xuất hiện bên trong đùi cô. “Ôi,” cô giật nảy mình và đứng nhón chân lên. “Con chó của anh vừa mới cù em.”

“Anh biết” Anh thả ngón tay ra khỏi eo cô và đi đến phía cửa sau. “Ra ngoài đi.”

Millie từ từ bước về phía Quinn, sau đó quay đầu lại nhìn Lucy với cái nhìn của người có tội. “Nó không lạnh à?”

“Không” Quinn đóng cánh cửa lại. “Nó có một cái nhà ở gara, và có một cái cửa luồn dẫn ra sân sau. Nó sẽ ổn thôi.” Ánh đèn phía sau nhà bếp chiếu khắp bờ vai và lưng anh khi anh bước về phía tủ lạnh. “Em có đói không?”

“Còn tùy thuộc vào thực đơn.” Cô không nghĩ rằng mình sẽ tiếp tục ăn nữa.

Anh lôi cả hộp kem ra khỏi ngăn đông, sau đó đóng cửa lại. “Không còn nhiều ở đây, vì thế chúng ta cùng chia nhau” Anh lấy một cái bát lớn và một cái muỗng để múc kem vào.

Có nhiều điều Lucy muốn biết về Quinn, ngoài công việc và cách anh dự tính để bắt kẻ giết người và việc viết thư cho cô. Nhưng điều quan trọng như, “Hãy kể cho em về Amanda.”

Anh liếc nhìn lên từ phía hộp kem. ”Tại sao?”

“Chỉ có chuyện để nói thôi.” Cô đi đến bàn bếp và tựa lưng vào đó. “Anh biết mà, em đã kể chuyện của em và giờ đến lượt anh.”

“Amada là một phụ nữ nhỏ con và có mái tóc đen. Cô ấy có mắt màu xanh và cặp vú ... à, ngực lớn”

“Hiển nhiên rồi,”, Lucy nói một cách lạnh nhạt.

Anh cười lớn và thả viên kem cuối cùng vào bát. “Cô ấy có thói quên khó chịu là để tóc mình vương vãi khắp nơi.” Anh đi về phía cô và đút cho cô muỗng kem lớn.

Nó lạnh và thơm. Cô cảm thấy rất tuyệt khi kem từ từ trôi xuống họng. “Làm sao mà một người có thể để tóc mình khắp mọi nơi được cơ chứ?”

“Làm sao anh biết được.” Anh tự đút cho mình một muỗng kem và kéo muỗng từ từ ra khỏi miệng “Tóc cô ấy rất dày, và rụng khắp nhà.”

Một người phụ nữ có bộ ngực lớn và mái tóc dày. Lucy ghét nguyên tắc của mình. “Anh có bạn gái nào khác không sau Amanda?”

“Không.”

“Hẹn hò vớ vẩn thì sao?”

“Anh không nhớ.”

Tuyệt thật, anh biết rõ về mối quan hệ của cô trong quá khứ, nhưng dường như không sẵn sàng nói về mình. “Anh có nhớ em sau khi em đi không?” cô hỏi.

Anh đút cho cô thêm muỗng nữa và kéo muỗng ra khỏi miệng cô. “Em sẽ không đi đâu cả.” Anh lướt mặt sau của chiếc muỗng lên đầu vú bên phải của cô. Phần áo ở ngực nhăn nhúm lại dưới cái lạnh của kim loại.

Cô nhìn xuống. “Anh đang làm gì thế?”

“Làm cho đầu vú em lộ ra phía trước áo. Nó thật sự rất kiêu gợi.”

Cô cố để không tròn mắt lại nhìn anh. “Anh nghĩ đến điều đó bao lâu rồi?” Cô liếc nhìn anh, nhưng sự chú ý của anh lại tập trung vào phía trước áo cô.

“Từ khi em bước ra khỏi phòng tắm”

“Anh thật là ... Ngay cả khi chúng ta trò chuyện về con chó của anh, về con mèo của em và về người vợ chưa cưới trước đây của anh nữa sao?”

“Ừ, thì một công đôi chuyện mà.” Anh nhìn lên và nhún một bên bờ vai trần. Anh có thể đang nói với em về một chuyện nhưng lại nghĩ về một chuyện hoàn hoàn khác.”

“Có lẽ đó là kỹ năng thám tử.”

Anh tặc lưỡi và cắm cái muỗng vào giữa bát kem.”Giống như chuyện của các chàng trai. Bọn anh nói những điều mà bọn em muốn nghe. Nhưng thật ra bọn anh chỉ muốn lôi kéo bọn em lên giường mà thôi. Nữa không?”

“Anh không quan tâm đến những mối quan hệ trong quá khứ sao ?”

Anh kéo muỗng ra khỏi bát, sau đó đặt bát kem lên bàn phía sau lưng Lucy. Anh đẩy nhẹ muỗng chứa đầy kem màu hồng lên xuống đầu ngực bên trái của cô. “Anh chỉ quan tâm đến em và anh, và việc anh sẽ lôi em ra khỏi chiếc quần nhỏ của em như thế nào mà thôi.”

Cô há hốc miệng. “Anh bôi kem lên áo em kìa.”

Một nụ cười đểu xuất hiện trên mặt anh. “Điều này xấu hổ nhỉ? Anh đoán là mình phải làm sạch nó thôi.” Anh nghiêng người và mút đầu vú của cô qua làn vải áo. Sự pha trộn giữa cái lạnh của kem và khuôn miệng nóng bỏng của anh khiến cảm giác ngứa ran lan tỏa khắp lồng ngực và xuống đến tận vùng bụng. Cô ngửa người ra sau và luồn tay vào mái tóc đen nhánh của anh khi anh đang làm sạch áo cô. Khi đã hoàn tất , anh mở bung nút áo và mút bầu ngực trần của cô. Không cần phải nhấc môi lên , anh đặt hai tay lên hông cô, nhấc bổng cô lên và đặt cô xuống bàn. Ngay phía trên bát kem lạnh. Nó lật úp sang bên và kem mâm xôi dính vào giữa hai đùi cô.

“Chết tiệt!” Cô cầm lấy bát kem va gạt bớt kem ra khỏi người cô. “Lạnh quá cơ!”

“Xem ra anh lại làm bẩn nữa rồi. Lần này là ở quần lót của em. “ Anh cầm lấy bát kem và đặt nó xuống bên cạnh hông cô. Anh cầm hai chân kéo chiếc ghế lên phía trước.

“Đặt chân em lên vai anh để anh làm sạch cho,” Anh nói khi ngồi xuống và kéo chiếc ghế lại gần bàn.

Cô không cần anh nhắc lại lần thứ hai.

“Ừm.” Anh dùng chiếc lưỡi ẩm ướt liếm sạch kem trong đùi cô. “Em thật tuyệt. Có mùi của quả mâm xôi và mùi của da thịt ấm áp.” Anh từ từ hôn và tiến đến gờ của chiếc quần nhỏ. “Khi anh kết thúc việc thưởng thức em ở đây. Anh sẽ lại ghé thăm bên trong em lần nữa.”

Cô ngửa người ra sau và dồn trọng lượng cơ thể lên hai bàn tay chống ra phía sau. “Anh đã nói là anh sẽ làm cho em phải gào thét tên anh cơ mà.”

Anh mỉm cười và nhấn đầu mình vào sâu hơn. Chuyện là một người đàn ông có thể thực hiện hai việc cùng một lúc, anh có thể thực hiện hai điều đó.

CHƯƠNG XV

Khoảng thời gian tuyệt vời: Tìm kiếm cậu bé hư ...

Buổi sáng tiếp theo, Lucy thức dậy khi có cái gì đó ẩm ướt lướt trên má cô. Cô mở mắt và nhìn chằm chằm vào khuôn mặt có lông màu đỏ và đôi mắt nâu lớn đang nhìn cô. Mille liếm má cô, Lucy lùi lại. “Eo ôi,” cô nói khi chùi nước bọt của Mille trên mặt. Cô liếc nhìn chiếc gối trống bên cạnh và ngồi dậy, giữ chặt tấm drap sọc xanh trắng phía trên bờ ngực trần.

Sau khi cô và Quinn làm tình ở bàn bếp, họ đặt món ăn nhanh và cùng xem chương trình Cold Case Files. Cô phát hiện ra rằng Quinn yêu thích chương trình được phát lại NYPD Blue, nhưng trong khi xem anh luôn chỉ vào tivi và hét lên, “Không bao giờ xảy ra điều đó!” hay “Không ai lại thẩm vấn khi đứng trên xác chết như thế”.

Sau bản tin mười giờ, cả hai cùng đi tắm. Họ sát xà phòng cho nhau, chà sát và chạm khắp người nhau. Họ lại làm tình lần nữa ở phòng tắm. Sau đó leo lên giường Quinn và rơi vào giấc ngủ mệt lừ. Khoảng ba giờ sáng, Quinn lại đánh thức cô và cả hai làm tình thêm lần nữa. Anh thật ngọt ngào và nhẹ nhàng. Điều này làm trái tim cô vỡ tung vì không thể chứa đựng cảm xúc của cô trong một nơi chật hẹp như thế. Họ đã làm tình với nhau bốn lần. Bốn lần tuyệt vời. Nó càng tuyệt vời hơn vì cô yêu anh.

Cô yêu anh nhưng không có nhiều manh mối cho việc anh cảm nhận thế nào về cô. Ồ, cô biết được anh bị cô thu hút và anh cũng thích cô. Cô không chắc điều đó có nghĩa là gì – về lâu về dài. Quỷ tha ma bắt là cô cũng không chắc về tương lai gần sau khi cô an toàn trở về nhà. Đối với anh, đêm qua có thể chỉ là tình dục.

Cô nghe thấy một tiếng thì thầm và tiếng gì đó như tiếng của băng tải. Cô nhìn khắp phòng tìm quần áo và nhớ lại lần cuối nhìn thấy nó là ở sàn phòng tắm. Cô trần truồng bước xuống giường. “Mày không được nghĩ về điều đó,” Lucy cảnh báo Millie khi cô bước vào phòng tắm lớn. Áo quần của cô không ở đó. Cô quấn mình trong khăn tắm, đi dọc theo hành lang đến phòng dành cho khách. Cô thay khăn tắm bằng chiếc áo choàng vải bông màu hồng của cô và đi theo tiếng nện đến phòng ngủ thứ ba. Nội thất trong phòng gồm một bàn làm việc, một dụng cụ tập đẩy tạ và nguyên nhân của sự ồn ào. Anh mặc quần soóc màu xám, với máy nghe nhạc iPod được gắn quanh cánh tay và tai nghe gắn ở tai. Anh đang chạy bộ trên máy tập. Tóc

anh dính chặt vào phía sau gáy. Và với mỗi bước chạy, đáy quần soóc của anh lại hắt nhẹ lên phía trước.

Lucy đi vào phòng và ngồi lên chiếc ghế được lắp dụng cụ đẩy tạ. Cô vắt chéo chân và ngồi ngắm làn da mịn màng của anh, sự chuyển động của các cơ, vết lõm nhẹ của xương sống. Ngoài tiếng xoạt xoạt của chiếc máy tập, hình như anh đang nói chuyện với chính mình. Cô lắng nghe kỹ hơn và mỉm cười.

Chúa ơi. Anh đang *hát*. Và chả hay tí nào. Nói thật, nó khá tệ. Tệ đến nỗi ban đầu cô không thể nhận ra bài hát đó là gì nữa cơ. Có thể anh đang hát về việc rơi vào một điều gì đó, và khi anh gặp phải một nốt khá tệ, Lucy bật cười. Cô không thể ngăn được điều đó.

Dây của máy iPod vung vẩy khi anh quay đầu lại nhìn qua vai. "Ôi Chúa ơi," anh kêu lên, nắm chặt tay cầm, và để chân hai bên máy tập đi bộ. Nó vẫn tiếp tục chạy mà không có anh. Anh kéo tai nghe ra khỏi tai.

"Em ở đó bao lâu rồi?"

"Cũng đủ lâu."

Anh tắt máy tập, với lấy chiếc khăn lông màu trắng đang được mắc ở tay cầm. Anh vừa lau mặt vừa nói.

"Ồ, điều đó thật tệ."

Cô cố không mỉm cười. Cô thật sự làm được.

"Điều tốt là anh trông rất đẹp trai."

Anh đưa khăn lên lau đầu, rồi quàng nó quanh cổ. Anh đi đến phía trước mặt cô.

"Có phải em nói là anh có giọng hát thật kinh khủng không?"

"Ừ."

Hai chân cô đung đưa lên xuống khi mắt cô nhìn vào các bắp thịt săn chắc trên ngực anh.

"Anh đang nghe gì vậy?"

Ánh mắt anh chuyển từ khuôn mặt cô đến khe chữ V nơi áo choàng cô mở ra. “Velvet Revolver. Họ sẽ đến đây biểu diễn trong một vài tháng tới.” Anh ngẩng đầu lên. “Em đi không?”

Chân cô ngừng đung đưa.

“Với anh à?”

“Không.”

Anh khó chịu.

“Với Millie. Dĩ nhiên là với anh rồi ngốc ạ.”

“Như một cuộc hẹn hò thật sự ư?”

Anh nhún đôi vai trần.

“Ừ. Tại sao không?”

Buổi biểu diễn sẽ diễn ra trong ba tháng tới. Như thế có nghĩa là hai người sẽ cùng gặp nhau trong ba tháng tới. Đêm qua với anh không chỉ là tình dục.

“Em sẽ đi. Anh thực sự hẹn hò khi nào?”

Anh lấy khăn lau ngực.

“Không tính những lần hẹn hò qua Internet, anh nghĩ đó là khi Kurt sắp xếp cho anh một cuộc hẹn hò giả cách đây bốn tháng.”

“Em ghét việc hẹn hò giả.”

Anh treo khăn tắm lên xà ngang của thanh tạ. “Co ấy không tệ. Bọn anh đã không quen nhau.” Anh tháo iPod ra khỏi cánh tay và đi đến phía bàn làm việc nơi anh đặt máy tính xách tay và các tập hồ sơ đang được mở ra.

“Em ghét việc phải ăn mặc đẹp và ra ngoài hẹn hò vì tất cả những gì anh nhận được sau đó lại thật mất thời gian.”

Anh đặt máy nghe nhạc iPod xuống và cầm lên một tách cafe.

“Con mèo của cô ấy còn khó chịu hơn con mèo của em.”

Lucy định mở miệng để bảo vệ cho Ông Snookums, nhưng sau đó cô im lặng.

"Anh ở trong nhà cô ấy bao lâu?"

Anh đưa tách cafe lên môi.

"Một lúc."

"Em nghĩ là anh không bắt đầu hẹn hò với cô ấy cơ mà."

Anh uống một ngụm dài, sau đó nói, "Bọn anh không. Khi anh đưa cô ấy về, cô ấy mời anh vào nhà và anh đã đi vào."

Lucy đứng dậy. "Thế mà khi em mời anh vào nhà, anh lại từ chối."

"Đó là vì anh muốn áp dụng với em mọi tư thế đã được chứng minh và một vài tư thế anh tự tạo ra." Anh đặt tách cafe xuống và đi về phía cô. "Nhưng lúc đó anh có gắn máy nghe lén ở người và không thể để em chạm vào anh được."

"Khi chúng ta ở cùng nhau."

"Lúc nào cũng thế sao?" cô thả tay xuống một bên hông.

Anh đứng yên, cách cô một vài bước chân. "Ừ. Em đã không nói gì khiến em phải xấu hổ. Nếu đó là điều khiến em lo lắng."

Cô nhớ lại về những lần hẹn hò trước và bỗng nhớ đến cái đêm ở hành lang. Đêm đó, cô đã chạm vào khắp người anh. "Máy nghe lén anh giấu ở đâu vào đêm em được cho là sẽ giết anh?"

Anh khoanh tay lại trước bộ ngực trần. Vẻ mặt anh biểu lộ cảm xúc mà cô đã từng thấy. Đó là biểu cảm khi anh không muốn trả lời cô. Cô không tin rằng cảnh sát đã mất công gài bẫy cô lại không lắp máy nghe lén khắp nhà. Cô không hiểu tại sao cô không nghĩ đến điều này trước đây – nó thật hiển nhiên. Có thể vì cô đã phải nghĩ đến các điều khác.

"Có các máy ghi âm được giấu trong nhà bếp, phòng khách và phòng ngủ của anh."

Cô cố nhớ về những gì cô đã nói vào tối hôm đó nhưng không thể. Cô

quay mặt đi và đặt tay lên trán. Trái tim cô đập mạnh và mặt cô nóng bừng. Cảnh sát đã nghe được những gì? "Ôi, Chúa ơi, tối đó … khi áo em được cởi ra và tay anh … những gì chúng ta đã nói … và …"

"Không ai nghe được điều gì đâu." Quinn nắm tay và quay người cô lại đối mặt với anh. "Đó là lý do tại sao anh lại mang em vào sảnh. Anh không muốn ai nghe chúng ta. Anh chỉ muốn em cho một mình anh, không ai được nhìn thấy em."

Lucy cảm thấy như trái tim mình như ngừng đập. "Nhìn thấy?"

Anh ngửa đầu ra sau và vùi mặt vào hai bàn tay "Chó chết thật."

"Còn có cả máy quay phim sao?"

"Ừ." Anh buông hai tay ra khỏi mặt.

"*Ôi trời!*" Cô kéo ve áo sát với cổ và nắm chặt thắt lưng. "Những cái máy quay đó nằm đâu?"

"Máy thu âm và máy quay được gắn ở máy lọc không khí trrong bếp, ở chiếc đồng hồ giả trên mặt lò sưởi trong phòng khách, và ở đồng hồ điện tử bên cạnh giường của anh."

Cô lại nghĩ về đêm đó. Họ chưa bao giờ đi đến phòng ngủ của anh. Họ ăn tối trong bếp, và trong phòng khách họ đã hôn nhau và anh cởi áo len của cô ra. Cô há hốc miệng và đẩy mạnh vào bờ vai trần của anh. "Sao anh có thể làm điều đó với em?"

"Lucy." Anh nắm lấy phía trên cánh tay cô. "Anh xin lỗi. Bọn anh nghĩ… anh nghĩ em là *Chết ngạt*. Bọn anh nghĩ rằng nếu em…"

"Có bao nhiêu người theo dõi đêm đó?"

"Hai. Kurt và Anita ở trong xe tải đậu bên ngoài nhà."

Lucy nghĩ kỹ những lời Quinn nói và nhớ ra có thấy một chiếc xe tải đậu ở bên kia đường. Hai người ở trong xe đó đã xem anh lột trần và chạm vào ngực cô. Cô thật kinh tởm. "Ôi không. Ôi Chúa ơi, thế có nghĩa là có những cuốn băng ghi âm sao?"

"Ừ."

“Nó ở đâu?”

“Trong phòng vật chứng, anh có thể đoán được.”

“Bao nhiêu người đã xem nó?”

Anh lắc đầu mình. “Anh không biết.” Cô cố thoát ra khỏi anh, nhưng anh nắm chặt cô lại. “Nó không tệ như em nghĩ đâu.”

“Anh đã xem chưa?”

“Chưa. Nhưng các máy quay phim không thể quay phía cuối hành lang được.”

Lần này khi cô bước lùi lại, anh để cô đi. Lucy nhìn vào khuôn mặt đẹp trai của anh và cô cảm giác mắt mình cay xè. Cô không muốn khóc. Bên trong cô, sự giận dữ và bẽ bàng nhường chỗ cho cảm giác của sự phản bội. Việc Quinn không có sự lựa chọn nào khác không còn quan trọng. Anh đã cài bẫy cô, và bây giờ thì còn có thêm cuốn băng video quay cảnh cởi áo và chạm vào ngực cô. Tệ hơn nó ở đâu đó ngoài kia, những người đàn ông lạ mặt xem qua nó. “Em phải đi khỏi đây.” Cô nó i và bước vòng qua người anh. “Em đồng ý với đề nghị đưa cảnh sát đến ở nhà em.” Cô rời phòng với cảm giác choáng váng. Có thể cô sẽ tìm cách nào đó để lấy lại cuộn băng. Hay nếu cô gọi cho luật sư, cảnh sát có thể trả chúng lại cho cô.

Cô bước vào phòng dành cho khách, quẳng chiếc vali rỗng lên giường. Cô sẽ đi vào sáng sớm mai.

“Lucy.”

Cô quay lại, anh đang đứng ở cửa. Một lọn tóc đen rũ xuống trước trán khi anh nhìn cô. Sau tất cả mọi việc, một phần trong cô muốn được lao vào vòng tay anh và tha thứ cho những gì anh đã làm. Anh có thể khiến cô quên hết mọi việc trong giây phút anh ôm lấy cô. Cô yêu anh, và cô ước rằng mình chưa bao giờ gặp được anh.

“Hãy hứa với anh là em sẽ không đi cho đến khi anh về nhé.”

Một lần nữa cô lại cảm thấy tủi nhục và trái tim cô như vỡ nát. Tất cả là do lỗi của cô vì đã yêu Quinn.

“Hứa với anh nhé.” Anh lặp lại.

Cô cho rằng anh cần thời gian để thiết lập hệ thống an ninh ở nhà cô trước khi cô quay lại đó.

"Được thôi."

"Hứa với anh nhé." Anh cứ cố nài.

"Tin em đi." Một lần nữa cô lại trở nên ngốc nghếch khi thấy anh quan tâm.

Lucy quay lưng lại và mở chiếc vali ra. Cô nghe tiếng bước chân anh đi về phía cuối hành lang. Và một lúc sau, tiếng vòi hoa sen vang lên. Cô đóng cửa phòng lại và ngồi xuống giường. Mắt cô mờ lệ. Cô lấy tay áo lau những giọt nước mắt đang chảy dài trên mặt. Cô không muốn khóc. Cô không muốn để Quinn thấy cô khóc.

Cô nghĩ về đêm qua và cách anh chạm vào cô. Cô nghĩ về cách anh làm cô cảm nhận và cách hiện cô đang cảm nhận. Trong đầu, cô không thể phân tích được hai cảm giác đó. Chúng không hợp. Niềm vui và nỗi đau, từ khi yêu Quinn cứ được chuyển đổi liên tục, từ cực đỉnh của niềm vui sang tột cùng của nỗi đau.

Cô lắng nghe tiếng nước chảy, sau đó là tiếng vòi nước tắt. Cô đi đến tủ quần áo nhỏ, mở ngăn trên cùng và phát hiện chiếc áo đầm màu trắng và quần lót màu hồng bị lạc vào tối qua. Chúng đã được giặt, gấp và đặt cẩn thận trong ngăn kéo. Cô lấy chiếc áo và đưa lên mũi. Nó có mùi như áo sơ mi của Quinn. Một lần nữa, mắt cô mờ lệ. Cô lấy tay lau nước mắt. Ngay cả với mọi việc khác đang xảy ra trong cuộc sống của cô, Quinn và trái tim tan vỡ của cô vẫn luôn là mối quan tâm hàng đầu. Nghe có vẻ điên khùng, nhưng cô không thể chối bỏ được điều đó.

Cô nghe tiếng bước chân Quinn ở ngoài cánh cửa. Chúng dừng lại một lúc trước khi tiếp tục đi xuống cuối hành lang. Một lúc sau, cô nghe tiếng cửa gara mở và tiếng xe Jeep ra khỏi nhà. Khi anh quay về, cô chắc chắn mình sẵn sàng để ra đi.

Lucy đặt áo ngực, quần mày đen, một chiếc váy kaki, và một chiếc áo thun đen lên phía trên bàn trang điểm, sau đó bỏ hết áo quần của cô vào trong vali. Cô mở cửa và Millie đi theo cô vào phòng tắm.

"Ra ngoài", cô ra lệnh cho nó. Millie nằm xuống và ngẩng lên nhìn Lucy với đôi mắt buồn bã. "Được rồi", Lucy càu nhàu. Cô nhảy vào bồn

tắm, gội đầu và tắm rửa. Sau khi xong, cô bước qua người Millie, đánh răng và sấy khô tóc. Cô cột tóc thành đuôi ngựa. Khi Quinn trở về, cô đang ngồi trên chiếc đi văng da, ăn mặc chỉnh tề và đợi anh.

Khuôn mặt anh hằn lên vẻ mệt mỏi và đau khổ. Anh mặc quần jean và áo sơ mi Quinn màu trắng. Cô đứng lên, chờ đợi anh sẽ đưa cô bản chi tiết về việc lắp đặt an ninh trong nhà cô. Thay vào đó, anh nắm lấy tay cô và đặt vào lòng bàn tay cô hai cuộn băng nhỏ. "Cái gì vậy?"

"Các cuộn băng được thu lại vào đêm căn nhà được nghe trộm."

Cô ngước nhìn lên. Khuôn mặt cảnh sát vẫn còn đó. Ánh mắt vô hồn, không cảm xúc. Ngoại trừ đôi mắt màu đen của anh. Anh không thể che giấu cảm xúc trong đôi mắt. Ẩn chứa bên dưới đó là sự nóng bỏng và sinh động, và một điều gì đó anh không thể kiểm soát được. "Làm thế nào anh lấy lại được?"

"Đừng hỏi anh." Anh thả tay xuống.

"Anh kiểm tra chúng chưa?"

Anh nhìn một lúc lâu trước khi nói. "Chưa."

"Quinn?" Anh chỉ nhìn chằm chằm vào cô, và lần này cô biết là anh sẽ không trả lời. Cô không thể đợi lâu hơn cho câu trả lời của anh, nhưng cô không cần điều đó. Sự im lặng của anh đã trả lời thay anh. Anh đã đánh cắp chúng khỏi phòng bằng chứng. Vì cô. "Nhưng nếu họ biết nó bị mất thì sao? Liệu anh có gặp phải rắc rối nào không? Hay thậm chí bị đuổi việc nữa?"

Anh vẫn tiếp tục nhìn cô.

"Liệu có ai biết nó bị mất không?"

"Chắc chắn có. Em càng biết ít về điều đó thì càng tốt."

"Em phải làm gì với chúng đây?"

"Làm những gì em muốn. Nhưng anh khuyên em nên phá hủy và quên đi việc em đã nhìn thấy chúng."

"Như thế chẳng phải là phá hủy bằng chứng sao?"

Anh nhún một bên vai. “Thì đúng là thế.”

Cô nhìn xuống những cuộn băng trên tay mình. “Anh có chắc đây là chúng không?”

“Chúng đã được dán nhãn, vì thế anh tin là chúng.”

“Nhưng anh không chắc chắn cơ mà.”

“Em muốn xem không?”

Cô không thực sự muốn xem. Nhưng cô muốn chắc rằng đúng cuộn băng cô cần. Cô đưa chúng cho anh.

“Vâng.”

Anh chỉ tay về phía đi văng. “Em ngồi yên ở đó nhé.” Anh bước ra khỏi phòng. Sau khi quay lại, anh mang theo một cái máy quay video. Anh lắp nó vào tivi và cho một cuộn băng vào bên trong.

Cô muốn biết liệu anh có bị đuổi việc không. Câu trả lời là, *Dĩ nhiên là có*. Nếu bị bắt, anh có thể bị buộc tội trộm vặt. Nhưng vì cuộn băng này không còn có ích cho vụ *Chết ngạt*, chắc chắn anh sẽ bị đình chỉ việc phá án.

Quinn bắt đầu mở cuộn băng, sau đó anh đi lại và ngồi vào chiếc ghế sát bên cô. Trên màn hình tivi, hình ảnh đen trắng bắt đầu hiện ra. Lucy nghiêng người về phía trước để xem khi hai người họ cùng nhau ăn tối và nói về mọi thứ từ thời tiết cho đến các vấn đề chính trị.

Trong quá khứ, anh từng lạm dụng các nguyên tắc, nhưng anh chưa bao giờ hoàn toàn phá vỡ chúng. Anh yêu công việc của mình. Và nếu bất cứ ai nói rằng anh trộm bằng chứng, anh sẽ mắng thẳng vào mặt họ. Nếu họ nói anh làm điều đó vì một người phụ nữ, anh sẽ bảo họ là *người cực kỳ điên khùng*. Nhưng khi anh bối rối và nói cho Lucy nghe về những cuốn băng. Và cô nhìn anh như thể anh vừa giết chết con mèo của cô vậy. Một phút trước, cô còn đang nhìn anh như thể cô muốn nhảy bổ vào anh. Ngay sau đó anh đã đâm vào trái tim cô. Anh sẽ không làm bất cứ điều gì để cô phải nhìn anh như phút trước đó.

Khi anh ra khỏi nhà, anh mang theo lá thư cuối cùng của *Chết ngạt*. Anh gửi nó cho các nhân viên ở phòng thí nghiệm nhằm tìm kiếm bất cứ dấu hiệu gì trên đó vào sáng nay. Dù sao anh dự tính đem nó đến văn phòng vào

ngày hôm nay. Điều mà anh không dự tính làm là trở thành tên ăn trộm bằng chứng, cho đến khi nhìn vào đôi mắt đầy nước mắt của cô. Vào khoảnh khắc anh bước ra cửa trước, anh biết đó là những gì anh nên làm.

Anh là một thằng ngốc. Anh đã làm cho công việc mình gặp rắc rối chỉ vì một người phụ nữ. Và người đó sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho anh vì anh đã cởi trần cô trước một máy quay giấu kín. Anh đã mạo hiểm có thể bị đình chỉ công tác chỉ vì một người phụ nữ và người đó đang ngồi cứng như khúc gỗ kế bên anh. Người phụ nữ làm cho anh muốn một điều gì đó mà anh đã từ bỏ. Một điều mà anh đã thuyết phục chính mình rằng tốt hơn hết là không có nó trong cuộc đời mình.

Quinn xem các hình ảnh của họ trên màn hình tivi khi họ ăn tối cùng nhau, nói chuyện như thể họ chỉ là hai người mới bắt đầu quen biết nhau. Anh không nhớ nhiều về món ăn bằng chiếc áo len và chiếc váy da của cô. Rồi cô mang ra một chiếc bánh kem sô cô la. Anh nhớ lại cảm giác khi nhìn cô cho nĩa vào miệng.

“Đôi khi sô-cô-la còn tuyệt hơn cả sex.” Tiếng cô phát ra từ tivi.

“Cưng à, không có gì tốt hơn sex cả.” Anh nói.

Cô đặt nĩa lên đĩa và đẩy nó sang một bên. “Em đoán điều đó còn phụ thuộc vào cơ sở của sự so sánh.”

Anh đứng lên và nói với một giọng rất quyến rũ mà anh khó lòng nhận ra. “Đến đây nào.” Từ phía xa của căn phòng, Quinn nhìn thẳng vào màn hình, đang chiếu đến đoạn anh choàng tay ôm Lucy. “Để anh cho em một vài điều tốt để em so sánh nhé.” Sau đó, anh hôn cô và nó thật nóng bỏng theo như anh nhớ. Năng lượng nhục dục lan tỏa từ màn hình tivi ra khắp phòng khách và Quinn cảm thấy hơi nóng khi xem nó. Anh đưa mắt liếc nhìn Lucy để xem cô có cảm giác như anh không. Lông mày cô hạ thấp xuống. Cô dường như đang bực tức hơn là hưng phấn.

“Em cần sử dụng nhà vệ sinh.” Tiếng cô phát ra từ cuộn băng, và Quinn quay lại nhìn vào màn hình. Cô đi ra khỏi khung hình và Quinn đi theo. Đoạn băng về những hành động nhạy cảm đã hết, Quinn đứng dậy và mở cuộn băng thứ hai. Anh nhấn nút Play và quay trở về lại ghế.

“Anh lục túi của em sao?”

Anh đưa mắt nhìn cô. “Ừ. Và em mang đủ thứ lẩm cẩm theo bên

mình.”

Cô khoanh tay dưới ngực. “Đó là cách anh biết được về chai xịt cay.”

Trên màn hình, Quinn bỏ lại tất cả vào túi, sau đó đi ra đứng giữa phòng khách. Anh ngước lên khi cô đi vào phòng. Ánh mắt đen nhánh đi theo từng bước chân cô. Ngay cả khi màn hình chỉ là một màu đen và trắng, anh vẫn có thể thấy được sự ham muốn trong mắt mình. Anh nghĩ cô là một kẻ giết người, và anh vẫn muốn có được cô.

Trên đoạn phim, cô đang nhìn vào camera và nói với anh rằng cô không nghĩ họ nên quan hệ với nhau. Từ phía sau cô, ánh mắt anh cũng nhìn trực tiếp vào camera, mặc dầu anh biết họ đang nhìn vào tấm gương phía trên lò sưởi.

Anh xem hai tay anh di chuyển dọc xuống hai cánh tay và nắm lấy eo cô. “Em nói cho anh khi nào thì ngừng nhé.” Anh nói và kéo cô vào lại trong vòng tay mình. “Em không thoải mái khi anh hôn ở đây sao?” Anh hôn vào phía cổ cô và cô lắc đầu.

“Thật tuyệt. anh thích được hôn em ngay đây. Làn da em ở đây thật mềm mại và tóc em có mùi thơm của các loại hoa và trông như ánh nắng vậy.” Anh cho tay vào cạp váy và kéo nó xuống. Cô nghiêng đầu sang bên phải, và anh mút vào một bên cổ cô. Anh lướt những ngón tay của mình vào bên dưới gờ áo đến ngực cô. Mi mắt anh trĩu nặng và không thể nào lầm lẫn được sự ham muốn phản chiếu qua đoạn băng.

Lúc này, Quinn không biết anh cảm thấy gì nhiều hơn, xấu hổ hay bị kích thích. Anh xấu hổ bởi những gì anh nói. Nhưng lúc đó, việc bàn tay anh di chuyển lên xuống và những ngón tay cái chạm vào đầu ngực cô là điều gợi tình nhất mà anh từng làm. Gợi tình gấp một trăm lần so với việc xem phim khiêu dâm. Trên màn hình, cô thở một cách khó khăn và mi mắt nhắm lại khi hai bàn tay anh cụp vào bầu ngực cô.

“Đầu vú của em căng cứng.” Anh thì thầm vào một bên cổ cô. “Như của một người phụ nữ đang muốn làm tình vậy.”

Cô quay người lại và vòng tay quanh cổ anh. Và họ hôn nhau, anh luồn một bàn tay vào bên dưới cạp váy và áp mạnh lòng bàn tay vào lưng cô. Bàn tay còn lại di chuyển lên xương sống, sau đó anh nắm và kéo áo ra khỏi người cô.

“Anh thích phụ nữ trong những bộ đồ ren.” Anh thì thầm và đưa một tay lên chạm vào gờ làm bằng ren của chiếc áo ngực với những đầu ngón tay. “Em thật xinh đẹp, em khiến anh như muốn quên đi.”

“Quên đi điều gì?”

“Rằng anh nên thưởng thức nó từ từ. Rằng anh không muốn làm nó mất hứng bằng cách vội vàng trong mọi việc.” Anh trả lời và áp mạnh vào ngực cô. “Nhưng đã lâu lắm rồi.” Anh ép hai bầu ngực cô lại với nhau và hôn lên kẻ sâu giữa bầu ngực. “Sao em lại trông như thế này? Việc này sẽ dễ dàng hơn nếu em không quá đẹp. Nếu anh không muốn em quá nhiều đến nỗi anh không thể nghĩ được gì ngoài việc lột trần em ra.”

Anh hôn cô và đưa hai tay xuống bên dưới đùi cô. Sau đó, anh nhấc cô lên, hai chân cô vòng quanh eo anh. Anh cùng cô bước đi ra khỏi khung hình, và đoạn băng vẫn tiếp tục chạy, trên màn hình chỉ còn một căn phòng trống. Phần âm thanh vẫn tiếp tục, cả căn phòng tràn ngập tiếng rên nhẹ nhàng một cách rõ ràng, và Quinn sững sờ vì điều đó. “Chết tiệt thật. Anh không nghĩ là máy thu âm có thể thu được những gì đang diễn ra ở hành lang.”

Lucy không nói gì. Hai bàn tay cô đặt trên lòng khi họ lắng nghe tiếng Quinn vang lên từ cuốn băng “Không có gì ở đây chỉ có mỗi Lucy.” Anh nghe tiếng của chính mình. “Em muốn anh, và anh muốn làm tình với em cho đến khi em không thể đi đâu được trong một tuần. Không thể nghĩ. Không thể làm bất cứ điều gì ngoài việc rên rỉ gọi tên anh. Em muốn điều đó không, Lucy?”

Được rồi, điều đó hơi xấu hổ một chút. Tiếng thở vang lên trong đoạn băng, “Em muốn.”

Tiếp theo là sự im lặng, sau đó là tiếng rên rỉ của anh, “Anh sẽ giúp em, Lucy.” Những gì cô nói thật khó hiểu và rồi tiếng Quinn lại vang lên. “Đúng rồi, chạm vào đó, như thế. Em sẽ không có một mình đâu. Ôi, lạy Chúa, điều này thật tuyệt. Anh sẽ giúp em. Anh sẽ cho em tất cả những gì em cần.”

Chúa ơi, điều này thật quá xấu hổ. Anh có thể cảm thấy cổ mình như bốc cháy. Anh không nhớ về việc nói rằng anh sẽ giúp đỡ cô. Anh quá say mê cô. Vì thế lúc đó anh chỉ biết rằng anh có thể giúp cô sửa chữa. Như thể việc giết người có thể cứu chữa được.

Trong đoạn băng, tiếng chuông điện thoại vang lên cùng những âm thanh đến từ phía cuối hành lang, tiếng rên rỉ khàn khàn của anh và tiếng thở nhẹ của cô.

Ngồi đó lắng nghe, Quinn như muốn bùng nổ. Anh quay đầu sang nhìn Lucy, nhưng ánh mắt cô lại nhìn thẳng vào màn hình.

"Em xin lỗi." Cô nói. "Em không tính làm như vậy."

"Em được tạo ra cho điều này." Tiếng điện thoại ngừng reo, và bắt đầu vang lên một lần nữa. "Chó chết! Anh sẽ quay trở lại ngay." Hình ảnh Quinn lại xuất hiện khi anh đi vào phòng khách. Anh nhấc chiếc điện thoại không dây kề bên chiếc đi văng lên và kẹp nó vào giữa vai và một bên mặt. "Vâng?"

"Vì tôi đang bận." Anh hét vào điện thoại khi hai tay anh đang cài lại nút quần. "Cái gì?" Hai bàn tay anh chững lại trước khi nắm chặt chiếc điện thoại. "Các người đang đùa phải không?" Anh quay mặt ra phía hành lang. "Hãy nói là các người đang đùa với tôi."

Một vài giây sau đó, Quinn ép Lucy ra khỏi nhà, sau đó cuốn băng kết thúc và màn hình tivi trở về trạng thái tĩnh.

Một nếp nhăn xuất hiện trên trán cô, Lucy quay sang nhìn anh. "Tại sao anh làm thế, Quinn?"

Anh nghĩ mình sẽ làm cho cô hiểu rõ. Nhưng hoàn toàn ngược lại. "Bọn anh có lý do để tin rằng em là *Chết ngạt*. Và bọn anh ..."

"Không." Cô cắt lời anh. "Tại sao anh nói với em là anh sẽ giúp em?"

Anh quay mặt sang hướng khác.

"Không ai lại đi giúp một kẻ giết người hàng loạt cả." Cô nói.

"Ừ. Anh biết." Anh có thể cảm nhận được hai tai mình đang nóng lên.

"Anh có đưa ra đề nghị giúp đỡ với các nghi phạm khác mà anh hẹn hò không?"

"Không. Mọi việc không đi xa đến thế với những người khác." Anh quay lại nhìn vào mặt cô. "Anh không chạm vào họ như cách anh chạm vào

em." Bây giờ điều đó còn có ý nghĩa gì nữa đâu? Chắc chắn cô sẽ làm bẽ mặt anh trước khi đá văng anh ra vỉa hè. Sau đó cô sẽ trả cuốn băng cho Trung uý Mitchell và anh sẽ bị sa thải.

Nhưng cô đã làm một điều khiến anh ngạc nhiên quá đỗi. Cô leo vào lòng anh, hai tay ôm lấy mặt anh và nói, "em nghĩ anh thích em ngay cả khi anh nghĩ em sẽ giết anh."

Anh nhìn vào đôi mắt xanh biếc của cô. "Một chút."

Cô mỉm cười và trượt hai tay xuống ngực anh. "Em nghĩ là anh sẽ không bao giờ nói dối em điều gì nữa."

Anh nắm lấy hai chân cô, kéo cô sát vào mình hơn. Anh biết những gì cô muốn nghe. Nhưng anh không thể nói dối cô thêm được nữa. "Anh thích em, Lucy. Rất thích. Khi anh không ở bên em, anh toàn nghĩ về em. Anh thích em ở bên cạnh anh. Chúng ta hợp nhau. Tình dục thật nóng bỏng. Em khiến anh muốn điều mà anh chưa bao giờ nghĩ là mình có thể."

"Điều đó là gì?"

"Chính em." Anh nhìn vào mắt cô và thú nhận, "Một cuộc sống khác ngoài công việc của anh."

Hai tay cô lướt lên ôm cổ anh. "Sao anh lại không có những điều đó được? Tối qua anh đã nói là em sẽ không đi đâu cả mà."

"Anh không nên nói điều đó.Và anh không thể tin bây giờ anh đang nói về nó. Nhưng em không ở đây với anh vì em có nhiều lựa chọn khác. Anh đã thấy các mối quan hệ phát triển vì các tình huống căng thẳng và bi kịch, và đôi khi chúng không thể kéo dài trước các thử thách."

Cô kéo áo anh ra khỏi quần jean và đẩy nó lên ngực anh. "Nếu chúng ta gặp nhau trong hoàn cảnh bình thường, nó vẫn có thể không kéo dài được."

Anh nắm chặt lấy tay cô trước khi nó đi quá xa và anh biết rằng anh không thể ngừng lại được. "Đúng vậy, nhưng tình huống này lại khác xa bình thường."

"Anh đang cố tỏ ra danh dự sao?"

"Ừ."

"Đừng thế." Cô kéo áo anh ra khỏi đầu và quăng nó lên sàn. "Em nghĩ em thích anh nhất khi anh chả đứng đắn chút nào cả. Khi anh mất kiểm soát. Khi anh sẵn sàng hi sinh tất cả vì một người phụ nữ anh nghĩ có thể sẽ giết chết anh. Em thích khi anh không thể không trở nên người xấu."

Anh tắc lưỡi và đẩy váy cô cao lên. Cô thích anh nhất khi anh không cố làm điều đúng đắn, phải vậy không?

Chết tiệt, việc trở thành một người đàn ông tốt mới khó làm sao. Trở thành đàn ông xấu lại quá dễ dàng.

CHƯƠNG XVI

Fan cuồng: Tìm kiếm đối tượng của sự ám ảnh ...

Sáng hôm sau, Quinn đứng trước gương trong phòng ngủ, mặc áo quần đi làm như những ngày trước đây trong bốn năm qua. Nhưng sáng nay anh lại có khán giả. Cô vòng chân ngồi giữa giường, uống cà phê và mặc áo sơ mi của anh. Sau khi làm tình với nhau ngày hôm qua , cô trả lại cho anh các cuộn băng và chúng được trả lại phòng vật chứng .

Một giờ trước, anh thức dậy với cô trong vòng tay của anh. Đó không hẳn là một cách thức dậy tồi tệ. Đặc biệt là vào sáng thứ hai. Đặc biệt là kể từ khi anh biết rằng ngày này sẽ là một ngày tồi tệ của anh một khi anh đi làm.

Anh nhét đuôi áo sơ mi vào chiếc quần màu xám và liếc nhìn Lucy qua gương. Ánh mắt cô nhìn thẳng vào hai tay đang kéo khoá quần của anh, "Anh cần nói cho em biết điều này,"anh nói , bắt đầu cuộc hội thoại anh từng sợ hãi kẻ từ lúc anh đọc bức thư mới nhất của *Chết ngạt*.

Cô nhìn lên, ánh mắt hai người gặp nhau trong gương. "Điều gì vậy?"

"Một khi Trung uý Mitchell và các thám tử khác đọc lá thư mới nhất, họ sẽ muốn sử dụng em để lôi thủ phạm ra ngoài sáng. Tuần qua bọn anh đã nói về điều này và nếu em là một người nào khác, anh sẽ đồng ý với họ. Anh sẽ nói chuyện để em lộ diện trên các phương tiện truyền thông hoặc có thể có mặt trong buổi ký tặng sách. Nhưng em không phải là người nào khác. Không phải đối với anh, và anh muốn em biết rằng, em không phải làm bất cứ điều gì."

Cô duỗi chân ra . Ánh mắt Quinn nhìn theo sự chuyển động lên xuống của chiếc áo sơ mi trên đôi chân trần của cô và đằng sau khi cô leo ra phía gờ giường. Cô đặt tách cà phê lên bàn trang điểm và đi đến trước mặt anh, "Em cũng đã nghĩ đến điều này," cô nói khi đưa tay về phía trước, cài nút áo cho anh. "Em muốn làm bất cứ điều gì để cuộc sống em quay trở lại càng sớm càng tốt." Cô liếc lên nhìn anh, sau đó trở lại cài những chiếc nút áo. Đỉnh đầu cô nằm bên dưới cằm anh. "Nhiều như em thích ở đây với anh, em muốn cuộc sống thường nhật của mình quay trở lại. Em muốn anh và em được ở ên nhau như những người bình thường".

"Bình thường như thế nào?" anh hỏi phía trên đỉnh đầu cô.

“Anh mời em đi chơi nhưng không phải vì đó là công việc của anh mà vì anh muốn được ở bên em. Khi anh đón em, em sẽ bắt anh đợi trong khi em thử các đôi giày, như trong cuộc hẹn hò thực sự vậy.” Cô ngước nhìn lên. “Chúng ta sẽ làm những việc mà người bình thường sẽ làm trong ngày đầu hẹn hò. Chúng ta đã bỏ khá nhiều trong các bước đó. Em biết nghe có vẻ cổ hủ. Đặc biệt liên quan đến việc em đã lên giường với anh một cách nhanh chóng. Nhưng em đoán là em muốn anh, anh biết đó, tán tỉnh em.”

Anh tặc lưỡi.”Anh nhớ lại mình đã tán tỉnh em như thế nào vào tối qua.” Cô quắc mắt khi anh vòng tay qua eo và kéo cô vào người anh. “Được rồi.” Anh hôn lên đỉnh đầu cô. “Khi việc này kết thúc, anh sẽ đến đón em và em có thể bắt anh chờ khi em thay giày hàng triệu lần. Em có thể hành hạ anh bằng cách thử hết bộ này dến bộ khác và hỏi ý kiến anh. Mặc dầu chúng ta điều biết là ý kiến của anh không quan trọng. Và ngay cả khi anh không muốn nói dối để lôi kéo em lên giường, anh thậm chí nói với em rằng em lái xe thật tuyệt.”

Cô cố không cười.” Và anh sẽ tốt với Snookie nhé?”

Hôm qua, khi họ đến nhà Lucy cho mèo ăn, Quinn đã giẫm vào đuôi con mèo chết tiệt ấy. Đó chắc chắn là một tai nạn thôi, nhưng anh không chắc Lucy tin mình. “Anh thề đó chỉ là một ai nạn thôi,” Anh nhắc cô. “Anh không thấy nó mà.”

“Sao anh không thể thấy được một con mèo nặng chín ký nằm giữa sàn nhỉ?”

Vì lúc đó anh đang mải mê ngắm ngực Lucy khi cô đang đổ thức ăn cho Snookie. Anh ôm chặt cô vào lòng. “Trong tương lai, anh sẽ quan sát cẩn thận nơi anh bước đi.”

Cô tựa sát vào vai anh và nói, “Em muốn cuộc sống em quay trở lại, Quinn à. Em muốn được trở lại là người bình thường. Nếu điều đó buộc em phải tổ chức họp báo hay xuất hiện trong buổi ký tặng sách, Hãy làm điều đó càng sớm càng tốt anh nhé.”

“Em có chắc không?”

“Cô gật đầu và bước lùi lại. “Em chắc. Em không sợ nhiều bằng việc em bực mình.” Ánh mắt cô bừng sáng lấp lánh. Đó là điều anh chưa từng thấy kể từ ngày anh ngồi trong xe cô và nói cho cô biết là Millie là con chó của anh. Anh vui vì lại thấy nó một lần nữa. “Ả ta phải bị đánh bại.”

Anh vui ánh mắt đó không chiếu thẳng vào anh.

Quinn đến sớm mười phút trước giờ làm, chuẩn bị báo cáo cho Trung uý Mitchell về những bước tiến triển mới nhất của vụ án, nhưng được thông báo là trung uý đang họp và sẽ không có mặt trong văn phòng cho đến đầu giờ chiều. Quinn cảm thấy giảm bớt ít gánh nặng. Anh được thoát nguy hiểm trong vòng vài giờ nữa.

Vào lúc chín giờ mười phút, một nhân viên dấu vân tay bước vào phòng họp, cười tít mắt. “Bọn tớ có được dấu vân tay từ bì thư mới nhất,” anh ta nói. “Nó khớp với dấu vân tay từ ghế trong xe của Robert Patterson.”

Quinn ngửa đầu ra sau nhắm mắt lại. “Tạ ơn Chúa.” Cuối cùng họ cũng có mối liên hệ chắn chắn giữa *Chết ngạt* và kẻ giết người. Bất cứ người nào đã viết thư cho Lucy đều đã có mặt trong xe của Patterson. Và bất cứ người nào đó đã viết lá thư mới nhất cho Lucy đều đã nhìn thấy Quinn và Lucy đi với nhau và biết anh là cảnh sát. *Chết ngạt* bắt đầu để lộ tung tích.

Quinn nhìn Kurt. Cả hai đều biết rằng phát hiện này thật quan trọng. Cuối cùng họ cũng tìm ra được kẻ hở, và Quinn sẽ không phải sử dụng Lucy nữa. Ít nhất là chưa cần đến. Cô có thể hoàn toàn an toàn ở trong nhà anh. Cô và Millie.

“Chúng ta đã phỏng vấn ả ta, Quinn.” Anh ta nói đề cập đến *Chết ngạt.*

“Cậu hoàn toàn đúng,” vị thám tử khác lên tiếng khi liếc qua bản copy lá thư mới nhất

Quinn mở sổ ghi chép và lật lên danh sách những kẻ bị tình nghi. “Chúng ta đã bỏ đi một nửa, vì thế - Chó chết thật!” anh lật lên bản sao hình các nạn nhân trên đó. Sau đó anh nhìn nhân viên dấu tay, người vẫn còn ở trong phòng, khi anh chỉ vào tờ giấy nằm trong cuốn sổ ghi chép của anh. “Tớ cần cậu tiến hành việc này. Nếu may mắn, chúng ta có thể có được dấu vân tay trùng với cái mà chúng ta có được.”

“Chúng ta đã đưa nó cho hai mươi đến ba mươi người xem,” Kurt nhắc Quinn.

“Và một nửa trong số đó đã bị loại”

Nhân viên lấy dấu vân tay lấy ra một cái khăn tay từ phía sau túi của mình và lấy tờ giấy từ sổ ghi chép của Quinn. Anh ta rời phòng họp. Quinn đi vào phòng mình chờ đợi. Anh gọi cho phòng thí nghiệm, nhưng không có tin gì mới về tóc đã tìm thấy ở hiện trường. Anh kiểm ra gia đình các nạn nhân và thông báo cho họ về bằng chứng dấu vân tay. Sau đó anh gọi vào số điện thoại nhà cho Lucy.

"Nhà McIntyre. Nhà của Quinn, một thám tử xuất sắc và một anh chàng sexy."

Nghe tiếng cô, anh có cảm giác một ham muốn mãnh liệt siết chặt lấy ngực mình:"Lỡ cuộc gọi này đến từ mẹ anh thì sao?"

"Em đã nhìn vào số trước khi nhấc máy."

Anh không cảm thấy sự ham muốn đó khắp ngực, chỉ là ở bên trái, cạnh trái tim mình. Như anh đang bị bao vây: "Em đang chán à?"

"Không đâu, em đang cố làm xong một vài việc."

"Em đang viết à?" Tối hôm qua anh đã để cho cô xem toàn bộ hồ sơ về vụ *Chết ngạt*. Anh đã không biết là cô đeo kính đọc gọng mạ vàng cho đến khi cô đặt chúng lên gờ mũi. Cô trông thật nóng bỏng. Dĩ nhiên anh nghĩ rằng cô luôn nóng bỏng cho dù cô mặc gì đi chăng nữa.

"Em đang cố viết. Mặc dù nó không tốt lắm, nhưng em hy vọng một điều gì đó sẽ xuất hiện." Quinn nghe tiếng của Millie sủa, như có người nào đó ập vào nhà.

"Có chuyện gì với Millie thế?"

"Đợi em một lát nhé." Lucy ngưng một lát, sau đó cô nhấc máy lên và nói. "Nó thấy con mèo trên bãi cỏ nhà anh."

"À, nó đang bảo vệ em khỏi con mèo hàng xóm."

Lucy cười. Một âm thanh nhỏ vang lên làm dịu đi trái tim đang bị tắc nghẹn của anh. "Nó không phải là một con chó gác cửa , Quinn. Nếu có kẻ trôm đột nhậpvào, nó sẽ chỉ cho họ nơi anh để đồ quý giá."

Quinn tắc lưỡi. Lucy là vật quý giá đối với anh. "Có thể, nhưng nó sẽ sủa rất nhiều khi nó chỉ đường." Anh kéo cổ tay và nhìn vào đồng hồ. Đã

một tiếng trôi qua. “Bọn anh có được dấu vân tay từ lá thư mới nhất,” anh nói với cô nhưng không đề cập đến nó quan trọng như thế nào. Họ cùng nói về vụ án, về việc họ sẽ làm gì tối hôm đó và họ sẽ ăn gì, như cặp vợ chồng già. “Sau khi xong việc, anh sẽ đến đón cái túi lông của em.”

“Tên nó là Snoookums.”

“Ừ, ừ. Anh biết.”

Tiếng thở dài chịu đựng của cô vang lên trong điện thoại. “Em muốn đi cùng anh vì em phải tìm một tài liệu quan trọng. Em đã bỏ quên nó ở chỗ nào đó trong nhà em.”

“Anh sẽ giúp em tìm nó.” Anh đề nghị khi người phụ trách dấu vân tay bước vào phòng anh. Nhìn thấy nụ cười từ người đó, anh biết là họ đã có một bước tiến mới. “Anh phải đi,” anh nói và gác máy. “Sao rồi?”

Trong suốt một tuần, Quinn đả phải liếc nhìn những dấu vân tay được lấy từ xe tải. Anh muốn tự mình làm, nhưng anh không có thời gian. Anh đứng dậy cho tay vào trong áo che phủ cây súng ngắn đang được cài trong dây nịt. Danh sách tình nghi đã được rút ngắn còn mười hai người. Và anh biết mình cần đến nơi nào đầu tiên.

Lucy nhìn chằm chằm vào con trỏ đang nhấp nháy đang chờ ra các dòng chữ tuôn trào trên những ngón tay và vào màn hình máy vi tính. Khi chúng không xuất hiên, cô lấy kính ra và đặt nó trên bàn kế bên laptop. Millie ngồi bên cạnh Lucy dựa đầu vào đùi cô , Lucy cúi xuống và cào vào bên dưới tai nó.

Cô đã nghĩ rằng kể từ lúc cô thấy an toàn hơn ngày hôm nay, nàng thơ sẽ gõ đầu cô vài cái và dòng văn một lần nữa bắt đầu tuôn trào.

Điều đó không thể xảy ra.

Cô thở ra và dựa vào sau ghế. Nếu cô có được lời nhận xét từ Maddie, ít nhất cô sẽ có cái để làm. Và hy vọng sau khi chỉnh sửa lại một vài chương, cô có thể bắt đầu viết được cái gì đó. Cô đứng dậy và đi vào phòng khách. Millie đi theo sát gót chân cô. Lucy với lấy điều khiển tivi và mở nó lên. Cô mở kênh bản tin hai mươi bốn giờ để xem điều gì đã xảy ra trên thế giới kể từ khi cuộc sống của cô vượt qua tầm kiểm soát. Chẳng có gì ngoài những tin buồn chán. Cô bấm sang chương trình City Confidential và thư giãn xem chương trình. Những gì cô nói với Quinn sang nay đều là thật. Cô không sợ

bằng việc cô giận dữ. Cô cảm thất cơn thịnh nộ bất lực ở người phụ nữ đẩy cô vào trở ngại tê nhất của một nhà văn.

Cô tắt tivi và quăng điều khiển lên bàn café. Cô nghĩ về Quinn và những gì anh nói hôm qua về việc mối quan hệ giữa họ bắt đầu với sự căng thẳng. Cô phải thừa nhận rằng nó đã bắt đầu hơi không chính thống cho lắm. Được rồi, quá không chính thống. Họ nói dối lẫn nhau và giả vờ hẹn hò. Nhưng sự thu hút về thể xác mà cả hai cảm nhận được trong đêm đầu tiên ở quán Starbucks là không giả dối. Cách anh nhìn cô không phải là lời nói dối. Không phải lúc đó và cũng không phải bây giờ. Có một điều gì đó hơi vượt trội. Hấp dẫn và say mê cùng một lúc.

Anh chưa bao giờ nói yêu cô, cô tự nhắc nhở mình. Nhưng công bằng mà nói, cô cũng chưa bao giờ nói điều đó với anh. Anh đưa cô về nhà và giữ cho cô được an toàn. Và anh ăn trộm các cuộn băng ra khỏi phòng bằng chứng. Lấy là một từ dễ chịu hơn là từ ăn trộm. Anh làm điều đó vì cô. Không anh chưa từng nói yêu cô nhưng không có người đàn ông nào chấp nhận sự mạo hiểm để được ở cùng cô như anh.

Cô hơi giật mình khi tiếng điện thoại di động vang lên.

“Xin chào!”

“Xin chào. Cho tôi gặp Lucy Rothschild?”

“Tôi nghe.”

“Tôi tìm được tập hồ sơ mà tôi tin là của chị.”

Quinn đứng ở trong nhà kho tiệm sách Barnes anh Noble với hai tay cho vào túi quần, nhìn rất thoải mái. Trong phòng khác, Kurt đang nói chuyện với cửa hàng trưởng và cho cô biết rằng tất cả nhân viên Barnes anh Noble sẽ được tái thẩm vấn .

“Lucy Rothschild đang nhận được các lá thư,” Quinn nói năm phút sau cuộc nói chuyện nhỏ. Anh thường tỏ ra nồng nhiệt với nghi pham để cho họ cảm thấy thoải mái, nhưng lần này anh nói một cách lạnh nhạt. “Chúng tôi tin rằng người gửi các lá thư này là người chịu trách nhiệm về các vụ án giết người gần đây. Và hẳn là các bạn đã được nghe vào các lần trước khi chúng tôi đến đây.”

Jan Bright nhìn thẳng vào Quinn, và sau đó chuyển ánh mắt về phía kệ

sách sau vai trái của anh. Cô ta không nói gì.

"Cô có biết bất cứ điều gì về các lá thư đó hay không?"

Cô ta lắc đầu, và mái tóc dài gợn sóng lắc lư trên vai.

"Cô có sẵn lòng đến phòng cảnh sát để thẩm vấn lại không?"

"Khi nào?"

"Ngay bây giờ."

"Tôi cho là được." Cô liếc nhìn Quinn, sau đó quay trở lại nhìn vào một điểm nào đó sau lưng anh. "Nếu tôi có thể giúp Lucy Rothschild. Tôi sẽ vui lòng làm đều đó. Tôi giúp đỡ rất nhiều cho các tác giả địa phương."

"Tôi chắc cô Rothschild sẽ đánh giá cao về điều đó."

Chuyến đi từ tiệm sách về đồn cảnh sát mất bay mười phút. Khi anh đưa Jan vào phòng thẩm vấn, máy quay phim bắt đầu quay. Anh đưa cho cô ta một ly nước. Quinn mỉm cười và một lần nữa cố gắng làm cho cô thấy dễ chịu. Anh hỏi cô ta các câu hỏi về Hội phụ nữ Trinh thám liệu cô ta có biết bất cứ ai trong số họ có thù hằn gì với Lucy không.

"Ồ, không. Họ là những người ủng hộ cô ấy." Cô ta uống hết ly nước, và anh đề nghị lấy thêm ly nước cho cô ta. Anh cầm ở quai ly và đưa nó cho nhân viên lấy dấu vân tay đang đợi ở ngoài cửa. Lát sau khi anh trở lại, liền đưa ly nước đã được lấy thêm vào cho cô ta.

"Của cô đây." Anh nói và đặt ly nước lên bàn.

"Lúc nãy tôi dùng nước bằng tách cơ mà." Cô ta nhìn anh chăm chú

"Tôi vô tình làm rơi nó."

Cô ta nhíu mày như thể không tin đều anh nói, Sau đó nhìn đâu đó phía trên đầu anh. "Tôi đoán là anh mang nó đi lấy dấu vân tay."

Cô ta thông minh hơn anh nghĩ. Nhưng *Chết ngạt* cũng không phải là kẻ ngốc. "Sao cô nói vậy?"

"Vì tôi đang ở phòng thẩm vấn của cảnh sát , và anh vừa mới đổi tách

của tôi. Tôi đã ở trong nhóm phê bình của các nhà văn trinh thám khác. Và tôi cũng đã đọc nhiều tiểu thuyết trinh thám.”

Không thể lừa cô ta được. Dấu vân tay của cô ta có thể trùng khớp hoặc không. “Cô ở đâu vào đêm ngày hai mươi ba tháng tư?”

Lông mày cô nhíu lại. “Ngày hai mươi ba ư?”

“Vào ban ngày, cô có mặt ở buổi gặp mặt của hội Phụ nữ trinh thám ở Barnes anh Noble. Tôi thấy cô ở đó. Sau khi cô ra khỏi đó cô đã đi đâu?”

“Một vài người và tôi đến Macaroni Grill. Tôi đã uống hơi nhiều và hơi choáng váng. Tôi đã gọi cho ngươi con trai cả và nó đến đón tôi.”

Cô không thể tưởng tượng được hình ảnh Jan Bright lúc say. Cô ta là một người cứng rắn đến nỗi có thể cắt được cả kim cương. “ Con trai cô bao nhiêu tuổi?”

“Mười sáu.”

Cánh cửa hé mở và nhân viên lấy dấu vân tay lắc đầu. Chó chết . Với tất cả nhữnh hành vi kỳ quái, Jan Bright không phải là kẻ giết người.

“Kể cho tôi nghe về một vài người mà cô làm việc cùng. Bất cứ người nào trong số họ hẹn hò với khách hàng mà họ gặp ở nhà sách không?”

“Có thể có một vài người. Tôi nghĩ điều đó thật kinh tởm.”

“Còn Cynthia Pool thì sao?”

Jan lắc đầu. “Ôi không. Cynthia không bao giờ hẹn hò với bất kỳ người đàn ông nào đi nhà sách.”

Quinn nhìn xuống cuốn sổ ghi chép trên bàn trước mặt anh. Ánh mắt anh lướt qua một vài cái tên trong danh sách. “Tại sao?”

“Cô ấy nghĩ đàn ông thật dơ bẩn.”

Quinn ngẩng phắt đầu lên. “Dơ bẩn? Đó là những từ hay từ của cô ấy?”

“Của cô ấy.”

“Cô có nghĩ cô ấy ghét đàn ông đến nỗi muốn giết họ hay không?”

“Không. Cynthia là một người rất tốt. Cô có một cuộc hôn nhân vất vả và đã ly dị. Chồng cô ấy là một người bạo hành và lừa dối cô ấy nhưng cô ấy không phải là kẻ giết người.” Jan cười, một kiểu cười gượng ép, trước khi nói tiếp, “Và tôi tin chắc rằng cô ấy không bao giờ viết những lá thư làm cho Lucy Rothschild đau khổ. Cô ấy là một fan lớn của Lucy.”

CHƯƠNG XVII

Hardlvnman: Tìm kiếm Ánh nắng…

“Tôi là một fan lớn của cô.”

Lucy đứng bên dưới bóng râm trong hành lang nhà Cynthia Pool và mỉm cười. “Cám ơn cô.” Ánh mắt cô lướt từ chiếc áo thun có hình Micky Mouse và chiếc quần đen co giãn đến hai bàn tay trống không của Cynthia. “Tôi rất vui vì cô đã tìm được tập hồ sơ. Tôi đã tìm nó khắp nơi.”

“Vào nhà đi và tôi sẽ lấy nó cho cô.”

Nhà của Cynthia nằm gần Khu Thương mại ở Quảng trường Towne, Boise, cách trạm cảnh sát và văn phòng của Quinn chín dặm. Trên đường lái xe qua thành phố, Lucy đã gọi và để lại lời nhắn trong hộp thư thoại của anh. Cô hy vọng anh sẽ không buồn vì cô mượn chiếc xe Jeep của anh. Ngoài ra cô cũng không muốn anh phải lo lắng nếu anh gọi điện về nhà một lần nữa và cô không có ở đó.

Lucy bước từ ánh nắng chiều chói chang vào nhà Cynthia. Các màn cửa đều được kéo xuống. Lucy đưa tay lên lấy kính mát ra khỏi mặt khi cánh cửa sau lưng cô đóng lại. Cô cho kính vào túi xách cô đang đeo và liếc nhìn nội thất bên trong nhà. Một cây đèn đặt ở góc tường thắp sáng cả phòng khách. Lucy ngay lập tức bị gây ấn tượng bởi các đồ trang trí của Disney ở khắp mọi khoảng trống có thể. Tất cả nhân vật từ Chuột Mickey cho đến Cruella De Vil đều nhìn chằm chằm vào cô qua hàng ngàn con mắt được sơn quét.

“Ôi. Tôi không biết chị là một nhà sưu tầm đấy.”

“Ồ, vâng. Tôi đã sưu tầm những đồ vật lưu niệm Disney trong suốt cuộc đời. Kể từ khi cha tôi mua cho tôi máy kẹo gôm. Tôi vẫn còn giữ nó.”

Lucy không phải là một nhà sưu tầm, và không biết nói gì ngoài từ, “Ôi, ôi.”

Cynthia mỉm cười và đan tay vào nhau. “Cô ngồi đi, tôi sẽ đi lấy tập hồ sơ.”

Lucy đẩy chiếc gối có hình Vịt Donald trong chiếc quần soóc ngắn

cùng chiếc mũ thuỷ thủ sang một bên và ngồi xuống trên sofa. Cô nôn nóng lấy được tập hồ sơ và hy vọng có thể quay trở lại với công việc. Nhưng ngoài ra, cô còn nôn nóng chờ Quinn về nhà và kể cho cô nghe về bằng chứng mới nhất.

Cynthia quay trở lại với tập hồ sơ trên tay. Nhưng thay vì đưa cho Lucy, cô ta đi về phía bên kia phòng và ngồi xuống. “Tôi rất vui vì cô đến đây. Việc này mang lại cho chúng ta cơ hội nói chuyện về chuyện viết lách.”

Lucy làu bàu trong bụng. “Liệu tôi có thể giúp gì cho cô ko?”

“Sự thật là không.” Cô đưa tập hồ sơ lên. “Tôi đã đọc một vài chương của cô.”

Lucy cảm thấy lông mày của mình nhướn lên trên. Người duy nhất cô để cho đọc các bản thảo của cô là Maddie. “Vậy sao?”

“Đừng tỏ ra cảnh giác thế.” Cynthia nghiêng đầu sang một bên và mỉm cười. “Chúng tuyệt như mọi khi.”

Đầu lưỡi Lucy như muốn bật ra, Chuyện quái quỷ gì vậy? Thay vào đó cô buộc mình mỉm cười và nói, “Cám ơn.”

“Tôi thật sự thích phần cô viết về kẻ giết người bám theo các nạn nhân sau khi cô ta gặp họ và trước khi cô ta giết họ. Nó giống như một tuần trăng mật. Nó thật xúc động. Rất ly kỳ.”

Được rồi. Thế là Cynthia đã đọc một vài chương bản thảo. Cô ta chỉ tò mò và chỉ đọc trộm thôi. Không có vấn đề gì. Hay đúng hơn là, Lucy sẽ không làm to chuyện này. “Tôi rất vui vì cô thích nó.”

“Tôi thấy có một vài nhận xét được viết ở các lề. Tôi hy vọng cô phiền vì tôi đã tự ý thêm vào một vài lời phê bình.

Ôi Chúa ơi. Máu dường như cạn kiệt trong đầu Lucy, và tất cả những gì cô có thể làm là kinh ngạc, “Ồ.”

“Tôi chú ý đến một vài lỗi dấu phẩy, và cô thật sự cần phải chú ý đến các câu quá dài.”

Hãy tỏ ra dễ chịu nào, Lucy. “Ồ, nó chỉ là bản thảo thôi mà,” cô nghe chính mình nói. Cô đứng dậy. Cô cần phải ra khỏi đây trước khi cô nói một

điều gì đó thô lỗ và hạ mình.

“Đó là lý do tôi đã không phê bình về cách dùng quá nhiều trạng từ mang đuôi ‘ly’ của cô. Trong tương lai, cô cũng nên chú ý đến cả điều đó nữa.”

Lucy đi băng qua phòng và đến trước mặt Cynthia. “Tôi sẽ nhớ.”

Cynthia vẫn ngồi trên ghế, ngước lên nhìn Lucy qua đôi mắt màu xanh lá nhạt. “Và cái người viết phê bình trên bản thảo của cô không biết mình đang nói về điều gì.”

Phải can đảm lắm mới nói ra được điều này. Lucy chưa bao giờ nghĩ Cynthia lại có được sự can đảm đó. “Tôi sẽ nói cho Madeline Dupree biết điều này.”

“Madeline Dupree? Nhà văn viết truyện dựa trên các vụ án có thật?” Lông mày của Cynthia nhíu lại như thể cô đang chiến đấu với cái không thể đạt được. “Không, Madeline đã sai.”

Lucy sẽ kể chuyện này cho Maddie và nhìn bạn mình sẽ cười chết lên chết xuống vì chuyện này. Sự thật, chắc chắn là họ sẽ cười điên đảo nhưng hiện thời chuyện này chẳng buồn cười tí nào cả. Cô đưa tay lên cầm tập hồ sơ. “Cám ơn sự góp ý của cô, nhưng tôi cần phải về nhà.” Cô mỉm cười nhưng sợ rằng nó chỉ là một nụ cười nhạt thếch. Cô muốn ra khỏi ngay nhà của Cynthia, và chẳng quan tâm điều đó thể hiện như thế nào. “Tôi có cuốn sách cần phải viết.”

“Các đốm xuất huyết ở mắt thường không xuất huyết ở một xác chết do bị chết ngạt.”

Lucy biết điều đó và cô chắc Maddie cũng thế.

“Và việc tìm kiếm các nạn nhân sẵn sàng cho điều đó cực kỳ dễ dàng.” Cuối cùng Cynthia cũng đứng lên. “Ngay cả khi cảnh sát xuất hiện trên tivi và cảnh báo rằng đàn ông không nên có quan hệ bằng kiểu bondage.”

“Ừ, đúng vậy.” Lucy liếc nhìn tập hồ sơ trong tay Cynthia và tự hỏi liệu cô có nên đếm đến ba, chụp lấy nó và bỏ chạy không.

“Họ vẫn làm điều đó. Vào mỗi tối thứ Sáu và thứ Bảy, họ đến và đi vòng vòng quanh các lối đi như những con cá mập. Sau khi một vài con

trong số chúng lượn qua, cô có thể thấy chúng chỉ là những thằng đàn ông dễ khinh.”

Lucy nhìn lên như thể não cô ngừng hoạt động. “Cái gì?”

“Cô đã làm hỏng nó,” Cynthia nói. “Cô đã làm hỏng mọi thứ.”

Lucy cảm thấy da đầu mình kéo căng ra. Cô chắc đã nghe lầm. “Cô đang nói về điều gì vậy?”

“Ngay từ lúc đầu, tôi đã viết thư cho cô vì tôi muốn cô biết tôi đã làm tốt như thế nào. Giống như cô đã rất giỏi trong việc viết lách của mình. Các cuốn sách của cô luôn luôn mang lại niềm vui cho cuộc đời tôi. Và tôi muốn đáp lại cô như một lời cảm ơn vì những gì cô đã làm,” cô ta nói, tìm kiếm tất cả các từ như thể họ đang thảo luận về loại xà phòng nào có hiệu quả nhất cho các vết bẩn. Nhưng không phải thế, và không còn nghi ngờ gì nữa, Lucy đã nghĩ rằng cô đang nhìn chằm chằm vào một kẻ giết người hàng loạt. “Lúc đầu tôi nghĩ mình nên gởi cho cô một vài công thức làm bánh, nhưng tôi không biết liệu cô có thích nướng bánh không.”

“Việc nướng bánh thật tuyệt.” Lucy bước lùi lại một vài bước và cho tay vào trong túi xách. Cô cũng không nghi ngờ rằng chắc chắn Cynthia sẽ không cho phép cô rời khỏi đây. Cô chạm vào ví và điện thoại, mắt kính và son môi.

“Sau khi tôi gởi cho cô lá thư đầu tiên, cô không mang nó đến cho cảnh sát. Tôi nghĩ cô đã hiểu được rằng các gã dơ bẩn đó cần phải được trừng phạt. Tôi đã rất vui vì cảm thấy quá cô độc trong một thời gian dài. Tôi nghĩ chúng ta là bạn. Sau đó tôi thấy cô với hắn ta và tôi biết tất cả chỉ là những lời nói dối. Cô đã nói dối tôi.”

“Tôi xin lỗi vì đã cho cô cảm giác đó,” Lucy thuyết phục khi cô từ từ dịch ra xa, tiến về phía cánh cửa. Cô cảm nhận được hộp danh thiếp và một vỉ Breath Savers.

“Không, cô không xin lỗi. Tôi sẽ không nguôi giận đâu.”

“Tôi xin lỗi.” Cơn giận dâng đầy trong Lucy và cô phải đấu tranh để giữ được bình tĩnh. Cynthia không trông như thể cô ta có vũ khí. Lucy điên tiết đến độ nghĩ rằng rằng có thể đánh chết cô ta nếu phải đánh nhau.

"Không dễ như thế đâu." Cynthia đi về phía cô, sau đó lách sang một bên, đứng chặn trước cánh cửa. "Nhờ đọc sách của cô, tôi biết cách mang găng tay và tóc giả, tạo ra các bằng chứng giả. Tôi đã mặc bộ áo màu đỏ và màu ngọc lam đến nhà trọ ở Chinden, lượn lờ như một thành viên của Hội Phụ nữ Lông công vì tôi biết một người nào đó sẽ nhìn thấy mình." Cô ta hất cằm lên và đặt tập hồ sơ lên kệ, làm các bức tượng Bạch Tuyết và Bảy chú lùn rơi lả tả. "Tôi thật là thông minh."

Lucy cảm nhận được cây bút, nhưng nó không phải là cây bút gây mê của cô. Cô nhìn vào mắt Cynthia, vẫn bình thản như cô có thể, và buộc mình phải nói, "Việc đó thật thông minh."

"Tôi đã đi vào các ngôi nhà và cái nhà trọ đó và không cảm thấy gì cả. Như thể tôi chưa bao giờ ở đó. Tôi đã học điều đó từ cô."

"Các cuốn sách của tôi chỉ là hư cấu." Lucy cảm thấy được cái mát lạnh của kim loại từ nắm đấm đồng và lướt các ngón tay mình vào đó. "Chúng không phải là các cuốn sách hướng dẫn."

"Cô đã bảo tôi ghét những người đàn ông đó. Cô không thể thoát khỏi tôi. Tôi sẽ không để cô làm điều đó."

"Cô sẽ bị bắt thôi," Lucy nói và nắm chặt lấy cây bút gây tê của mình. Cô phải ra tay trước thôi. "Cô đã để lại dấu vân tay trong xe của Robert Patterson."

Lỗ mũi của Cynthia phình ra và mắt thì nheo lại. "Lại thêm một lời nói dối nữa. Tôi đã rất cẩn thận, không chạm vào bất cứ cái gì." Cô ta đưa tay vào phía sau lưng và lấy ra một con dao bếp.

Chết tiệt. "Cảnh sát biết tôi đang ở đây," Lucy nói dối khi cô bước lùi lại, mắt vẫn dán chặt vào con dao dài năm inch.

Cynthia lắc đầu và bước về phía Lucy. "Cô có thể là một nhà văn giỏi, nhưng là một kẻ nói dối tồi. Tôi quá thông minh với họ và tôi quá thông minh với cô."

"Cô đã để lại dấu vân tay trên bì thư cô gởi vào hộp thư của tôi."

Điều này làm Cynthia ngừng lại. Một lần nữa lông mày cô ta nhíu lại như thể cô ta đang chống lại việc không thể làm được. "Đừng nói dối nữa!" Cô ta nhào tới và Lucy rút tay ra khỏi túi và vung tay. Nắm đấm đồng quật

mạnh vào trán Cynthia, cô ta ngã nhào xuống.

Lucy nhào ra cánh cửa mà không cần xem liệu cô có đánh gục Cynthia không. Nhưng cô chỉ chạy được vài bước trước khi Cynthia chụp lấy mắt cá chân của cô. Lucy ngã xuống.

Cynthia ngồi lên người cô trước khi cô có thể di chuyển . "Tôi nghĩ mình sẽ cảm thấy tệ khi giết cô."

Lucy quay người lại, đâm mạnh cây bút gây tê vào phần bắp đùi Cynthia, và nhấn nút. Không có gì xảy ra. "Chết tiệt!"

"Bây giờ tôi sẽ chẳng cảm thấy tệ chút nào nữa." Cynthia đưa con dao lên, và Lucy hoảng loạn. Cô sẽ không phải chết như thế này. Không thể nào. Cô nhìn chằm chằm vào con dao dài năm inch, chờ Cynthia đâm thẳng con dao xuống. Khi cô ta làm thế, Lucy biết mình phải làm gì. Cô sẽ đấm vào cánh tay của Cynthia và tay còn lại sẽ đẩy người cô ta ra. Vấn đề duy nhất là cô phải để cho Cynthia áp sát vào cô, lúc đó cô mới có thể đấm nắm đấm đồng vào mũi của ả bệnh hoạn này.

"Cô cũng giống như những người khác," Cynthia nói. "Họ cũng đánh giá thấp tôi."

Từ bên ngoài căn nhà, Lucy nghe thấy một tiếng kêu lớn trước khi cánh cửa bật tung ra và ánh nắng tràn ngập khắp phòng khách.

Trong ánh nắng vàng, Cynthia nhìn lên khi một viên đạn 9mm cắm thẳng vào giữa đôi mắt đang thất thần của cô ta. Đầu cô ta ngã ra sau, Lucy đẩy mạnh và bò bên dưới cô ta. Cô đứng lên, lao vào vòng ngực rắn chắc và đôi bàn tay đang chờ đợi. Cô không cần phải nhìn lên để biết đó là Quinn, người đang giữ cô thật chặt đến nỗi cô không thể nào thở nỗi. "Cô ta tính giết em," cô nói hổn hển.

"Anh biết."

"Em đã đấm cô ta bằng nắm đấm đồng."

"Ngoan lắm!"

"Cây bút gây tê của em ko hoạt động." Cô quay đầu lại để nhìn, nhưng bàn tay Quinn đã quay đầu cô lại.

“Em không muốn nhìn thấy cái đó đâu,” anh nói.

Kurt Weber lướt qua hai người. Lucy liếc nhìn qua bờ vai Quinn ra phía chiếc xe màu trắng trên bãi cỏ và những ánh đèn màu đỏ cứ xoay tít ở tấm che nắng.

“Cô ta chết rồi à?” Lucy hỏi.

“Trước khi chạm vào sàn,” Kurt trả lời.

Lucy bắt đầu run rẩy. “Cô ta là người đó, Qu-Quinn.”

“Anh biết.” Anh vẫn giữ một tay quanh người cô, tay còn lại cho súng vào bao da bên hông. “Em có bị thương chỗ nào không?”

Cô lắc đầu khi cô bắt đầu đứng lên.

Quinn đưa Lucy ra bên ngoài trong ánh nắng ban chiều tràn ngập khắp khu phố và đi cùng cô đến phía ghế tài xế của xe tuần tiễu. Cửa xe đang mở, anh cúi người vào bên trong để lấy ra một microphone cầm tay được gắn với radio. Anh đứng thẳng dậy, kéo căng sợi dây màu đen. Lucy nắm vào phía trên cửa xe khi anh gọi về tổng đài. Cô ngẩng mặt lên về phía ánh mặt trời ấm áp, cảm nhận từng tia nắng chiếu vào hai gò má và trán mình, lắc lắc như thể cô đang tan ra. Cô cảm thấy phổi mình không có đủ không khí. Miệng khô và cổ họng cô rất đau. Cô sợ mình mắc phải chứng thở quá nhanh.

Quinn quẳng chiếc mic vào trên ghế tài và lấy một cái mền ra khỏi xe tải. Anh khoác nó quanh người Lucy, sau đó nhìn vào mắt cô.

“Lucy, em sẽ ngất đấy nếu em không cố thở bình thường.” Anh xoa bên ngoài tấm mền vải đang được choàng trên vai cô. “Chúng ta không có nhiều thời gian trước khi nơi này đông đặc cảnh sát. Vì thế anh cần em tỉnh táo và nắm vững những gì anh sắp nói với em.”

Cô nhìn chăm chú vào mặt Quinn và thở sâu. “Được rồi.”

“Xe cứu thương đang trên đường đến kiểm tra cho em. Nếu em đc chuyển đến bệnh viện, em sẽ đc thẩm vấn ở đó. Nếu em ổn và ko cần đến bệnh viện, một người nào đó sẽ đưa em đến văn phòng và thẩm vấn em. Anh ko biết là ai, nhưng em sẽ ổn thôi. Nói cho họ nghe về mọi điều em biết.”

“Anh không ơ-ở đó sao? Cô lắp bắp. Nếu tập trung, cô có thể kiểm

soát được hơi thở, nhưng không có một sức mạnh ý chí nào có thể ngăn cô khỏi việc run rẩy.

"Anh sẽ ở đó, nhưng anh không thể ở bên em. Anh xin lỗi."

Tiếng còi xe cứu thương vang lên từ xa. "Em sẽ cố. Anh có nước không?"

Anh lắc đầu. "Anh xin lỗi vì không có mặt ở đây sớm hơn." Anh xoa xoa một bên mặt. "Anh đang trên đường đến đây khi nhận được hộp thư thoại của em. Anh nghĩ tim mình như ngừng đập và không thể nào đập lại được nữa."

"Em chưa bao giờ n-nghĩ rằng Cynthia lại là *Chết ng-ngạt*." Cô siết chặt người lại trong chăn. "Cô ta khá…d-dịu dàng. Ngay cả khi cô ta đang nói cho em biết cô ta là a-ai và tất cả những điều tồi tệ cô ta đã l-làm. Cô ta khá điềm tĩnh. Ừ, cho đến khi cô ta hoàn toàn rối-rối trí."

Tiếng xe cứu thương đến gần hơn, và Quinn ôm chặt cô vào ngực mình. "Giờ em được an toàn rồi," anh nói vào tai cô. "Mọi việc đã kết thúc và em sẽ ổn thôi."

Ba xe tuần tra dừng lại và kêu inh ỏi ở giữa đường, còi báo động kêu inh ỏi và đèn loé sáng. Một lát sau, một chiếc xe cứu thương đỗ trước xe Jeep của Quinn đang đậu ở vỉa hè.

Lucy được nhanh chóng đưa vào trong xe. Mãi cho đến khi cô ngồi phía sau xe cứu thương với bộ đo huyết áp trên cánh tay và mặt nạ oxy trên mặt, cô mới bình tĩnh lại để cho mọi việc tái hiện lại. Cô có thể là người bị chết. Không phải Cynthia. Bị đâm cho đến chết bởi một ả điên loạn trí.

Không. Cô đã chống cự và sẽ không để chính mình phải bị như thế. Xét cho cùng, cô là mẫu người phụ nữ có thể hút được chất độc. Khi gặp nguy hiểm, cô có thể đấm cả cá mập cơ mà. Kỳ cục, cô cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều so với trước đây.

Cô liếc nhìn ra ngoài từ phía sau xe cứu thương, cảnh sát không mặc đồng phục và các thám tử mặc thường phục, khoảng sân với các dãy băng hiện trường phạm tội giữ cho dân chúng tránh xa. Cô không nhìn thấy Quinn.

Cô nhìn thấy anh khi được thám tử Gonzalez hộ tống đến chiếc xe

không nhãn mác. Cô chỉ kịp liếc nhìn anh trên đường ra khỏi hiện trường. Anh đứng cạnh chiếc xe của mình, và đang nói chuyện với Kurt Weber. Anh ngẩng đầu lên. Ánh mắt anh gặp ánh mắt cô trong một phần nhỏ của giây trước khi anh quay mặt đi. Trong một giây cô nhìn thấy sự buồn bã, trống rỗng trong mắt anh. Trái tim cô đau đớn muốn được ở bên cạnh anh.

Tại sở cảnh sát, buổi thẩm vấn kéo dài hơn hai tiếng. Và vào lúc nó kết thúc, Lucy kiệt sức và mệt lả. Cô chỉ muốn về nhà. Về nhà cô và ôm ấp con mèo. Ngày mai cô sẽ gọi cho gia đình và các bạn, cô sẽ kể cho họ nghe điều gì đã xảy ra. Tối nay cô chỉ muốn bộ pyjama bằng vải flannen, một tách trà được lọc hết chất cafein, và tắm vòi sen. Nếu buộc phải chờ đợi Quinn, cô thích được làm điều đó ở nhà. Cô đã nhờ một vị thám tử nào đó đưa cô về nhà thay vì Quinn.

Khi thám tử Gonzalez ngừng xe ở phía trước cửa nhà cô, cô nhìn và hỏi điều muốn biết nhất, “Thám tử McIntyre ở đâu?”

“Lúc này ư, chắc anh ấy đang nói chuyện với một vài gã đến từ Sở Mật vụ.”

“Cảm ơn vì đã cho đi nhờ,” cô nói và ra khỏi xe. Cô đi vào nhà và đóng cánh cửa sau lưng. Ông Snookums bước ra từ bếp và phát ra một chuỗi những tiếng kêu ngao ngao lớn, chào đón cô về nhà. Cô đặt ví trên bàn café và bế mèo lên. Rồi vì một vài lý do nào đó ko thể giải thích được, cô quỵ xuống và bật khóc.

“Tao rất sợ, Snook à.” Cô thút thít nói. Cô không biết mình đã quỳ trên sàn, ôm con mèo trong tay khi nó kêu rừ…ừ…ừ trong bao lâu. Nhưng khi nước mắt cô ngớt đi, thay bằng những tiếng nấc nhẹ, cô đổ đầy đĩa thưc năn cho Snookum và đi tắm. Cô bước vào bên dưới làn nước ấm và nhắm mắt lại. Cả người cô cứng đơ và đau nhức. Cô không biết liệu đó có phải do cô đánh nhau với Cynthia hay là kết quả của sự run sợn.

Sau khi tắm xong, cô mặc bộ pyjama bằng vải flanne có hoa văn hình những chú chó màu hồng. Cô nấu món mì gà và đợi Quinn. Vào lúc mười giờ, cô xem bản tin. Trên màn hình tivi xuất hiện hình ảnh ngôi nhà của Cynthia và cảnh sát đang làm việc tại hiện trường. Lucy nhìn thấy Quinn đang đứng dựa lưng vào phía sau xe của anh, nhìn chằm chằm như lúc cô được đưa khỏi hiện trường.

Vì cảnh sát chưa thông báo danh tính, tên của Cynthia chưa được tiết

lộ. Nhưng các bản tin tường thuật rằng phía cảnh sát tin rằng cô ta là người chịu trách nhiệm cho cái chết của bốn người đàn ông ở Boise. Lucy được tường thuật như là "một người phụ nữ địa phương", nhưng tên Quinn lại đc nhắc đến như là người đã bắn và giết chết nghi phạm.

Sau bản tin, Lucy ẵm mèo đi về phòng ngủ. Có thể Quinn đang chờ đến sáng mai mới đến thăm cô. Chất adrenalin quá tải đã khiến cho cơ thể cô mệt mỏi và cảm xúc lụi tàn – ngoại trừ việc Quinn đang ở đâu là vấn đề mà cô quan tâm nhất. Cô không bao giờ mệt mỏi khi nghĩ về anh.

Cô mở đèn ở bàn đầu giường. Quinn đã nói rằng họ sẽ tiếp tục gặp gỡ nhau sau khi mọi chuyện kết thúc. Cô càng ngồi trên giường chờ đợi, cô càng bắt đầu suy nghĩ anh có ý gì khi nói thế. Anh chưa từng nói là anh yêu cô. Cuộc sống của họ trở nên hỗn loạn gần đây. Điều đó có thể khiến anh muốn chia tay cô. Cô chắc chắn không muốn điều đó xảy ra, nhưng nếu anh muốn, cô sẽ chấp nhận.

Cô lấy cuốn tiểu thuyết lãng mạn mới nhất của Clare khỏi tủ đầu gường. Nhưng sau khi đọc ba lần cho cùng một trang sách, cô bỏ nó xuống. Vào lúc một giờ ba mươi sáng, chuông điện thoại ở đầu giường vang lên, cô nhấc điện thoại lên.

"Anh đang đứng ở ngoài," anh nói. "Đáng lẽ anh rung chuông cửa, nhưng anh không muốn làm em sợ."

Cô mỉm cười, và tim cô đập mạnh trong lồng ngực. "Em xuống ngay đây." Cô không bận tâm đến áo choàng hay nhìn qua lỗ nhìn trên cửa. Cô mở cửa ra. Và anh đứng đó, trên hành lang nhà cô, bên dưới ánh sáng của ánh đèn sáu mươi watt. Ánh đèn toả sáng trên tóc và trải khắp áo sơ mi cô đã cài nút cho anh sáng nay. Liệu chỉ có sáng nay thôi không?

Tiếng "Chào," nhẹ nhàng của anh lấp đầy khoảng trống giữa họ.

"Chào, Quinn."

Anh nhìn vào cô trong một lúc lâu sau đó hắng giọng, "Em khoẻ không?" anh hỏi.

"Em ổn. Cuộc thẩm vấn không tệ lắm."

"Tuyệt."

Anh tiếp tục nhìn cô, với vẻ mặt ngập ngừng, và cô hỏi, “Anh muốn vào nhà không?”

“Chưa được.” Anh lắc đầu. “Anh đang bị đình chỉ một khoảng thời gian. Vì thế anh có đủ thời gian.” Anh vẫn đứng yên vì thế cô bắt đầu cảm thấy hơi nghi ngờ.

“Anh bị đình chỉ trong bao lâu?”

“Anh không rõ lắm. Chúng ta có thể nói về việc gì đã xảy ra sau. Nhưng ngay bây giờ anh muốn hỏi em một vài điều quan trọng.”

“Điều gì vậy anh?”

Anh nuốt xuống. “Em muốn đi chơi với anh không?”

“Đi đâu?”

“Hẹn hò.”

Cô mỉm cười, và cảm thấy người lâng lâng. “Ngay bây giờ ư?”

“Anh nghĩ chúng ta nên bắt đầu hẹn hò ngay tối nay.”

“Em đồng ý.” Cô đứng sang một bên, và anh bước vào nhà. Lucy đóng cửa lại và tựa lưng vào đó. “Em có nên thay đồ không?”

Anh lắc đầu. “Như thế được rồi. Anh nghĩ chúng ta nên mang theo con mèo và anh sẽ đưa cả hai tới nhà anh.”

“Snookie cũng được mời?”

“Ừ, cả nó nữa. Anh muốn đưa em về nhà và nắm chắc rằng em thực sự ổn. Và anh nghĩ em sẽ thoải mái hơn với cái túi đầy lông của em.”

“Có lẽ em muốn được chăm sóc cho anh.”

“Thế thì đi nào. Anh nghĩ đã đến lúc cho Ông Snookums gặp Millie rồi.”

Cô cắn một bên môi. “Anh vừa nói ‘Ông Snookums’ sao?”

Một nụ cười mỉm từ từ xuất hiện ở khoé môi anh. “Anh yêu em mà,”

anh nói. “Tên con mèo của em không làm anh sợ hãi nữa.”

Ngực cô nhói đau và cô chớp chớp mắt để ngăn sự nhức nhối đột ngột trong mắt mình. “Ồ, em cũng yêu anh, vì thế khi nghe anh nói về các viên bi teo tóp của mình không làm em phải bịt kín tai lại.”

Anh tắc lưỡi. “Anh đoán điều này không có vẻ lãng mạn cho lắm.”

Cô lắc đầu, và mắt cô ngân ngấn nước. “Không. Chắc chắn anh sẽ không tìm thấy nó trên một tấm thiệp Hallmark nào đâu.”

Anh bước tới một bước nữa khi những giọt nước mắt đầu tiên tràn qua bờ mi cô. Anh nhẹ nhàng quẹt nó khỏi mặt cô. “Anh yêu em. Khi anh bước vào ngôi nhà đó và thấy người phụ nữ đó ở phía trên người em, bên trong anh như rời ra.”

Cô hôn vào lòng bàn tay anh. “Em yêu anh, Quinn. Em yêu anh khi em nghĩ anh là một thợ ống nước đang đau khổ vì cái chết của vợ. Em cố không yêu anh khi em phát hiện ra anh là một cảnh sát và Millie là con chó của anh. Và anh đã nói dối em. Em cảm thấy thật ngốc nghếch, vì em đã quá yêu anh mất rồi.”

Anh choàng tay qua eo cô và nhìn cô qua ánh mắt đen sậm mà cô yêu thích. “Anh muốn em khi anh nghĩ em sẽ trùm một chiếc túi qua đầu anh và kết thúc cuộc sống của anh. Anh muốn em nhiều hơn bất cứ điều gì. Anh yêu em nhiều hơn bất cứ người nào khác. Em xuất hiện trong cuộc đời anh như ánh nắng và làm cho anh nhận ra anh cô đơn đến dường nào. Anh không muốn sống cuộc sống như thế nữa.” Anh hôn vào tóc cô. “Anh sẽ yêu em đến hơi thở cuối cùng.”

Lucy nuốt mạnh khi những giọt nước mắt khác bắt đầu chảy xuống khuôn mặt cô. “Đây là cuộc hẹn hò tuyệt nhất mà em từng có.”

“Không. Đây chỉ mới là phần đầu của cuộc hẹn hò.” Anh trượt tay xuống phía sau lưng cô. “Phần tuyệt nhất vẫn chưa đến.”

ĐOẠN KẾT

Ngày đẹp nhất rơi vào ngày mười tám tháng Tám. Cô dâu mặc một bộ áo cưới dài quá đầu gối được may bằng vải satanh trắng và ren, trong khi chú rể mặc bộ tuxedo đen trắng. Cô hứa sẽ yêu Quinn McIntyre lúc đau yếu cũng như lúc khỏe mạnh, khi anh trở nên tốt hơn và đặc biệt khi anh trở nên xấu đi. Quinn thề sẽ yêu thương, kính trọng và chăm sóc Lucy Rothschild và Ông Snookums chừng nào họ còn sống.

Đôi vợ chồng được bao quanh bởi gia đình và bạn bè và hàng ngàn đoá hoa hồng trắng và hồng. Trước đám cưới một vài tháng, mẹ của Lucy và ba người bạn cô đã giúp cô lập kế hoạch cho sự kiện trọng đại này. Ngoại trừ lời phàn nàn và phản đối về sự chọn lựa váy cho những người phục vụ, Maddie, Adele và Clare đã giúp cô rất nhiều. Nhưng cho dù họ phản đối như thế nào đi chăng nữa, Lucy vẫn cứ phớt lờ, và đặt may áo bằng satin hồng và vải bông mềm cho dịp này.

Sau một cuộc đấu dao búa kém cam go, Clare có được vị trí phù dâu vinh dự trong tiệc cocktail tối. Clare là Clare, cô đã lãnh vinh dự đó một cách nghiêm túc và đắm mình vào công việc. Cô đã sắp đặt một buổi tiệc chia tay độc thân tuyệt vời và tặng cho Lucy vòng ngọc trai Tiffany của bà cố cô như là “một món đồ cho mượn”. Vào ngày diễn ra đám cưới, Clare để quên vòng ngọc trai và phải chạy vội về nhà để lấy nó. Cô quay trở lại buổi tiệc trong vòng mười lăm phút trước khi đi trước những người bạn của cô ở lối đi. Luôn là người sâu sắc và có trách nhiệm, cô đứng yên và chăm chú nhìn Lucy đọc lời thề.

Buổi tiệc chiêu đãi diễn ra ở khách san Double Tree kế bên Sông Boise. Các khách mời được thưởng thức món bò lúc lắc, gà cuộn phô mai, và món weenie mac – được nhà McIntyre xem là món ăn từ thiên đường. Khi cô dâu và chú rể tiến ra sàn nhảy cho lần khiêu vũ mở màn, Clare chiếm một vị trí ở quầy bar. Không ai chú ý rằng cô đã uống nhiều hơn bình thường cho đến khi cô quẳng giày và tấn công vào sàn nhảy.

Sau khi nhảy nhót và quay tròn từ đầu cho đến cuối bài “Hot Legs”, Maddie and Adele lôi cô ra ngoài và hỏi xem cô liệu có ổn không. Cô nhẹ nhàng nở một nụ cười mang dấu ấn Clare với họ và nói, “Tớ ổn.”

Nhưng một giờ sau đó cô biến mất. Maddie và Adele buộc phải rời

buổi tiệc để đi tìm cô. Họ đi dọc theo hành lang dài, ngang qua buổi tiệc liên hoan của Dale Carnegie, và liếc trộm vào một căn phòng lớn với đầy kiểu đàn ông. Căn phòng có một quầy cash bar (1) kế bên một sân khấu với đèn pha và một dàn karaoke.

Nhìn mọi người như người vừa trốn thoát từ buổi tiệc cuối cấp, Clare Wintage đứng giữa sân khấu trước biểu ngữ của đội khúc côn cầu Steelheads của bang Indaho. Nhà văn lãng mạn kín đáo, trang nghiêm, độc lập cầm ly rượu trong một tay, tay còn lại cầm micro, đang hát vang một bài hát nói về một anh chàng gầy trơ xương.

Maddie và Adale nhìn nhau, há hốc miệng vì sốc.

"Cô ấy đang hát bài quái quỷ gì thế?" Adele hỏi khi họ quay lại nhìn về phía sân khấu. "Có phải cô ấy vừa mới hát 'cái mông bự' ko? Nghe giống một bài hát của Queen."

"Ôi, Chúa ơi." Maddie há hốc miệng. "Tớ nghĩ đó là bài Fat Bottomed Girls."

Các quý ông reo hò, huýt sáo và cổ vũ nhiệt tình cho màn biểu diễn khi Clare hát đến đoạn điệp khúc và cầu xin họ đưa cô về nhà tối nay.

Maddie và Adale cùng nhau xô đẩy để tìm cách vượt qua đám đông, hai chấm satanh hồng ở giữa một đám các anh chàng cơ bắp. Có điều gì đó không ổn. Điều gì đó rất tồi tệ đã xảy ra trong thế giới của Clare. Cho dù nó là gì đi nữa, thì nó cũng rất tệ. Cực kỳ tệ. Đủ tệ để khiến những chiếc bánh xe rơi khỏi chiếc xe ngựa tuyệt hảo của cô.

*****THE END*****